

Trùng Sinh Chi Thiên Hạ

Contents

Trùng Sinh Chi Thiên Hạ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	75
24. Chương 24	79
25. Chương 25	83
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29	96

Trùng Sinh Chi Thiên Hạ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, Trùng sinh, Cung đình hậu tước, Thiên kiều chi tử, Phụ tử văn, Niên thượng...Hắn là con trưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-thien-ha>

1. Chương 1

Một trận khóc lóc kinh thiên của trẻ sơ sinh quấy nhiễu Dương Trìùng từ trong mộng đẹp tỉnh lại!

Ầm ỉ chết mất, hấn ở trong lòng nói thầm, lại dùng lực nhắm chặt hai mắt, thật sự không muốn thua ở trong tay tiếng ồn này! Không đợi hấn chống lại tiếng ồn lần nữa đi vào giấc ngủ, đã nghe được một âm thanh hơi có vẻ lạnh lạnh vang lên.

“Hoàng thượng, ngày mai chính là đầy tháng của các Hoàng tử...”

“Đã biết, trăm hôm nay sẽ làm quyết định!”

Dương Trìùng sau khi nghe được Hoàng đế kia nói xong, trong phòng trừ bỏ tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non, thì chỉ có tiếng vải vóc ma sát loạt xoạt, tựa hồ đang có người đang lo lắng mà đi qua đi lại.

Lão mẹ đây là đang xem truyền hình nhiều tập rẻ tiền gì vậy, thời gian dài như thế rồi mà không có lời thoại với tình tiết, khán giả nào có hứng thú chờ đợi a! Dương Trìùng yên lặng phun tào nói, chẳng lẽ là người diễn Hoàng đế kia đẹp trai đến kinh thiên động địa, chỉ cần hấn lên sân khấu là có thể cam đoan gạt hái tỉ suất xem sao?

“Hôm qua thái y nói thế nào?” Vào thời điểm hấn đang oán thầm, Hoàng đế kia đột nhiên lại mở miệng.

“Bẩm Hoàng thượng, Ngô Viện Phán nói Nhị hoàng tử thân thể phi thường tốt, thỉnh Hoàng thượng yên tâm.”

“Vậy Đại hoàng tử sao?”

Dương Trìùng nghe được một tiếng nuốt nước miếng có chút rõ rệt, tiếp theo phịch phịch một tiếng có âm thanh người quỳ xuống đất.

Chỉ nghe âm thanh lạnh lạnh kia mang theo vài phần khiếp ý nói, “Ngô Viện Phán nói Đại hoàng tử chứng khí hư thể yếu là tật bệnh trong bào thai, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng. Nhưng mà, nhưng mà Đại hoàng tử tháng này đã phát sốt hai lần, nếu lại cảm lạnh chỉ sợ...Chỉ sợ không bảo đảm.”

“Đứng lên đi!”

Người diễn Hoàng đế kia nói xong những lời này, thì lại làm cho gian phòng lâm vào trầm mặc, phụ họa tiếng kêu khóc của trẻ sơ sinh bị bỏ mặc sau đó càng ngày càng vang dội, có vẻ càng phát ra quỷ dị.

Dương Trìùng đang ở trong lòng nói thầm kịch truyền hình này thật không đủ phần kích, lão mẹ làm sao xem tiếp nữa, thì nghe Hoàng đế kia tựa hồ phất xuống ống tay áo, trầm giọng nói, “Tuyên Ninh Kính Hiền.”

“Dạ!”

Cảm giác được có người nhẹ nhàng lui ra ngoài, Dương Trìùng trong lòng lại nổi lên sóng lớn kinh thiên, nhin không được mở mắt.

Ninh Kính Hiền tên này với hấn mà nói thật sự là như sấm bên tai, Dương Trìùng một bên hướng thần phật khắp trời cầu nguyện chuyện này chỉ là trùng hợp, một bên bắt đầu quan sát xung quanh.

Sau khi mở to mắt Dương Trìùng mới phát hiện không thích hợp, thân thể của mình hình như giống như bị giam cầm, cả người mềm nhũn không thể động đậy, hấn nỗ lực nâng lên tay phải lại nhìn thấy một nắm bàn tay nhỏ bé trắng múp múp giống như bánh bao đang rụt trong ống tay áo.

Không! Đây không phải là cơ thể của mình, mình làm sao lại biến thành một đứa bé sơ sinh!

Đang lúc trong lòng hấn kinh hoảng không thôi, trong phòng vang lên tiếng bước chân cộp cộp, tiếp theo một người bước tiến vào.

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng!”

“Dậy đi!”

Quân thần đối lễ xong, tiếng trẻ sơ sinh khóc nháo càng ngày càng vang dội, hơn nữa âm thanh rõ ràng ngay ở bên cạnh mình, Dương Trừng bị âm thanh giống như ma âm này lọt vào tai tra tấn đến mơ hồ, ngay cả tinh thần cũng không có biện pháp tập trung, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn xà ngang khắc rỗng trên đỉnh đầu ngẩn người.

Một mặt sáng màu vàng đột nhiên ánh vào mi mắt hắn, một thiếu niên hơn mười tuổi xoay người ôm lấy đứa bé sơ sinh đang khóc nháo bên cạnh hắn kia, nhẹ giọng dỗ.

Cho dù chỉ là hơi kinh động thoáng nhìn Dương Trừng cũng nhận ra thân phận của người nọ, dù sao cũng là oan gia cũ đầu vài thập niên, khuôn mặt kia cho dù có hóa thành tro bụi hắn cũng nhận ra được, trong lòng hắn có một loại tuyệt vọng loáng thoáng, hình như mình trọng sinh, hơn nữa chính là trọng sinh tại ngày mà vận mệnh của mình biến đổi.

Một biểu tình buồn rầu cùng phần hận xuất hiện trên mặt của một đứa bé sơ sinh thật sự là kỳ quái, may mắn người trong phòng cũng không chú ý tới hắn, đợi cho sau khi tiếng khóc của đứa bé sơ sinh nhỏ một chút, Hoàng đế kia liền mở miệng nói, “Lý Đức Minh, đem Nhị hoàng tử đưa đến chỗ nhũ mẫu của hắn.”

Nghe một câu như thế, Dương Trừng đã biết Hoàng đế chết tiết kia cùng đời trước giống nhau hạ quyết tâm vứt bỏ mình, hắn không nhận được trong lòng rất hận, đều nói trọng sinh có thể làm cho nhân sinh của bản thân lại một lần, nhưng vì cái gì sớm không sớm muộn không muộn cố tình là thời điểm này!

Một đời kia hắn sau khi tìm ra được thân thế của mình mới biết được, mình cùng Thái tử đương triều là song bào thai, hơn nữa mình mới là Trưởng tử chân chính, lại bởi vì từ nhỏ thể yếu còn mang theo tật bệnh từ trong bụng mẹ, lúc đó mới bị Hoàng đế tước đoạt quyền thừa kế, ôm ra hoàng cung, lang bạc kỳ hồ ăn không ít đau khổ.

Nếu sớm một chút trọng sinh dựa vào tu luyện tâm quyết trước đây tự mình đạt được, thời gian một tháng chỉ sợ đã có thể chữa trị được cơ thể rách nát suy yếu này, có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh!

Hiển nhiên oán niệm của hắn không ai có thể nghe thấy được, tiểu Hoàng đế đã mở miệng nói, “Dịch Thành, trầm đã nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này thì chỉ có thể giao cho người.”

Dương Trừng biết Dịch Thành chính là tự của Ninh Kính Hiền, nếu người cha hời của mình này đã đưa quyết định, mình một đứa bé sơ sinh chưa đầy tháng hiện tại miệng không thể nói tay không thể động cũng chỉ có thể nhận mệnh! Bất quá chuyện một đời kia chỉ có thể nghe nói, hiện tại lại có thể tận mắt chứng kiến thật sự là có loại cảm giác kỳ quái!

Ngay lúc trong lòng hắn nói thầm, tiểu Hoàng đế đột nhiên xoay người một tay đem hắn bế lên, “Người đem Đại hoàng tử mang ra hoàng cung, ra ngoài trực tiếp tìm một cô nhi viện bỏ lại đi...”

Tiểu Hoàng đế là xuyên qua hai nách Dương Trừng đem hắn ôm vào trên người, vừa lúc để cho Dương Trừng đối diện Ninh Kính Hiền. Hoàng đế vừa dứt lời, chỉ thấy hắn đột nhiên quỳ xuống đất hung hăng dập đầu lạy ba cái, nức nở nói, “Hoàng thượng, việc này trăm triệu không thể được! Đại hoàng tử là Trưởng tử của ngài, lại là Hoàng hậu liêu mạng sinh hạ ra, cho dù bọn hắn thân là song sinh không thể thừa kế ngôi vị Hoàng đế, ngài chỉ cần hủy bỏ quyền thừa kế của hai vị Hoàng tử là được, cần gì phải đem Đại hoàng tử trực xuất hoàng cung. Dân chúng dân gian cuộc sống khổ cực, Đại hoàng tử thân thể lại yếu, trời đông giá rét như thế đem hắn đưa ra cung, là muốn mệnh điện hạ đó!”

“Trầm lại thế nào không biết!” Hoàng đế lạnh lùng nói, “Hừ, phạm là có biện pháp khác trầm làm sao sẽ đưa ra hạ sách này! Thế cục trong triều người cũng không phải không biết.”

Văn Chân người tên hỗn đản vương bát đản trướng thối này, rõ ràng có những biện pháp khác, chính người ngại phiền toái mà thôi! Dương Trừng ở trong lòng oán thầm, tiếp theo cảm giác Hoàng đế thay đổi tư thế ôm mình, một tay nâng mũi nhỏ của mình, một tay kê ở sau lưng, tư thế này chẳng những thoải mái, mà còn vừa vặn có thể thấy rõ hai người một đứng một quỳ trong phòng, phi thường thích hợp xem cuộc vui.

“Hoàng thượng, thỉnh ngài nghĩ lại đi!” Ninh Kính Hiền tựa hồ cũng biết Hoàng đế tâm ý đã quyết, nhưng vẫn không buông tha mà vừa dập đầu vừa khuyên nhủ nói, “Đại hoàng tử dù sao cũng là huyết mạch của ngài, chỉ cần đợi một chút không hẳn là không có chuyển cơ...”

“Chuyển cơ! Người nói chuyển cơ phải đợi tới khi nào, trăm có thể đợi, thiên hạ này triều đình này có thể đợi sao!” Văn Chân cả giận nói, “Lão hóa Phu Mông Trác Minh kia hiện giờ đối với trăm rõ là dồn ép, hẳn đã có thể nắm trong tay hơn phân nửa triều cương. Hiện tại bên ngoài đều nói thiên hạ dốc phủ chỉ biết Trác Minh không biết Quân, nếu lại không có cách nào giành được ủng hộ của lão hóa Tả Sư Hoành kia, chỉ sợ ngôi vị Hoàng đế này của trăm cũng ngồi không xong, thiên hạ này thì lại phải rối loạn! Trăm hiện tại cần một Thái tử, một người thừa kế có huyết mạch của Tả Sư gia!”

Văn Chân sau khi trực tiếp phủ đầu mắng xong, bên trong gian phòng lại lâm vào yên tĩnh. Lúc này hẳn thật sự là lửa giận đầy mình, rồi lại không biết nên làm sao phát tiết. Hắn ôm đứa bé sơ sinh im lặng trong lòng mà đi tới đi lui, rồi lại không dám cúi đầu nhìn con mình một cái.

Đều nói con đầu đối với phụ mẫu mà nói luôn đặc biệt, mình đối với song sinh tử lại đều là đích tử, còn là Hoàng hậu liều mạng khó sanh sinh hạ ra, đổi làm thời gian khác, cho dù song sinh tử không thể thừa kế ngôi vị Hoàng đế, mình cũng khẳng định sẽ hảo hảo yêu thương bọn chúng, cố tình hiện tại lại đúng là thời điểm thời cuộc nguy hiểm nhất, hẳn hiện tại thật sự không có quá nhiều tâm tư nhi nữ tình trường, hy sinh một Trưởng tử tùy thời có thể chết non, đổi lấy chính trị tư bản thật lớn, là biện pháp tốt nhất sau khi trái lo phải nghĩ có thể tìm được!

Lúc này Văn Chân tuy rằng đã đăng cơ năm sáu năm, nhưng dù sao cũng chỉ là cậu bé mười lăm tuổi, cho dù ông cụ non, nhưng cũng không phải bộ dáng Dương Trừng trước kia nhìn thấy một bộ cáo già thâm tàng bất lộ, nhìn hẳn trên khuôn mặt tuấn mỹ trẻ tuổi lộ ra rồi rầm cùng vẻ mặt mê mang không khỏi cảm thấy có chút mới lạ.

Trước kia chỉ là nghe người ta nói qua mà thôi, nói là Tuyên đế tại thời niên thiếu thiên phú đã từng gian khó thế nào, chẳng những triều chính do đại thần phụ chính nắm trong tay, lại có quyền thần lạm quyền, Văn Chân Hoàng đế này còn thiếu chút nữa bị quyền thần Phu Mông Trác Minh phế bỏ, đổi lập Hoàng tử khác Tiên hoàng lưu lại.

Nếu không phải hắn cơ linh, cưới tôn nữ của một trong tứ đại đại thần phụ chính Tả Sư Hoành làm Hoàng hậu, lại lập con của bọn họ làm Thái tử, cuối cùng lấy được ủng hộ toàn diện của Tả Sư gia, chỉ sợ vua bù nhìn này đã sớm trộn lẫn không nổi nữa!

Bây giờ có thể thấy tận mắt chứng kiến đoạn lịch sử này, Dương Trừng phát hiện Văn Chân tiểu Hoàng đế này quả nhiên ngôi vị Hoàng đế không xong, giống như ngồi ở trên núi đao biển lửa, không nhịn được có chút cao hứng. Nhìn thấy kẻ thù cũ xui xẻo, hẳn thế nhưng nhịn không được nở nụ cười.

Tiếng cười khanh khách của trẻ sơ sinh ở trong phòng tĩnh lặng quanh quẩn, có vẻ phá lệ rõ ràng, Văn Chân nhịn không được cúi đầu nhìn thoáng qua nhi tử đang cười đến ngây ngô, trong lòng đau xót.

Trưởng tử này tuy rằng đường nét còn chưa nảy nở, nhưng cũng có thể nhìn ra được sinh trưởng vô cùng tốt. Hắn lớn lên giống mẫu thân hơn một chút, đôi mắt đen láy kia, làn da phấn nộn cùng cái miệng nhỏ đỏ đỏ vô cùng đáng yêu, còn lộ ra một bộ khuôn mặt tươi cười ngây ngô không biết đau khổ nhân gian, tựa hồ căn bản không biết mình sắp mất đi thân phận tôn quý nhất trên đời.

“Dịch Thành, hoàng nhi chính là kính nhờ ngươi, hảo hảo chiếu cố hắn!” Văn Chân vươn tay sờ sờ mặt Dương Trừng, nhìn thấy có một giọt nước nhỏ trên mặt hắn mới biết được mình cư nhiên rơi lệ. Hắn có chút tức giận nói, “Đưa cho cô nhi viện nhiều bạc một chút, nếu...nếu có thể tốt nhất có thể tìm cho hắn một nhà khá giả!”

Lão hồn đản kia cư nhiên khóc!

Hắn cư nhiên cũng sẽ vì mình khóc!

Thẳng đến Dương Trừng bị nhét vào trong lòng ngực Ninh Kính Hiền, hắn vẫn đắm chìm ở trong một màn vừa mới nhìn thấy kia, Văn Chân kia nước mắt cùng áy náy trên mặt còn hơi có vẻ non nớt làm cho hắn giống như bị sét đánh một nửa, quả thật không thể tin được.

Đời kia sau khi biết thân thế của mình, Dương Trừng quả thật là giận không thể tả, dựa vào cái gì mình thân là Trưởng tử lại bởi vì cơ thể bị yếu mà trở thành kẻ bị vứt bỏ!

Làm một cô nhi hần ở dân gian chịu nhiều đau khổ, vì ăn một bữa cơm no, hần chỉ có thể nơi nơi ăn xin mà sống, nếu không phải gặp phải một tên ăn mày nghèo túng tốt bụng truyền hần một chút nội công tâm pháp chỉ sợ đã sớm chết!

Sau khi lão ăn mày chết vì để cho cuộc sống của mình được tốt hơn một chút, hần đã dồn thân vào lực doanh, tiếp theo thì đi Tây Bắc vùng đất lạnh khủng khiếp kia đánh giặc. Một cô nhi không có bối cảnh gì, mặc dù ở trong chiến đấu xuất sinh nhập tử không biết lập bao nhiêu công lao, cũng bị người dè dặt không có biện pháp vươn lên, đợi cho thời điểm hần lấy quân công hơn người trở thành Đại Tướng quân đại quan nhất phẩm, quan lạy nhiều quan tâm, mới biết được Thái tử phong cảnh vô hạn hưởng hết vinh hoa phú quý cư nhiên chính là đệ đệ song thai của mình, một khắc kia trong lòng hần lửa giận quả thật không thể đè nén.

Vì khôi phục thân phận tôn quý của mình, nửa đời sau hần đều bị vây kết bè kết cán, đùa bỡn trong mưu quyền, mặc dù hần cuối cùng kéo Thái tử xuống, tìm cách phế đi vài tên Hoàng tử, kết quả vẫn là bại bởi Văn Chân Tuyên để tâm tư kín đáo rơi vào thất bại trong gang tấc, cuối cùng bị bắt tự vẫn ở trong thiên lao.

Bất quá hận một đời kia đã bị hần cuộc sống thế thứ hai làm Dương Trừng triệt để xoa dịu, khi đó làm con trai độc nhất của đại gia tộc, hần được tất cả trưởng bối trong nhà sủng ái, cho dù là trước khi đi học đại học chợt nhớ đến trí nhớ của thế thứ nhất, nhưng cũng không hề oán hận nữa!

Chỉ bất quá hần rõ ràng nhớ mình một khắc trước đó còn ở trên lễ tốt nghiệp đại học, sắp bắt đầu nhân sinh tốt đẹp, làm sao vừa tỉnh dậy lại trọng sinh tại nơi này!

Nghe tiếng vó ngựa lộc cộc, Dương Trừng bị buộc ở ngực Ninh Kính Hiền buồn rầu mà nghĩ, có thể trả hàng không, thân!?

2. Chương 2

Cư nhiên dễ dàng như vậy đã đem mình bí mật mang ra hoàng cung!

Sự thật tàn khốc này đối với Dương Trừng ngóng trông làm cho lão cha hỗn đản nhà mình thêm chút phiền toái cũng là một đả kích lớn, trong lòng buồn bực hần không biết Ninh Kính Hiền nếu muốn làm được chút chuyện này cũng là tương đối không dễ dàng.

Ninh Kính Hiền khi cáo biệt Văn Chân chuẩn bị ra cửa cung, sắc trời đã tối mờ không sai biệt lắm. Vào đêm cửa cung đã đóng, hần lúc chạy tới thị vệ ngoại ca đang chuẩn bị đem cửa cung khóa lại. Phải biết rằng một khi cửa cung khóa lại, cho dù hần mang thủ dụ của Hoàng thượng cũng không dễ đi ra ngoài như vậy, càng miễn bàn phải bí mật mang theo một đứa bé sơ sinh.

Vào lúc Dương Trừng ngăn người thì bị Ninh Kính Hiền dùng một loại mê hương làm hôn mê đi, bởi vậy hoàn toàn không biết mình bị mang ra hoàng cung như thế nào.

Trên thực tế Ninh Kính Hiền đối với bí mật mang theo đồ vật ra hoàng cung có thể nói là quen tay hay việc, mặc dù mang một người sống ra ngoài là lần đầu tiên, nhưng cũng không gây trở ngại hần phát huy. Hần đem Dương Trừng buộc ở trong một cái bọc, lại dùng tơ lót quần kỹ rồi cột ở phía sau, tạm nhìn qua giống như là một đại hành trang.

Ninh Kính Hiền chính là phó lĩnh thị vệ tam phẩm, rất được Hoàng đế yêu thích, nhân duyên của hần cũng không tệ, bình thường ở trong cung rất có vài phần thể diện, trừ bỏ một vài thị vệ cá biệt địa vị khá cao đối với hần kiêu căng một chút, những thị vệ khác thấy hần đều phải nhiệt tình xưng hô một tiếng Ninh đại nhân.

Dù sao hần ở trước mặt Hoàng thượng một câu nâng đỡ có thể làm cho người ta ít đi phần đấu vài năm, giống như thị vệ bọn họ nếu có thể thả ra ngoài đi làm quan nhỏ, chẳng những không cần mỗi ngày nhàm chán thủ vệ, còn có thể kiếm một bọn đầy.

Gần đây sắp xếp ca người làm đều là Ninh Kính Hiền một tay sắp xếp, lĩnh thị vệ nội đại thần đối với mấy việc nhỏ bình thường không nhúng tay vào, chỉ cần hần sắp xếp tốt, làm một điều lệ để mà phủ lên một

điều khoản phù hợp là được.

Phải từ trong cung bí mật mang đồ vật ra ngoài, Ninh Kính Hiền tự nhiên sẽ không ngốc đi đến chỗ có mấy người trông coi cửa cung cùng mình bất hòa. Đường vòng Tây Hoa môn, bên này hai thị vệ trông coi đều là hần một tay đề bạt đi lên, vừa nhìn thấy hần tự nhiên đã nhiệt tình mà tiến lên cùng hần chào hỏi.

“Ninh đại nhân, vội vã như vậy chính là nhận hoàng mệnh sao?”

Ninh Kính Hiền bất động thanh sắc, cười nói ôn hòa, “Cũng không phải, Hoàng thượng vừa mới xem phần chiết tử thỉnh an, nghĩ đến năm nay rơi tuyết lớn, nghe nói Thiếu Chính đại nhân thân thể gần đây không tốt, liền ban thưởng một bộ áo choàng da khỉ lông vàng lệnh ta một đường nhanh chóng đưa đến cho Thiếu Chính đại nhân.”

“Đây chính là thiên đại ân điển a! Hoàng thượng nhân từ.” Trong mắt người nọ một mặt hâm mộ, tuy rằng trong nhà hần cũng không phải mua không nổi một bộ áo choàng da lông như thế, thế nhưng ngự ban cho cùng mình mua cảm giác dù sao hoàn toàn không giống nhau.

“Vậy Ninh đại nhân lần này thật là phải chịu khổ rồi!” Một người khác thì lại phúc hậu hơn nhiều, nhìn trên tay Ninh Kính Hiền đang cầm một cuộn thánh chỉ, trên lưng một cái bọc vải bố màu vàng làm thành, trên người ngay cả một cái áo choàng cũng không có, cứ thế này một hồi thời gian trên mặt đã sắp đông lạnh đến đỏ bừng, “Mùa đông này thời điểm khắc nghiệt sắp nhanh đến, ta nghĩ đều lạnh đến xương đau!”

“Đúng vậy đó! Ninh đại nhân chính mình cần phải chú ý thân thể.”

Ninh Kính Hiền cười nói, “Hai tên tiểu tử các ngươi! Được rồi, ta vội vàng đi làm việc vì Hoàng thượng, cửa cung cũng mau khóa lại, các ngươi nhanh chóng kiểm tra một chút, ta phải vội nhanh rời đi, nếu không chốc nữa không ra được cửa thành.” Nói xong hần giơ tay lên phà một hơi, “Hôm nay trời cũng thật lạnh, chỉ sợ còn muốn rơi tuyết, ta còn phải đi trước thêm chút quần áo.”

Trong khoảng thời gian này Hoàng đế thường xuyên đột nhiên nhớ tới ai thì ban thưởng xuống một ít đồ, bọn thị vệ đối với một màn này nhưng thật ra cũng đã quen rồi. Theo lệ là phải kiểm tra một chút, bắt quá bọn thị vệ tuần tra từ trước đến nay là từ ngoài hướng trong kiểm tra nghiêm túc, từ trong ra ngoài kiểm tra thì qua loa hơn, hơn nữa Ninh Kính Hiền lại là cấp trên của bọn họ, hai người kia nào dám thật sự muốn cởi xuống bọc của hần, cũng chỉ là tra xét thể bài, lại bóp bóp hành trang trên người hần, cảm giác đụng chạm mềm mại xác thật là áo choàng lông, thì cũng không có làm nhiều rắc rối rất dễ dàng để hần rời hoàng cung.

Đến khi Ninh Kính Hiền ở trên xe ngựa cùng tùy tùng của mình hội hợp, sau khi lên xa ngựa của mình tâm hần nhắc lên lúc này mới thả xuống. Ninh Kính Hiền sợ đem Hoàng tử ngộp chết, đem người đối thành ôm vào trong ngực. Trên đường hần phân phó tùy tùng Phúc Mãn về nhà lấy cho mình quần áo chống lạnh sau đó ở cửa thành hội hợp, hần thì chuẩn bị trực tiếp ra khỏi thành tránh cho đêm dài lắm mộng.

Cho dù Ninh Kính Hiền động tác cẩn thận nữa, cũng tránh không được làm cho Dương Trừng thổi tới một ít gió lạnh. Gió tháng giêng trong kinh thành như con dao giống nhau, vừa rất vừa lạnh, băng hàn đến xương, trực tiếp thổi tới trên mặt ngay cả người lớn cũng có chút chịu không nổi, chớ nói chi là trẻ sơ sinh mềm yếu, hôn mê qua đi Dương Trừng đã bị luồng gió lạnh này thổi tỉnh lại.

Bên tai rõ ràng nhất chính là tiếng vó ngựa lộc cộc cùng tiếng tim đập trầm ổn của Ninh Kính Hiền, Dương Trừng cũng không lập tức mở to mắt, mà là tiếp tục làm bộ hôn mê tự hỏi tình cảnh của mình.

Trong thế thứ hai trở thành Dương Trừng hần đối với Văn Chân hận vốn đã phai nhạt không ít, đối với qua lại một đời kia không sai biệt lắm có thể cười mà qua, kỳ thật hồi tưởng lại lúc ban đầu Văn Chân cũng có không ít cơ hội có thể làm cho mình thất bại thảm hại, nhưng cuối cùng đều là cao cao giơ lên lại nhẹ nhàng rơi xuống.

Thời điểm đó mình bị cừu hận cùng quyền thế mê ánh mắt, tỉnh táo lại hồi tưởng qua, nếu không phải hoàng đế hôn dẫn đối với mình đứa con bị vứt bỏ này còn có vài phần áy náy, bằng hần một Hoàng đế đã gộp quyền đã lâu muốn chinh trị mình một Đại Tướng quân như thế vẫn là rất dễ dàng. Nếu không phải hần vẫn luôn mĩa mai thể lực suy yếu của mình, thì cũng sẽ không làm cho mình có được thể lực lớn như thế.

Vừa rồi Văn Chân rơi nước mắt ở trên mặt mình cũng quả thật làm cho Dương Trường tâm có chút xúc động, ngẫm lại hắn Hoàng đế này làm đến cũng quả thật khổ bức, ngoài có tứ đại đại thần phụ chính nắm giữ triều đình, trong còn có thân huynh đệ không có khi nào muốn kéo hắn xuống nước, thật vất vả tìm được một cửa đột phá cưới cháu gái của Tả Sư Hoành muốn mượn sức Tả Sư gia, kết quả Hoàng hậu khó sinh, mình thành người không vợ không nói, cùng Tả Sư gia liên hệ cũng chỉ còn lại có hai người con trai.

Cố tình hai nhi tử này lại đều là song sinh tử, không chỉ có Đại Hạ triều, trên thực tế lịch đại triều đình đều thừa nhận trẻ song sinh tử không thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế, dù sao ngôi vị Hoàng đế chỉ có một, song sinh tử diện mạo quá mức giống nhau, dễ dẫn ra tranh chấp.

Văn Chân năm trước đã đại hôn, ẩn lệ hắn là có thể trước tiên tự mình chấp chính, thế nhưng lại vẫn bị Phu Mông Trác Minh đè nặng. Phu Mông Trác Minh chẳng những không cho hắn tự mình chấp chính, còn ngầm tìm cách để nhi tử thứ mười sáu của Tiên hoàng vừa mới mười bảy tuổi đẩy lên hoàng vị, một khi để cho hắn thành công Văn Chân chẳng những phải mất đi ngôi vị Hoàng đế, còn mệnh nhỏ khó bảo toàn.

Mà Tả Sư Hoành là nguyên lão tam triều, ở trong triều thế lực không kém Phu Mông Trác Minh, đồng thời Tả Sư gia cũng một là trong năm thế gia vọng tộc Phụng Thiên (thừa lệnh trời), đệ tử trải rộng triều đình và dân gian, chỉ có lấy được ủng hộ Văn Chân mới có thể ngồi vững ngôi vị Hoàng đế này.

Tựa hồ mình còn phải cảm kích thời điểm này Văn Chân còn có vài phần khờ dại, chẳng những không có một dao giải quyết mình, ngược lại chọn biện pháp phiến toái như vậy mạo hiểm phiêu lưu đem mình đưa ra cung. Dương Trường trong lòng nói thầm, nhưng nhìn phân thượng vài giọt nước mắt kia, hắn rốt cuộc quyết định buông tha cho ưu thế trọng sinh có được, cả đời này không lại như cũ muốn cái ghế rách kia, chính mình hảo hảo sống thôi!

Trong lòng nếu hạ quyết định Dương Trường vậy không thể không suy nghĩ một chút cuộc sống tương lai của mình, muốn hắn lại ở dân gian qua một lần thời gian khổ cực, hắn là tuyệt đối không muốn!

Phải biết rằng Đại Hạ triều chính là quốc gia chế độ phong kiến bán nô lệ, cùng hắn thế thứ hai trên lịch sử đại Thanh triều hết sức giống nhau, đồng dạng là sử dụng chế độ Bát Kỳ, cuộc sống cùng cuộc sống người Hán quả thật là cách biệt một trời.

Một đời kia Ninh Kính Hiền đối với mình cũng không tệ lắm, chẳng những đem mình đưa đến phủ Hàng Châu ở ngoài ngàn dặm, còn cho cô nhi viện không ít tiền bạc, thậm chí làm một tờ giấy chứng nhận để cho mình không bị bắt nhập tiền tịch.

Thuế má thiên hạ một phần ba xuất từ Giang Nam, cũng chỉ có như phủ Hàng Châu này những cô nhi viện trong thủ phủ phồn hoa mới không phải thùng rỗng kêu to, mình thời kỳ còn nhỏ xem như không có trở ngại, nhưng đợi cho năm năm sau Giang Nam phát sinh lũ lụt, chẳng những ngay cả cô nhi viện cũng ngập, còn làm cho sau thiên tai ôn dịch hoành hành, Giang Nam cũng thành địa ngục nhân gian.

Khi đó xung quanh thành thị ngay cả gốc cỏ cũng sắp bị người nhổ hết, nơi nơi đều là thê ly tử tán, bán con bán nữ nhân, ai còn quản được ai, lại để cho mình đi qua cái loại thời kỳ khổ cực đối bụng đến ngay cả đất cũng ăn, mình tuyệt đối chịu không nổi.

Không nói đời kia sau khi trở thành Tướng quân cuộc sống hủ bại, mình thân là Dương Trường hơn hai mươi năm qua được hưởng thụ cũng không kém hơn Hoàng đế. Làm độc đinh một đời của Dương gia, hắn chẳng những có cha mẹ đau, còn có bốn lão nhân biết kiếm tiền sung, đó thật sự là cuộc sống từ quần áo đến vườn tày cơm đến há mồm.

Phải nói cuộc sống hiện đại của người có tiền tuyệt đối không thể kém hơn Hoàng đế, làm Hoàng đế còn phải phí sức lao động, như ngồi tù giống nhau ở trong Tử Cấm Thành đông lạnh hạ nóng, muốn ra ngoài hít thở chẳng những rắc rối, còn chỉ có thể ngồi xe ngựa hoặc là cỗ kiệu đến người phát điên; không có điều hòa, trừ nóng chỉ có thể dựa vào băng với cây quạt của hạ nhân...

Nghĩ đến về sau đã cùng các loại công nghệ cao cào biệt, Dương Trường không nhịn được vô cùng buồn bực, hận không thể lại xuyên trở về là tốt rồi. Cho dù không thể quay về hắn cũng không nguyện ý bị Ninh Kính Hiền đưa đến Giang Nam trải qua thời kỳ khổ cực, một hồi trọng sinh cho dù mình không đi tranh cái ghế rách kia, cũng không thể để cho mình trải qua đến thảm như vậy.

Mắt thấy cửa thành sắp tới rồi, Dương Trừng trong lòng không nhịn được có chút sốt ruột, nhưng với bộ dáng hiện tại của hắn đây miệng không thể nói cũng vẫn không có biện pháp đấu tranh.

“Không biết bệnh của Tĩnh Tuệ có đỡ không, gần đây vội vàng chuyện công vụ, không thể đi xem nàng.” Có lẽ là nghĩ đến phải rời kinh một thời gian ngắn, Ninh Kính Hiền trong lòng cũng có chút phiền muộn, nhịn không được cùng tùy tùng của mình lải nhải, “Phúc An, người nghe nương người nói qua bệnh tình của thái thái không?”

“Thái thái tâm hiền tất sẽ bình phục, nghe nương ta nói thái thái mấy ngày nay tinh thần tốt lên nhiều, lão gia ngài cứ yên tâm đi!” Phúc An vội vàng nói.

Ninh Kính Hiền thở dài nói, “Hy vọng là như thế! Đoạn thời gian trước lễ mừng năm mới trong cung bận quá, nàng sinh sản cũng không thể bồi, ngay cả con cũng chưa nhìn qua mấy lần!”

Phúc An lập tức thông minh mà khuyên nhủ, “Đó không phải là lão gia bận việc sao, thái thái người hiền thực như vậy khẳng định sẽ lý giải.”

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, Dương Trừng trước mắt sáng ngời đột nhiên trong lòng có chủ ý. Đối với Ninh Kính Hiền này hắn trước kia là làm qua một phen điều tra cẩn thận chặt chẽ, phải biết rằng người này chẳng những là tâm phúc của Văn Chân, hơn nữa còn là anh em đồng hao của Hoàng đế, cưới chính là cháu gái thứ lớn nhất của Tả Sư Hoành Tả Sư Tĩnh Tuệ.

Nếu như nói mình nhớ không lầm, Tả Sư Tĩnh Tuệ sinh sản lần này cùng Hoàng hậu chỉ kém hai ngày, nhưng nàng là sản tử có tuổi, sau khi sinh con thì bệnh cũng không nhẹ, ngày chết đúng là đêm nay, càng trùng hợp chính là đứa bé nàng sinh cũng thể yếu nhiều bệnh, vào hôm nay đồng thời chết non.

Hắn lại nhớ rõ lúc này cũng là đúng dịp, thứ nhất là ngày mai chính là ngày đầy tháng của mình, thứ hai hôm nay cũng là ngày mình bị đưa đi, thật sự là làm cho Dương Trừng ấn tượng khắc sâu, hai đời đều không thể quên.

Một đời kia Ninh Kính Hiền phải đưa mình đi Giang Nam, ngay cả gặp mặt cuối cùng vợ con của mình cũng không kịp, nếu như có thể có biện pháp làm cho Ninh Kính Hiền trở về nhà một chuyến, với tình huống lộn xộn trong nhà hắn, chuyện đưa mình rời đi chỉ sợ sẽ chậm một chút, cũng có thể để cho mình nghĩ ra một biện pháp tốt hơn!

Không cần rất cảm ơn ta đâu! Dương Trừng khanh khách vui vẻ mà nở nụ cười, cẳng chân nhỏ dùng sức đạp đem tả lót làm lỏng một chút, một tia nước tiểu đồng tử bắn ra, rất nhanh đã xuyên qua tả, đem ngực Ninh Kính Hiền thấm ướt một bãi lớn!

3. Chương 3

Ninh Kính Hiền hôm nay vốn cũng không trực, là bị Văn Chân triệu vào trong cung. Bởi vì đi rất gấp hắn đã không cầm y phục lông dày, mà trên người chính là một bộ miên bào (áo dài bông) lụa nhàu Hồ Châu. Đáng tiếc miên bào hút nước, bãi nước tiểu đồng tử của Dương Trừng này còn là tích góp từng chút trong thời gian dài, xác thật không ít, rất nhanh đã thấm ướt vào vải lót bên trong thấm trên quần áo dán vào người.

Khí trời nhiệt độ vốn đã thấp, gió thổi qua bãi tròn ẩm ướt kia đã có dấu hiệu kết băng. Trời rất lạnh trong ngực có khối băng ước đoán cảm nhận là gì, nhìn biểu tình rối rắm của Ninh Kính Hiền thì biết.

Tuy rằng Dương Trừng chính mình cũng không chịu nổi, nhưng hắn còn có tả lót bọc chung quy không cần trực tiếp đón gió, bởi vậy còn có thể có lòng thanh thoi nhìn Ninh Kính Hiền buồn bực vẻ mặt trộm vui vẻ. Biết dùng một chiêu như thế Dương Trừng cũng đúng là bất đắc dĩ, ai biểu hiện tại hắn còn quá nhỏ chứ, toàn thân cao thấp có vũ khí sát thương quy mô lớn cũng chỉ có chiêu này.

Đầu năm nay quan to quý nhân càng có thể diện lại càng có chút bệnh nhỏ ưa sạch sẽ, đối với Ninh Kính Hiền mà nói lạnh là thứ yếu, nhịn nhịn cũng qua thôi, nhưng vừa nghĩ đến nguồn gốc chất lỏng kia, thì khiến cho cả người hắn không được tự nhiên.

Phúc An cười ngựa yên lặng đi theo phía sau hần, không rên một tiếng cúi đầu chịu đựng cười, tự nhiên biết rõ lão gia nhà mình trong lòng rối rắm.

Hai người lại tiến lên hơn hai mươi thước trước mắt đó là một chỗ ngã rẽ, đi phía trái là đến trước cửa thành, Ninh Kính Hiền ngậy một chút, dây cương vun lên đem đầu ngựa nhắm ngay lối đường bên phải.

Phúc An vui vẻ, một bên đuổi kịp một bên hỏi, “Lão gia, chúng ta đây là trở về phủ sao?”

“Ừ. Về phủ trước một chuyến.” Ninh Kính Hiền ừm ho một tiếng, dặn dò, “Hồi phủ nếu có người hỏi hỏi từ này là sao thì nói ven đường nhặt, không được lảm miện.”

“Lão gia ngài thì cứ yên tâm, tiểu nhân nhất định miệng so với vỏ ngọc trai còn chặt hơn.” Phúc An vội vàng thề nói, hần có thể trở thành tùy tùng bên người tự nhiên là biết nặng nhẹ.

Nghe Ninh Kính Hiền đối với Phúc An công đạo sau khi hồi phủ ứng đối về thân thể của mình, Dương Trường cười đắc ý! Lại lựa chọn thời gian cùng vị trí ở chỗ kia, tự nhiên là hần đã sớm tính toán rất tốt.

Hần nhớ rõ lúc nhập tộc Phụng Thiên Ninh gia còn chưa nhập Kỳ, bởi vậy không có tư cách ở bên trong thành, nhà cũ Ninh gia là chỗ ở gần cổng thành. Ninh gia bắt đầu phát tài vẫn là bởi vì cha của Ninh Kính Hiền Ninh Đào Húc đột nhiên thức tỉnh huyết mạch Phụng Thiên, hơn nữa còn là năng lực phương diện an hần.

Nhập Tộc Phụng Thiên này liên quan từ hơn năm mươi năm trước đến bây giờ, mãi cho đến đất nước có chiến loạn, Ninh Đào Húc nhiều lần mạo hiểm nguy hiểm tính mạng hướng vào giữa chiến trường chỗ tử tuyệt, vì quân sĩ tham chiến xưa tan lệ khí, cầu phúc, đồng thời trừ khử oán khí trên chiến trường, tận lực lập một số công lao.

Năng lực của ông xuất chúng, thái độ làm người lại rất có thủ đoạn, tự nhiên cũng được hoàng gia coi trọng, Cẩn Thân vương Diên Lâm bèn đem con gái thứ năm Hàm Ngưng gả cho ông. Hàm Ngưng mặc dù là thứ nữ Thân vương nhưng cũng là thân phận Quận chúa, sau khi trở thành Nghi Tân, Ninh Đào Húc đã bắt đầu số làm quan, cho dù ông không lệ thuộc tứ đại đại thần phụ chính, có Cẩn Thân vương quan tâm ông cũng một đường lên chức, thành Tổng đốc Cam Túc nhị phẩm chính cống, năm kia đã mang theo lão bà ngàn dặm xa xôi đi nhậm chức.

Cũng chính bởi vì Ninh Đào Húc ông hiện tại không có ở trong kinh, cho nên nhà mới Ninh gia ở bên trong thành ở bên trong mặc dù đã tu sửa rất tốt, Ninh Kính Hiền cũng vẫn chưa dọn qua, lúc này mới khiến cho Dương Trường có cơ hội gian lận.

Dương Trường biết lấy lòng trung thành của Ninh Kính Hiền với Văn Chân, cho dù trong nhà xảy ra chuyện cũng sẽ thành thành thật thật đem chuyện Hoàng đế công đạo làm tốt, nhưng hiện tại loại tình huống này hần cũng chỉ có thể đi từng bước nhìn từng bước, có thể kéo dài nhất thời thì nhất thời.

Rất nhanh chủ tớ hai người Ninh Kính Hiền đã đến trước một tòa nhà đại môn sơn son, Phúc An chính mình xuống ngựa trước, kéo dây cương đầu ngựa Ninh Kính Hiền.

Ninh Kính Hiền đem đứa bé sơ sinh trong lòng đưa tới trong tay hần, mình xoay người nhảy xuống ngựa.

Mới vừa đứng vững thì nhìn thấy Phúc Mãn dắt ngựa hoang mang rối loạn lật đặt mà từ cửa bên đi ra, Ninh Kính Hiền cau mày bất mãn mà gọi hần lại.

“Lão gia!” Phúc Mãn vừa thấy hần vẻ mặt như đưa đám tiến lên hành lễ.

Ninh Kính Hiền tuy rằng đối với hạ nhân độ lượng, nhưng luôn luôn trọng quy củ, không nhịn được khiển trách, “Hoảng hoảng hốt hốt thành bộ dáng gì nữa!” Nhìn thoáng qua trên thần tình Phúc Mãn mang vài phần khổ sở, hần cuối cùng nghĩ đến tùy tùng của hần luôn luôn trầm ổn, nếu không phải xảy ra chuyện lớn tuyệt đối sẽ không hoảng loạn thành như thế, liền lại hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Gia, Nhị thiếu gia vừa mới đi!” Phúc Mãn quỳ xuống đất dập đầu, khóc ròng nói, “Thái thái, thái thái vừa mới tỉnh lại đã vẫn luôn hô muốn nhìn Nhị thiếu gia một cái. Đại quân gia sợ kích thích đến thái thái, không dám nói với nàng việc này, để cho tiểu nhân nhanh nhanh tìm lão gia quyết định. Thái y nói thái thái nếu chịu đựng không quá hôm nay, cũng liền, cũng liền...”

Tin tức liên tiếp mà đến làm Ninh Kính Hiền hai chân như nhũn ra, mặc hấn là một hán tử kiên cường cỡ nào, đột nhiên đối mặt tin dữ của thê cùng đích tử cũng không tránh được có chút chịu đựng không được.

Nhìn hấn dùng tay thái dương bộ dáng khó ở, Phúc Mãn vội vàng đứng lên đưa tay đỡ hấn, miệng vội vàng nói, “Lão gia ngài bản thân phải gắng bảo trọng a!”

“Mang ta đi trước nhìn xem Tiểu nhị!” Ninh Kính Hiền giọng nói có chút khàn khàn, một phen phát Phúc Mãn đi vào bên trong. Phúc Mãn cùng Phúc An liếc nhau, đem ngựa giao cho hạ nhân canh cửa, vội vàng đi theo phía sau hấn.

Phòng của Tiểu nhị Ninh gia ở trong viện Ninh Kính Hiền, cùng phòng ở cũ của Tĩnh Tuệ chỉ cách một bức tường. Bất qua từ sau khi Tĩnh Tuệ bệnh, sợ khí bệnh lây con, cơ hội nàng nhìn thấy nhi tử ngược lại không nhiều lắm.

Ninh Kính Hiền khi đi vào phòng, đại quản gia Phùng Tùng Bách đang lo lắng mà bước đi qua lại, một phụ nhân hơn hai mươi tuổi thì lại quỳ trên mặt đất yên lặng rơi lệ.

Phát tay để cho Phùng Tùng Bách không cần hành lễ, Ninh Kính Hiền nhìn giường đưa xa vền vền ba bước chân lại nổi lên do dự, không dám tiến lên. Mặc dù sớm biết nhi tử này sinh ra đã thể yếu nhiều bệnh, chỉ sợ gắng không được, nhưng thật sự thấy hấn cứ như vậy đã đi rồi, vẫn làm cho Ninh Kính Hiền có chút ảm đạm tâm đau.

“Tiểu nhị đi như thế nào?”

“Bẩm lão gia, Nhị thiếu gia lúc trời mới tối vẫn ăn một lần sữa, sau đó được vú nuôi dỗ ngủ, nhìn so với ngày hôm qua tinh thần khá tốt.” Phùng Tùng Bách vội vàng nói, “Ai biết thái thái vừa mới đột nhiên tỉnh lại nói là muốn nhìn Nhị thiếu gia, bọn nha đầu không dám quyết định, liền tới hướng lão nô xin chỉ thị. Nô tài nghĩ chỉ là để cho Nhị thiếu gia ở trong phòng thái thái chơi một hồi mà thôi, hấn là không ngại, liền để cho vú nuôi đi bế Nhị thiếu gia, kết quả, kết quả Nhị thiếu gia đã là bất tỉnh...”

“Nhũ mẫu đâu! Nàng đã làm chuyện gì, Nhị thiếu gia giao cho nàng...” Ninh Kính Hiền cả giận nói. Hấn càng giận phụ nhân quỳ trên mặt đất kia lập tức trên mặt đất liều mạng đập đầu trong miệng hô to tội đáng chết vạn lần.

Trán nện ở trên mặt đất phát ra tiếng vang bịch bịch, làm cho Ninh Kính Hiền luồng tức giận vừa mới bộc phát ra lại cảm thấy lấy một hạ nhân trút giận thật sự là mất mặt, thần sắc ảm đạm mà than một tiếng, đối với nhũ mẫu kia nói, “Quên đi, đừng đập.”

Hấn cũng biết bọn hạ nhân mặc dù trông coi nhi tử, nhưng không có khả năng không khi nào không chặt chẽ nhìn chăm chăm, hài tử ngủ sau đó các nàng mới có thể nghỉ ngơi một hồi, vừa đưa nôi vừa thêu thùa sinh hoạt vân vân, ai cũng sẽ không nhàn rỗi đến không có việc gì đi dò xét hơi thở của hài tử, xét đến cùng vẫn chính là nhi tử của mình phúc mỏng, thân thể căn cơ thật sự quá kém.

Nhìn trong phòng một phòng yên tĩnh, Dương Trường biết hấn là mình lên sân khấu, Ninh Kính Hiền vốn đối với mình đã có đồng tình, thời điểm này lại mới vừa chết con đúng là thời điểm yếu ớt, vô luận mình là bán mạng hay là chơi xấu cũng là thời điểm dễ dàng đạt được hảo cảm của hấn, làm cho hấn đối với mình hảo cảm càng nhiều, mình bị đưa đi sau đó đãi ngộ mới có thể càng cao!

Nghĩ đến đây Dương Trường cái miệng nhỏ nhắn méo, oa oa gào to lên. Không có biện pháp, ai kêu hấn không phải ảnh đế, có thể nói khóc đã rơi nước mắt chứ! Duy nhất đáng được chúc mừng chính là hấn hiện tại là trẻ sơ sinh, vụng về đánh sét không mưa cũng chẳng ai sẽ cảm thấy quá kỳ quái.

Một trận trẻ khóc xuất hiện ở trong phòng đứa bé mới chết, thật sự trong lòng người có loại quái dị nói không nên lời. Dương Trường không chỉ lớn tiếng kêu khóc, mà còn lấy ra sức uống sữa đập loạn.

Bé con mềm nhũn, như là không xương, da thịt lại mềm mại, Phúc An ôm hấn vốn cũng không dám dùng sức, hấn lộn xộn như thế, biến thành Phúc An dùng sức cũng không được, không dùng sức ôm lấy lại sợ quăng ngã hấn, mùa đông lạnh cư nhiên làm ra một đầu đầy mồ hôi.

Nhìn thấy Ninh Kính Hiền đem tầm mắt dừng ở trên người mình, Dương Trường méo cái miệng nhỏ nhắn mím mím, run rẩy mà hướng hấn vươn hai tay.

“Lão gia, tiểu gia này xem ra là thân thiết ngài một chút đó!” Phúc An đau đầu nói.

Ninh Kính Hiền nhìn bé con ở trong lòng Phúc An giẫy dụa, hấn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm nhẵn đến như mặt bánh bao, trên lông mi nhỏ dài tinh mịn hiện nước mắt, ở dưới ánh nến lờ lờ tỏa sáng, hai mắt hồn nhiên ngây thơ chiếu thân ảnh của mình giống như tràn ngập tín nhiệm.

Thấy hấn cái miệng nhỏ kia tội nghiệp mím môi, đối với mình vươn hai tay, Ninh Kính Hiền trong lòng mềm nhũn, từ trong tay Phúc An đem bé con ôm lấy.

Nói đến cũng kỳ quái, bé con vừa đến trong lòng hấn thì ngừng giẫy dụa cùng khóc, còn dùng khuôn mặt nhỏ vô cùng thân thiết cọ mặt mình.

Bé con kia khuôn mặt non mềm bóng loáng nhỏ nhắn má dán ở trên mặt quả thật là thoải mái không nên lời, hơn nữa mềm nhũn như là làm cho người ta tâm đều giống như yếu mềm.

Tuy rằng được bé con như vậy thân cận là loại hưởng thụ, Ninh Kính Hiền lại thật đúng là không dám để hấn dính nhiều vào mình. Hấn mới từ bên ngoài tiến vào, trên mặt làn da đều là lạnh lẽo, nghe nói Đại hoàng tử thân thể vốn đã không tốt, vạn nhất cảm lạnh thì làm sao bây giờ.

Hấn đem bé con trong lòng hơi chút ôm hờ một chút, thì nhìn thấy bé con đối với hấn lộ ra một nụ cười không răng xán lạn đến hai mắt mù lòa.

Nghe tiếng cười vui của hài tử, Phùng Tùng Bách tiến lên đánh giá một phen, có chút nghi hoặc nói, “Gia, oa nhi này cùng Nhị thiếu gia bộ dáng cũng thật giống! Ngài là ở đâu ôm đến vậy?”

Ninh Kính Hiền tiến lên từng bước đi đến bên cạnh nôi, Tiểu nhị nhà mình tuy rằng môi phát xanh, nhưng biểu tình vô cùng bình yên, như là còn đang trong ngủ say giống nhau. Tầm mắt ở trên mặt hai người con trai đánh giá qua lại, phát hiện chợt vừa nhìn qua quả nhiên gần như khó có thể nhận ra.

Nghe nói Đại hoàng tử cũng là trong thai dinh dưỡng không đủ, cùng con thứ hai của mình thời gian sinh ra lại vừa kém không nhiều lắm, hai oa nhi này cũng giống như mèo con dường chỉ chỉ có một nắm nho nhỏ, hai người con trai này đặt ở cạnh nhau, nhìn so với Nhị hoàng tử càng như là thai song sinh. Lại nói tiếp hai người bọn họ còn là biểu huynh đệ đó, bộ dáng tương tự cũng không ngạc nhiên.

Đang lúc Ninh Kính Hiền ngây người, ngoài cửa truyền đến âm thanh giòn giã của một tiểu nha đầu, “Đại quân gia, thái thái vừa mới lại hỏi nữa, nói muốn nhìn Nhị thiếu gia, để cho nhũ mẫu nhanh lên ôm thiếu gia qua đi!”

“Gia! Người xem phải làm sao cùng thái thái nói mới tốt...” Phùng Tùng Bách khó xử nói, “Tiểu nhân thấy bộ dáng của thái thái thật sự là không tốt, buổi chiều Trần thái y cũng tới xem qua, xem xong luôn luôn lắc đầu, nói đêm nay nếu chịu đựng không qua, thì...”

Phùng Tùng Bách trong lời chưa xong Ninh Kính Hiền tự nhiên rõ ràng, hấn cùng Tĩnh Tuệ thành thân mười năm đến nay tuy rằng chưa nói đến thề non hẹn biển tình nồng, nhưng đúng là có vài phần nhu tình tương cứu trong lúc hoạn nạn, một nữ tử ôn nhu hiền thực như thế trong lòng hấn cũng là kính trọng, làm sao cam lòng để cho nàng lúc triển miên trên giường bệnh biết tin dữ của nhi tử.

Trong lòng hấn thời điểm chưa làm khó xử, đột nhiên trên mặt ảm áp, tiểu oa nhi trong ngực vươn tay nhỏ vuốt mặt mình, đôi mắt đen bóng chuyển chú đang nhìn mình, như là đang an ủi giống nhau.

“Vương mục đem hài tử này đổi bộ quần áo của Tiểu nhị, đưa hấn ôm cho thái thái xem.” Ninh Kính Hiền biến sắc đối với người bên trong nhìn lướt qua, lãnh đạm nói, “Về sau đây là Nhị thiếu gia trong phủ, hài tử chết là hài tử bị vứt bỏ ta ôm về. Chuyện này nếu tiết lộ ra ngoài, mấy người các ngươi đều cần thận đầu!”

Trong phòng vài hạ nhân liền nói không dám, nói thẳng sẽ làm chuyện này nát rữa ở trong lòng, về sau sẽ hảo hảo hầu hạ thiếu gia. Người khác là Phúc Mãn và Phúc An vẫn luôn đi theo bên người Ninh Kính Hiền, biết hài tử này là từ trong cung ôm ra, thân phận chỉ sợ là càng thêm tôn quý, nào dám loạn nhai miệng lưỡi, loại chuyện này liên quan tư tình chuyện riêng hoàng gia nói lung tung cũng không phải không muốn sống nữa.

Nhìn mấy người trong phòng bắt đầu mỗi nhiệm vụ chức trách của mình, ở dưới phân phó của Ninh Kính Hiền tiến hành giải quyết tốt hậu quả, Dương Trùng trong lòng là đại đại nhẹ nhàng thở ra, nguyên bản chỉ là muốn kéo dài một chút thời gian, muốn nghĩ biện pháp tốt thay đổi tình cảnh không may mình sắp gặp, không nghĩ tới có hi vọng, lấy được hiệu quả rất tốt so với dự đoán, thật sự làm cho hắn ngoài ý muốn.

Nhị thiếu gia Ninh gia này thân phận mặc dù đang ở trong kinh thành tràn đầy tôn thất quyền quý không tính là nhiều tôn quý, nhưng cũng so với đến cô nhi viện làm cô nhi tốt hơn, hơn nữa Dương Trùng chính là rất rõ, Ninh gia ít nhất còn muốn phong cảnh gần hai mươi năm, thẳng đến bị cuốn vào phong ba tranh đoạt mới có thể suy sụp xuống, thời gian dài như thế cũng đủ hắn lớn dần!

Từ phát giác mình trọng sinh cho tới nay Dương Trùng đã luôn luôn ở trong sầu lo tương lai của mình, thật sự là hao phí tâm cơ, làm một em bé sơ sinh thể yếu nhiều bệnh, hắn hiện tại thể lực vốn đã không tốt, mất thấy đại sự trong lòng lạc định, hắn liền thả lỏng xuống, vào lúc vú nuôi thay quần áo cho hắn thì không tìm không phổi mà vù vù ngủ say mất!

Lời giác giả: Tác phẩm này bối cảnh là căn cứ vào hai triều Minh Thanh để tự tưởng tượng, khụ khụ, sẽ chọn dùng quan chế trong đó.

Tri thức phổ cập: Ở Minh triều chồng của công chúa kêu phò mã, chồng của quận chúa trở xuống đều gọi Nghi Tân, tới lúc tìm tư liệu phát hiện còn có kêu quận mã, huyện mã, cảm giác thật sự rất nên không chọn dùng.

4. Chương 4

Cũng không biết có phải hay không thân thể này của hắn đúng là không có duyên phận nhận thức mẹ, Dương Trùng cuối cùng vẫn là không có nhìn thấy mặt của người mẹ bỏ kia, đợi hắn sau khi từ trong mê man tỉnh lại, nữ chủ nhân phủ Ninh Kính Hiền đã tắt hơi được hai ngày. Từ trong câu chuyện phiếm của nhũ mẫu cùng nhóm tiểu nha đầu của mình, Dương Trùng mới biết được vận mệnh của mình mặc dù của một góc cua nhỏ, nhưng mà nữ nhân kia vẫn là không thoát được vận mệnh đã định, tại ngày gặp mặt mình lần cuối kia sau đó đã bình an rời thế.

Không nói đến trong Ninh phủ là như thế nào vì nữ chủ nhân lo liệu tang sự, Ninh Kính Hiền lại là làm sao báo lại cho Văn Chân, giải quyết tốt hậu quả chuyện làm mình biến thành con của hắn, chuyện này Dương Trùng cũng không có tâm tư đi chú ý, bởi vì hắn bệnh, bệnh thật sự nghiêm trọng.

Nguyên bản thân thể hắn đã không tốt, Thái y thậm ý đã muốn mơ hồ để lộ qua tin hắn có thể sẽ chết non, bằng không thân là Trưởng tử hắn cũng sẽ không trở thành kẻ bị vứt bỏ.

Vào lúc Ninh Kính Hiền đưa ra, hắn chẳng những đón gió lạnh nhận một ít hàn khí, còn tự mình gây sức ép đá văng tã lót, đi tiểu rồi ngâm nước tiểu đồng tử, trên thân thể nguyên nhân khách quan không nói, hắn lại phải vượt qua chuyện xấu của việc trọng sinh này, vì thay đổi vận mệnh vắt hết óc, thật sự là tâm lực tiêu tụy, sau khi về Ninh phủ dần xếp xong sau đó đã mê man.

Chờ hắn sau hai ngày hôn mê, thì vẫn luôn choáng váng nặng nề phát sốt nhẹ, thậm chí ba bữa một ngày dứt thuốc, sắc mặt cũng dần dần mà tái nhợt phát xanh, thoát nhìn như một cái không cần thận sẽ như tắt thở, đem bọn hạ nhân chiếu cố hắn sợ đến quá chừng, mỗi ngày đều là hai người thay lượt, ngay cả mắt cũng không dám nhắm một chút.

Vừa mới bắt đầu vài ngày Dương Trùng còn có chút tinh thần có thể chú ý chuyện xung quanh, đợi cho thời điểm càng sốt càng hỗn loạn, trong lòng hắn chỉ có đối với lão tặc thiên tràn đầy oán giận.

Đời trước bị Ninh Kính Hiền một đường gây sức ép đưa ngoài ngàn dặm cũng còn sống, hiện tại cảm y ngọc thực được người hầu hạ lễ nào ngược lại sẽ rất rụng!

Vốn mình làm Dương Trùng trôi qua đến tốt đẹp, lão tặc thiên đột nhiên lại khiến cho mình trở lại đời Đại Hạ, lẽ nào chính là vì làm cho mình lại thể nghiệm tử vong lần nữa!

Trong lòng lúc hắn mắng ông trời, cũng không biết rằng đời trước thời điểm thân là trẻ sơ sinh chân chính cũng không như hắn giống nhau gây sức ép ra nhiều chuyện rắc rối, chẳng những giãy tã lót, còn ở bên ngoài

dừng lại lâu như thế. Khi đó Ninh Kính Hiền một đường thông thuận mà đưa hần mang ra khỏi cửa thành, thay xe ngựa mới nhũ mầu liền chậm rì rì hướng Giang Nam đi, căn bản chưa cho hần cơ hội sinh bệnh.

Không thể không nói Dương Trừng đúng là tâm tính đã có được rồi thì an tâm, hơn nữa trong khung còn mang theo tính ngang ngược đời trước làm quân nhân thì nhiệm phải. Theo lý thuyết hần là người đã chân chính chết qua hai lần, đối với cái chết căn bản chẳng phải sợ hãi, nhưng vừa nghĩ đến mình đời này vẫn chuyện gì cũng còn chưa kịp làm, lại bị gió lạnh bệnh nhỏ như thế giày vò chết, trong lòng hần làm sao cũng không cam tâm.

Vì mạng nhỏ này của mình, cũng vì không để cho lão tặc thiên đắc ý, Dương Trừng cũng chú ý không suy nghĩ nhiều, rốt cuộc chính là yên lặng bắt đầu luyện công pháp vô danh cho là sẽ không bao giờ chạm vào nữa.

Dương Trừng ở trong đầu thuộc đến thuộc lòng, cho dù đã qua hai đời cũng không thể quên được tổng cộng có hai bộ công pháp, một bộ là sau khi bắt đầu thịnh vượng mới tìm người mua được một quyển tên là tâm pháp thượng đẳng Thái Huyền Kinh, một bản còn lại khác là bản công pháp vô danh.

Bản công pháp vô danh kia là hần sau khi đi Tây Bắc có được, lúc ấy hần một lòng muốn trở nên vượt trội, cũng biết ở trong quân đội muốn hướng lên trên ít nhất phải nhận biết được mấy chữ chính, lúc này mới cảm lương vốn đã ít đến đáng thương hướng mỗi một tú tài nghèo túng dạy hần biết chữ.

Trong nhà tú tài cũng không tính giàu có, nhưng như hần người có công danh như thế cũng sẽ không đối chết, nếu không phải nương tử trong nhà bệnh nặng, hần cũng sẽ không bỏ sách vở, tìm phân tư thực dạy học sống. Tú tài làm người vô cùng rộng rãi, lại thật ra không ghét bỏ hần trả tiền học phí ít, thấy hần học tốt chăm chỉ ngược lại dạy đến thật lòng, làm Dương Trừng vô cùng ngưỡng mộ, mỗi khi được nghỉ phép thì đến nhà tú tài làm chút việc nặng, thường xuyên qua lại hai người đã vô cùng thân quen.

Ngay lúc đó Tây Bắc chiến sự thường xuyên, hần tuổi còn nhỏ, lại chỉ là một tên ăn mày học qua một chút kỹ năng thô thiển, giá trị vũ lực quá thấp ở trong quân tự nhiên là đối tượng bị ăn hiếp. Trong quân đội từ trước đến nay là thực lực vi tôn, tiếp tế lực doanh càng quanh năm bị khát nợ, thức ăn trang bị chiến lợi phẩm này nọ cũng đều là dựa vào tranh đoạt, hần đoạt không được trang bị đầy đủ, lại thường xuyên ăn cơm không đủ no, cho dù làm người lanh lợi, đến lượt doanh trại bọn họ đây ra trận lúc giết địch cũng từng bị thương.

Khi đó hần cùng tú tài quan hệ đã rất tốt, tú tài lại thật ra đem hần làm đệ đệ như nhau mà đối đãi, thấy hần luôn thương nặng thương nhẹ liên tục, thì lấy ra một quyển sách gia truyền cho hần. Sách kia là bản võ công bí tịch, mặc dù bảo quản đến không tệ, chỉ là lúc truyền lại đời sau cũng đã không còn mặt bìa, hơn nữa dùng trong lời nói của tú tài mà nói, người nhà bọn họ không có một người có thể luyện thành, giữ lại cũng vô dụng, để cho hần thử xem có hay không có cơ duyên kia.

Công pháp vô danh toàn sách tổng cộng có hai ngàn tám trăm chữ, trong đó khúc đạo đầu có gần năm trăm chưa lưu loát thoithi thoảng sau khi luyện thành thân công sẽ như thế nào ‘Quân tử như ngọc’ ‘Thanh u phiêu dật’ ‘Phi bỉ tâm thường’ (không thể so với kẻ tâm thường) ‘Hần hữu địch thủ’ (Ít có kẻ địch) linh tinh, tiếp theo đó là kể lại bức vẽ miêu tả chín chiêu thức võ thuật, làm cho hần lúc ấy còn trẻ nhìn xem tâm ngứa không thôi, hận không thể có thể lập tức luyện thành thân công là tốt rồi, lúc ấy cứ dựa theo nội dung trên sách khoa tay múa chân, kết quả thật đúng là làm cho hần luyện ra một chút khí cơ.

Ai biết ở cuối sách còn có gần ba trăm chữ cấm kỵ về võ này, cái gì phải từ trước sáu tuổi bắt đầu luyện để tinh lọc tiên thiên chi khí, cái gì ở trước giai đoạn dưỡng khí phải bảo trì thân đồng tử linh tinh đều quên đi, trong đó tối hồ cha một chút chính là người có công pháp khác nội công nhiều nhất chỉ có thể luyện đến tầng thứ hai.

Nội công của vô danh thân công chia làm bốn tầng rèn thể, luyện thể, dưỡng khí, nhuận thân, mỗi một tầng đều làm cho thân thể cùng khí chất phát sinh thay đổi rất lớn, mà cốt tình quan trọng nhất rõ ràng là hai tầng cuối cùng. Người ăn mày năm đó dạy võ công cho hần tuy rằng rất kém cỏi, nhưng cốt tình vẫn là luyện ra một chút nội công, vì thế hần đã hoàn toàn bị kích!

Phải biết rằng với dạng này của hần hồi nhỏ diện mạo bảy phần giống Hoàng hậu, ba phần giống Hoàng đế, nguyên bản cũng là ngọc tuyệt đáng yêu, kết quả bắt đầu từ lúc hần mười ba tuổi bắt đầu luyện vô danh

thần công này, hần cả người như bánh màn thầu nở giống nhau, đầu tiên là thân thể hướng ngang phát triển, đợi cho sau khi thịt béo biến thành thịt bắp, cả người như là khoác một tầng áo giáp thịt như nhau, làm cho người ta cảm giác giống như là tráng hần như thép sắt, vừa cao vừa tráng.

Với tướng mạo của hần xấu cũng không xấu đến nỗi nào, bỏ ở hiện đại chính là một bộ dạng mỹ nam cường tráng không tệ mà thôi, cũng vẫn là có thị trường!

Chính là thượng tầng Đại Hạ vô luận nam nữ già trẻ phong lưu đều là chỉ có phong phạm quân tử, tuy là thẩm mỹ thời Ngụy Tấn nhìn không có cực đoan như vậy, mỹ thiếu niên đều phải thoa phấn chấm son, nhưng hần cái loại diện mạo tráng hần này tuyệt đối là không có thị trường, thậm chí có chút quan to quý nhân hà khắc chút cảm thấy được nhìn hần đều đau mắt, cho dù hần sau khi ở vị trí đỉnh cao dân thần còn ở sau lưng nói hần là một thô nhân, tục nhân.

Thần công đúng là thần công, cho dù hần chỉ luyện hai tầng cũng làm cho võ công của hần xa vượt người khác, chỉ là về mặt tướng mạo tiếc nuôi lại làm cho hần thật sự buồn bực nửa đời người, diện mạo hần biến hóa rất lớn, thậm chí ngay cả cha ruột cùng thằng em song sinh cũng nhận không ra hần, thẳng đến sau khi dùng phương thức đặc biệt của hoàng gia xác định, mới dám nhận thân, đủ thấy hần biến tàn đến có bao nhiêu lợi hại.

Dương Trừng không biết là bởi vì mình không làm theo cấm kỵ trên sách, nên quyển sách kia căn bản là gạt người, nhưng hần thật đúng là không dám lại ném thử, sợ lại biến thành bộ dáng đời trước. Nguyên bản kế hoạch của hần đợi cho đem thân xác dưỡng tốt rồi lại mở bắt đầu luyện Thái Huyền Kinh, phải biết rằng Thái Huyền Kinh là một môn công pháp thượng đẳng, chỉ cần luyện ra một tia nội công, là có thể tẩy tủy chặt mạch, cải thiện thể chất suy nhược này của mình.

Chỉ là Thái Huyền Kinh có một cái không tốt một chút chính là khó nhập môn, sơ học giả rất khó cảm ứng được khí cơ trong cơ thể, Dương Trừng năm đó chính là gánh xuống khẩu quyết còn chưa kịp luyện, phỏng chừng mình hiện giờ muốn luyện ra nội công ít nhất phải có hai ba tháng, đợi cho khi đó món hoa cúc cũng lạnh, mình chỉ sợ cũng chết mất tiêu, chỉ có thể đem vô danh công phu lại nhặt lên để luyện!

Hần đúng là cùng vô danh công pháp này hữu duyên, chỉ cần vận chuyển khẩu quyết là có thể cảm giác được một tia ấm áp từ đan điền dâng lên bắt đầu chạy ở trong kinh mạch, thân mình lại là đời trước luyện qua một lần, không đến thời gian một ngày đã thành công luyện ra một luồng nội lực.

Bởi vì hần ghen khẩu khí này thật sự không muốn chết đến uất ức như thế, liền vô cùng phối hợp uống thuốc, thời gian nhàn rỗi thì luyện công, rất nhanh cố gắng của hần đã thấy được hiệu quả.

Tầng thứ nhất của vô danh thần công này nếu dám xưng là rèn thể, như vậy đối với thân thể cải tạo rõ ràng.

Trong ‘Thuyết Văn’ đem rèn giải là tiểu luyện. Lấy kim cho vào hỏa mà đập gõ làm tiểu luyện, vô danh thần công luyện ra nội lực thì lại như hỏa kia giống nhau chạy ở trong cơ thể hần, một lần một lần gột rửa kinh mạch yếu ớt của Dương Trừng, như gió xuân mưa phùn giống nhau chậm rãi thấm vào cải thiện thể chất của hần, kể từ đó không đến thời gian một tháng hần cư nhiên thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Hôm nay lại là đại phu bắt mạch cho hần, Dương Trừng nhìn lão nhân râu bạc kia cầm lấy cổ tay của mình, sắc mặt biến ảo không ngừng, trong lòng cười thầm không thôi.

Ninh Kính Hiền lúc đi vào phòng đối với bọn hạ nhân làm thủ thế miễn lễ, miễn cho quấy nhiễu đại phu bắt mạch, thẳng đến thấy lão nhân đưa tay buông lúc này mới đặt câu hỏi, “Lý đại phu, xin hỏi thân thể tiểu nhi như thế nào?”

Lý đại phu kia sờ sờ râu dê của mình, rung đùi đắc ý nói, “Quả thật là kỳ tích a! Quý công tử nguyên bản mạch tượng suy yếu, phủ tạng nóng rần, tà nhiệt thúc giục đều biết mạch hướng về chết non, hiện giờ mạch tượng này lại xu hướng bình thường, mặc dù còn có chút chứng thể hư, nhưng chỉ cần chậm rãi điều dưỡng là được.”

“Thật như thế sao?” Ninh Kính Hiền trong lòng vui vẻ lại đi nhanh tiến lên đi đến cạnh nôi nhìn Dương Trừng, kích động nói, “Tổ tiên phù hộ a! Đại phu cần được liệu gì cứ việc khai ra, chỉ cần có thể đem thân thể tiểu nhi điều dưỡng tốt, người cứ việc xuống toa thuốc!”

Lý đại phu mỉm cười gật đầu, gia chủ nếu nói như vậy, vậy tiền khám bệnh của mình tự nhiên cũng sẽ không thiếu, nghĩ đến bạc trắng bóng thì vừa lòng mà đến cạnh bàn cầm bút lông đã chuẩn bị tốt trăm ngâm đi kê đơn thuốc.

Ninh Kính Hiền xoay người tiến đến bên nôi, đầu tiên là vươn tay dùng lòng bàn tay sờ sờ trán của Dương Trừng, cúi đầu thì thầm một câu, “Quả thật không có sốt!” Xác định sốt lui, hần mới chuyển thành dùng ngón tay cái sờ sờ hai má bóng loáng của bé con, “Tháng này chính là có chút hung hiểm, chắc là nương người phù hộ, Tiểu nhị người cần phải hảo hảo lớn lên đó!”

Người này cư nhiên tiều tụy thành như vậy!

Trẻ sơ sinh ánh mắt đều không quá tốt, chỉ có thể nhìn rõ một hình dáng, đợi cho Ninh Kính Hiền ngồi xổm xuống thì Dương Trừng mới nhìn rõ bộ dáng hiện tại của hần, cùng một tháng trước so sánh Ninh Kính Hiền ít nhất gầy hơn mười cân, trên người nguyên bản quần áo mặc vừa người cũng có chút rộng, hai má hường lõm, dưới mắt là quầng thâm thật sâu, xem bộ dáng là thật lâu không có hảo hảo nghỉ ngơi!

Người khác không biết Dương Trừng lại là rõ ràng hần mất đi không chỉ có thể tử, còn có một Địch tử, chính là mình đội thân phận con của hần, con của hần liền không thể quang minh chính đại tế điện. Lại có tang sự của Ninh phu nhân, tuy rằng trên có lão nhân, chỉ làm ‘Ngũ thất’, lại đều phải hần một tay xử lý, đầu năm nay coi trọng việc tang lễ, một hồi tang sự cực kỳ như người, mà ngay cả người khỏe cũng có thể như bệnh; Trưởng tử Trưởng nữ của hần cũng chưa quá bảy tám tuổi mà thôi, đúng là thời điểm cần trấn an, chính mình người đội tên tuổi con thứ hai của hần lại sắp chết không sống được, có thể tưởng tượng Ninh Kính Hiền một tháng này trôi qua là thời kỳ ra sao!

Bất quá cho dù thời điểm bận rộn như thế này, Ninh Kính Hiền mỗi ngày cũng sẽ bớt thời giờ đến phòng mình, có đôi khi là đối với mình trò chuyện, có đôi khi là tự tay dứt thuốc cho mình, mặc dù lúc đó sốt mơ hồ, hần nói gì đó cũng không nhớ rõ, nhưng lúc được hần ôm cái loại cảm giác ấm áp đó lại quên không được.

Dương Trừng tâm tư phức tạp che giấu ở dưới da trẻ sơ sinh mềm nhũn của hần, Ninh Kính Hiền chỉ cảm thấy tiểu oa nhi đôi mắt đen bóng nhìn chằm chằm mặt mình, theo động tác của mình đôi mắt ươn ướt liền đối tới đối lui, thoạt nhìn đáng yêu cực kỳ, làm cho trong lòng không hiểu sao liền mềm nhũn.

Hần nhẹ nhàng mà nhéo nhéo cái mũi nhỏ cũng dễ thương, vô cùng thân thiết nói, “Tiểu nhị từ nhỏ đã biết gây sức ép phụ thân như thế, trưởng thành cần phải ngoan ngoãn hiếu thuận lão tử à!”

Ninh Kính Hiền trong lời nói làm cho bọn hạ nhân trong phòng đều nở nụ cười, cũng có như Phúc An lớn gan như vậy xen mồm nói, “Lão gia, Nhị thiếu còn nhỏ như vậy mà, nghe hiểu được sao...”

Lời của hần tiếng còn chưa dứt, thì nhìn thấy tiểu oa nhi vươn tay bắt được ngón trỏ của Ninh Kính Hiền, dùng sức vặn a vặn, như là nghe hiểu ngoéo tay như nhau, nhất thời làm cho tất cả mọi người buồn cười, bọn họ lại không biết Dương Trừng cũng trong lòng là suy nghĩ, mặc kệ Ninh Kính Hiền là xuất phát từ lý do gì đối với mình tốt, nhưng trên hành động xác thật là đối với mình không tệ, nhận thức người cha bỏ này thật sự không lỗ vốn!

5. Chương 5

Dương Trừng thật sự thanh tĩnh nhìn thấy ca ca tỷ tỷ trên danh nghĩa đời này của mình vẫn là ở ngày đưa tang, việc này đối với hần mà nói cũng là trải nghiệm mới lạ, lúc trước sống hai đời hần cũng không có cơ hội dùng xưng hô ca ca cùng tỷ tỷ như thế.

Đưa tang phải nhanh chóng, bởi vậy trời còn chưa sáng hần đã cảm giác được nhũ mẫu từng lớp từng lớp quần áo cho mình, nữ nhân đã muốn trở thành chim sợ cành cong đem y phục nhỏ hần dùng bọc đến chặt chặt chẽ chẽ sau đó lại cho hần một bộ quần áo dùng vải bố cứng rất thô chế thành, bởi vì áo tang phục thô kia căn bản là không khâu mép, có nhiều chỗ còn lộ ra một ít sợi râu nhỏ, nhìn giống như là hai miếng vải bố tùy ý ghép lại gắn liền.

Tiếp theo nhũ mẫu lại đem tã lót hần dùng quần kỹ, thật cẩn thận mà ôm ra phòng.

Toàn bộ trong quá trình nhũ mẫu cùng nhóm tiểu nha đầu đầu thấp giọng nói nhỏ nhẹ, nhất cử nhất động đặc biệt có quy tắc, động tác vô cùng nhanh nhẹn, Dương Trừng lúc còn ở trong choáng vu vu thì đã bị các nàng mang theo đi qua trùng trùng hành lang rồi đến sân trước.

Còn chưa đi vào chỗ đặt linh cữu thì đã nghe được tiếng khóc sụt sùi cùng âm thanh niệm kinh của đạo sĩ, tiếp theo chớp mũi đã ngửi được loại hương vị nồng đậm đặc thù của nhang cùng tiền giấy sau khi đốt, Dương Trừng chống đỡ lơ mơ một hồi, đột nhiên cảm giác được nhũ mẫu mang theo hắn đi qua một ngưỡng cửa, một làn mùi kỳ lạ nhảy vào trong mũi làm cho hắn mãnh liệt đánh vài cái hắt xì, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ánh nến, lò sưởi cháy, lò đốt lửa than, còn có cả phòng mùi người hỗn hợp tiếng khóc, tiếng niệm kinh, tiếng nói chuyện trộn lẫn sau đó không chỉ làm cho bầu không khí cũng trở nên rất nặng, còn vẫn đục đến làm cho người ta gần như hít thở không thông như nhau, làm cho người ta cảm thấy nơi đây cùng bên ngoài quả thật là hai thế giới.

Dương Trừng cái mũi mềm mại cùng đôi mắt hoàn toàn chịu không nổi kích thích như vậy, chẳng những càng không ngừng đánh hắt hơi, nước mắt cũng không tự giác mà ào ào chảy ra ngoài, thuần túy là bị xông.

Phùng Tùng Bách bận rộn đến đầu óc choáng váng vừa thấy các nàng đã chỉ huy, “Mau ôm Nhị thiếu gia cùng Đại thiếu gia bọn hắn đứng cùng nhau.” Thấy nhũ mẫu kia còn đứng không nhúc nhích, hắn dậm chân thúc giục nói, “Còn không nhanh chút, giờ sắp đến.”

Nhũ mẫu vâng dạ mà đi lên trước đi từng bước, lại lui trở lại trước mặt Phùng Tùng Bách khó xử nói, “Đại quân gia, Nhị thiếu gia thân mình dễ hỏng, linh đường này thật sự không thích hợp thiếu gia ở lâu...”

“Biết, biết, làm xong lễ thì đem Nhị thiếu gia ôm trở về hậu viện.” Phùng Tùng Bách trong lòng biết nhũ mẫu này là bị dọa sợ, trước một chủ tử thân thể yếu đến bất tri bất giác đã đi, chủ tử mới này lại là một thân thể kém, nàng là sợ tiểu chủ tử lại xảy ra chuyện làm mình nhận gánh trách nhiệm, cũng không ngần ngại nếu lão gia không nắm chắc làm sao sẽ để nàng ôm thiếu gia đi ra.

Thật là một người không đầu óc! Trong lòng mắng một câu, hắn không kiên nhẫn nói, “Hôm nay đưa tang chung quy phải để Nhị gia đưa thái thái một đoạn đường, lão gia thái thái thông gia đều đến đây, cũng không thể làm cho người ta để ý bởi móc chúng ta, lão gia đặc biệt phân phó để cho Nhị gia đi ra lộ mặt.”

Nhũ mẫu lúc này mới yên ổn quyết tâm đi, ôm Dương Trừng hướng chỗ hiếu tử hiếu nữ khóc nức nở.

“Để cho người đi xuống dưới kiểm tra, chạp sành chuẩn bị tốt chưa...”

Nghe phía sau Phùng Tùng Bách lớn tiếng đối với tiểu tư thét to, tựa hồ không có gì khác thường, nhưng khi hắn xoay người nhìn phía nhũ mẫu hung ác Dương Trừng lại không để vượt.

Dương Trừng cong xuống khoe miệng, biết mình chỉ sợ phải đối nhũ mẫu. Có chút đáng tiếc a, nhũ mẫu này mặc dù có chút đầu gỗ, bất quá tốt xấu chiều cổ người xem như tinh tế, bộ dạng cũng không tệ lắm, ít nhất thoát nhìn cảnh đẹp ý vui, không biết người mới đối như thế nào?

Hắn cũng không được thất thần bao lâu, đã bị tiếng khóc gào bùng tỉnh.

Người trong nước vốn là trọng mai táng, tộc Phụng Thiên là có phong tục hậu táng, trên tang lễ hiếu tử hiếu nữ phải lớn tiếng khóc thảm thiết nhằm bày tỏ đau thương, âm lượng gào khóc càng lớn biểu tình càng đau khổ lúc này mới càng biểu hiện hiếu thuận của bọn họ.

Vì thế Dương Trừng đã thấy ca ca tỷ tỷ của mình đang quỳ gối trên một cái đệm màu trắng, mặc quần áo dùng mình giống nhau vải bố cứng từng trận từng trận khóc lớn, ngay cả câu nguyên lành nói cũng nói không rõ.

Kiếp trước lúc điều tra lúc điều tra phảng phất nhớ rõ đại nhi tử của Ninh Kính Hiền tên Ninh Vân Đình, khuê danh nữ nhi hắn thì không biết. Từ trong miệng mấy tiểu nha đầu Dương Trừng đã lấy được một ít tin tức, hình như trong hai đứa nữ nhi lớn hơn, cùng Đại thiếu gia chỉ kém một tuổi

Hai bé tỷ đệ này đều lớn lên môi hồng răng trắng, đứng chung một chỗ như kim đồng ngọc nữ giống nhau, tướng mạo có thể nói trên tốt, đều là giống mẹ của bọn họ hơn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa

đã ôm đến nhón nhón, hai mắt bọn chúng cũng sưng đỏ như cùng quả đào giống nhau, tinh thần uể oải trong mắt vô thần, nhìn rất là đáng thương.

Dương Trường mơ hồ nhớ rõ mình mấy ngày nay ôm đến hung hiểm hai đứa cũng đi thăm qua mình, nhưng khi đó mình sốt mơ hồ, cũng không có ấn tượng gì, sau đó tiền viện bận rộn tang sự liền không thấy bọn họ xuất hiện qua nữa, thật không biết hai người bọn chúng đối với mình đệ đệ này đã có cảm tưởng gì!

Trong linh đường không khí đau thương đối với Dương Trường không có ảnh hưởng gì, nhưng không khí vẫn đục cùng âm thanh tranh cãi ầm ĩ lại biến hẳn rất không thoải mái, vì dời đi lực chú ý, hẳn chỉ có thể ở trong tã lót chuyển động mắt to đen bóng mà đánh giá người lui tới.

Qua đời chính là dâu trưởng Ninh gia, lại là đương gia thái thái, còn là nữ nhi của đại thần phụ chính Tả Sư Hoàn, linh đường phô trương lớn, khách nhân đến đây cũng rất nhiều.

Vì hôm nay chuẩn bị tốt không xảy ra sự cố, Ninh gia ngũ phúc* chí thân sớm đã tụ tập bên nhau chiêu đãi tân khách đến, nhóm nữ quyến đi hành lễ rồi được mời đến hậu viện thỉnh đãi, nam khách cũng có người tiếp đón, có trật tự mà không để cho nữ khách bị va chạm, cũng tận lực không để cho nam khách cảm thấy bị bỏ qua, trước trước sau sau nhân thủ xuất động thật sự là đáng xem.

*Áo tang lễ chia làm 5 loại, mỗi loại phù hợp với danh phận của người mặc.

Toàn bộ linh đường ở giữa thấp thấp nển, chiếu đến đèn đuốc sáng trưng, ở vị trí chân sau quan tài cũng đốt đèn, được người tỉ mỉ trông chừng sợ tắt, lại vừa có đàn tràng thủy bộ long trọng, thanh thế lớn.

Phương diện khách đến mặc dù so không được đời trước nhìn thấy tang sự vương phủ tôn thất lúc mà cái loại khí phái đến nâng mười kiệu lớn, bốn năm mươi kiệu nhỏ, hơn trăm chiếc xe ngựa trải rộng, nhưng hôm nay tới ba Thế tử Thân vương, còn có một Quốc tử, bậc trượng phu này cũng làm cho Ninh gia nghênh đón không ít quan kinh đô đã sớm chờ ngày hôm nay, có thể nói dòng người không thôi.

Nếu là đích thân của Tả Sư Hoàn, chỉ sợ hôm nay sẽ càng náo nhiệt. Dương Trường không tìm không phổi mà nghĩ, tâm tình cũng không tự giác mà xuống, cảnh tượng náo nhiệt này, làm hắn nhìn không được phỏng đoán mình đã chết hai lần nhưng không biết tang lễ chính là như thế nào!

Ở thế thứ nhất thời trẻ mình không rảnh cưới vợ, đợi cho về sau biết thân phận của mình rồi lại chung quy cảm thấy con gái mấy nhà cửa nhỏ nhà nghèo kia không xứng với mình, chỉ là nhà thế gia vọng tộc cho dù là thứ nữ cũng chướng mắt mình, thường xuyên qua lại hôn sự liền đã trì hoãn, vì chuyện này còn đặc tội không ít người.

Cuối cùng vẫn là sau khi nhận thân lại có công cứu giá mới được tứ hôn, bất quá lập gia đình không tới hai năm nàng kia đã chết bệnh, mình cũng không phải nặng dực, toàn tâm toàn ý chạy ở trong sự nghiệp mưu phản soán vị vĩ đại, đợi cho mình gặp chuyện không may sau đó trong phủ cũng chỉ còn lại bốn nha đầu thông phòng do người khác đưa, ngay cả nhất nhi bán nữ cũng không lưu lại.

Phạm vào tội lớn phải chém cửu tộc, nhưng lại không có thân tộc có thể cho Hoàng đế giết, không biết Văn Chân kia nổi giận không chỗ phát tác có bị tức chết không.

Có thể khẳng định tên kia lòng dạ hẹp hòi hoàng lăng chính là khẳng định sẽ không để cho mình tiến vào, không biết cuối cùng có phải hay không quán một vòng chiếu cỏ rồi tùy tiện chôn vào phần mộ liền tổng đi.

Mà mình đời làm Dương Trường, có cha mẹ của mình yêu thương cùng ông bà như thế, tang lễ hẳn là được làm rất long trọng đi! Nhưng người đầu bạc tiền người đầu xanh thì lại quá mức bi ai, chỉ hy vọng bọn họ có thể chịu đựng được qua đi, không nên bị thương thân thể. Thế giới kia khoa học kỹ thuật đã phát triển như thế, cha mẹ cũng xem như trẻ tuổi, có lẽ còn kịp lại sinh một đứa con hầu hạ dưới gối.

Cho dù như thế nào tự mình an ủi tâm tình Dương Trường cũng không tránh được hạ xuống, không còn tâm tư xem Ninh gia náo nhiệt, trong đầu một hồi là thế thứ nhất thế lương, một hồi là thế thứ hai thân nhân bị thương, tâm tư phức tạp này rối rắm cùng một chỗ, hẳn nhìn hai đứa trẻ trước mắt khóc đến thương tâm, cứ nhiên có một loại ý nghĩ trách trời thương dân.

Hắn ngẫm cân nhắc, nếu ca ca tỷ tỷ bỏ này nhân phẩm không tệ, về sau có thể đối với hai đứa trẻ không mẹ đáng thương này tốt một chút, ít nhất phải xem chừng Ninh Vân Đình người này đừng để cho hắn cuốn

vào gần trong đấu tranh tranh đoạt, đem toàn bộ Ninh gia bồi vào.

Dương Trường mò mẫm cân nhắc, Ninh Kính Hiền trước đó bị kêu đi chiêu đãi bốn vị khách quý không biết từ chỗ nào đi tới, nhìn hẩn cả người bộ dáng tiêu tụy lại chịu đựng vài ngày chỉ sợ cũng chống đỡ không nổi nữa, cũng may hôm nay có thể đưa tang.

Chỉ thấy Ninh Kính Hiền đi đến bên cạnh hai đứa trẻ, thở dài, “Hai người các con đứng dậy đi, chỉnh đốn bản thân một chút, một hồi theo ta đi đưa tiễn nương các con...”

Lời của hẩn chưa nói xong hai đứa trẻ đã nhịn không được lại thất thanh khóc lên, trẻ em cổ đại trưởng thành sớm, bọn chúng đã sớm hiểu được mẫu thân mình nằm ở cái hòm lớn kia rồi cuộc không cử động nữa, khi đưa nằng ra cửa này thì thật sự rồi cuộc không về được.

Mấy ngày này tới nay trong nhà người đến người đi, đặc biệt trưởng bối tự cho là hòa ái luôn thích sờ sờ đầu bọn hẩn, miệng còn lẩm bẩm “Hài tử đáng thương nhỏ như vậy mà không có nương thương”, mỗi một lần gặp tân khách chính là một lần nhắc nhở bọn hẩn bầu trời bên người đã sụp rồi, mẫu thân của mình đã không còn.

Lúc này nghe được phụ thân từ nhỏ sùng đã báỉ quần quýt cũng mở miệng nói phải đưa tiễn mẫu thân, hai đứa trẻ choai choai rồi cuộc tan vỡ.

Ninh Vân Đình tuổi nhỏ hơn kéo vạt áo dài của Ninh Kính Hiền, nước mắt chảy ào ào ra ngoài, khóc hô, “Phụ thân...phụ thân hài nhi luyến tiếc mẫu thân...”

Hẩn vừa nói, chộc đến tiểu cô nương bên cạnh cũng ôm hẩn cùng nhau nhỏ tiếng nức nở lên, hai đứa trẻ nắm tay trên mặt tràn đầy thống khổ mất đi thân nhân, cùng với đối với cuộc sống tương lai mê mang, trên mặt tái nhợt nước mắt từng đường từng đường, khóc đến một đoàn chặt vật, nhìn rất đáng thương.

Dương Trường một người cùng bọn chúng còn không có quan hệ gì cùng những người đứng xem cũng có chút lòng trắc ẩn, chớ nói cho là thân cha của bọn chúng.

Ninh Kính Hiền một tay ôm một đứa, nhịn khôn được đỏ hốc mắt, rơi mấy giọt lệ nam nhi, tiếp theo lại vỗ đầu hai đứa an ủi, khẽ tiếng nói nhỏ rồi cuộc đem hai người con đỡ đến sau đó không còn gào khóc, nắm tay hai đứa đi hướng linh tiễn.

Tộc Phụng Thiên so với dân tộc Hán càng chú ý lễ nghi một chút, lúc đưa tang quan tài nâng dậy, ra cửa mỗi một canh giờ đều là đặc biệt xem quẻ ra, không cho phép xuất hiện nửa điểm sai lầm.

Bên này đóng cửa, nhạc lễ vân vân chuyện tình đều an bài tốt rồi, ba cha con hát vai chính lại vẫn không lại đây, đại quản gia Phùng Tùng Bách đã sớm nôn nóng, đang bẻ chậu sành mãi cần răng, nếu không phải chú ý quy củ đã muốn tiến lên thúc giục.

Dựa theo tập tục đưa ma lúc nâng quan tài phải đi qua chậu vỡ, chính là do Trưởng tử người chết ở linh tiễn ném vỡ một cái chậu sành, việc này tự nhiên phải do Ninh Vân Đình làm, Phùng Tùng Bách ôm chính là chậu sành phải ném.

Vừa nhìn thấy ba người lại đây hẩn đã nghênh đón, sau khi tiến hành xong lễ thì cong thất lưng đối với Ninh Vân Đình nói, “Đại thiếu gia, còn nhớ rõ ngày đó dạy người như thế nào ném chậu sành không, đây chính là đại sự, muốn hay không lại nói với ngài một lần?”

“Mới không cần đâu! Ta nhớ rõ, sẽ không nhớ mẫu thân.” Ninh Vân Đình tựa như tiểu đại nhân khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc.

Phùng Tùng Bách lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cầm trong tay chậu sành đường kính trên dưới bốn tấc, ở giữa lõm rộng đưa cho hẩn ôm, lại lo lắng mà dặn dò, “Vậy Đại thiếu gia nhớ lấy, khi nghe được kêu ngài ném thì đem chậu ném vỡ đi.”

Ninh Kính Hiền dẫn đầu mang theo hai người con đi đến trước quan tài dập đầu, mà Dương Trường ngay cả cái bánh nhân đậu cũng không bằng, nhiều nhất là nhân cuốn trong nem chả, động cũng không động, tự nhiên là do nhũ mẫu ôm theo phía sau hành lễ.

Đợi cho lạy xong đứng giữa linh đường thì bất tri bất giác an tĩnh lại, Dương Trừng cũng không thấy là ai gào to một tiếng “Ném chậu, nâng quan”, Ninh Vân Đình khóc đến tay mềm chân nhuyển liền căng mặt nhỏ lấy ra khí lực ăn sữa đem chậu sành kia ném ở trên đất nát vụn.

Tiếng trống nhạc rung trời vang lên, hai đứa trẻ bị người thúc giục, trên khuôn mặt nhỏ mang theo kinh hoàng run run mà dần dần đi ra linh đường. Ở phía sau bọn chúng, quan tài gỗ lim thượng đẳng khắc hoa của nữ chủ nhân Ninh phủ yên ngủ được bốn tên trai tráng mặc quần áo mới tinh mang nâng lên, bước vững bước chân để cho nàng từ từ mà rời xa tòa nhà nơi nàng sống đã nhiều năm.

6. Chương 6

“Tỷ tỷ, vì sao chúng ta mỗi lần đến xem Tiểu nhị hẳn đều đang ngủ vậy?” Ninh Vân Đình vươn tay chọc chọc khuôn mặt thịt múp múp của tiểu oa nhi trong nôi, bất mãn mà oán trách nói. “Vài này nữa ta có thể lại phải đến trường học đọc sách, đến lúc đó cũng không có biện pháp mỗi ngày lại đây nhìn đệ đệ.”

“Phụ thân xin cho người hơn một tuần nghỉ để người ở nhà nghỉ ngơi, người còn không biết đủ ư!” Ninh Xảo hân kéo tay của hắn ở trên mặt Dương Trừng làm loạn, nhìn thấy trên mặt trắng mềm của tiểu đệ đỏ lên một mảnh nhỏ, tức giận mà liếc hắn một cái, “Xem, thiếu chút nữa rách da rồi đó! Cũng bao nhiêu tuổi rồi còn không hiểu chuyện, người dùng khí lực lớn như thế, nếu làm tiểu đệ khóc, coi chừng phụ thân biết rồi đánh người!”

“Ta mới không dùng lực đâu!” Ninh Vân Đình tức giận nói, “Là tiểu đệ cả ngày cùng con heo con giống nhau, đùa hắn làm đến như thế cũng không tỉnh, không phải là bệnh còn chưa hết chứ!?”

Ninh Xảo Hân vừa nghe đã mất hứng, “Người mới trước đây cũng là như thế, nhũ mẫu các nàng đều nói tiểu hài tử chính là phải ngủ mỗi ngày!”

“Ta mới sẽ không giống tiểu đệ lười biếng như thế! Ta cũng chưa thấy hắn mở mắt qua vài lần.”

“Người cũng như thế!”

Dương Trừng hơi hơi híp mắt nhìn lên bọn chúng một cái, nhìn thấy hai bé cách chiếc nôi đã muốn cái đến thần tình đồ bưng, ở trong lòng bất đắc dĩ mà đảo cái xem thường, làm bộ đánh ngáp một cái lật người, đem mình cả người cuộn tròn, trong lòng lẩm nhẩm mắt không thấy thì được yên tĩnh.

Hai bé ngây thơ tranh luận cũng không thể duy trì bao lâu, bởi vì Ninh Kính Hiền đến. Hắn mỗi ngày trước bữa tối đều đến phòng Dương Trừng dạo qua, việc này đã sắp thành một thói quen của hắn, bởi vậy đem hành vi không hợp hữu ái của hai bé bắt tại trận.

Bị phụ thân dùng ánh mắt tràn ngập uy nghiêm phủ lên, hai bé đều thành thật, mím môi cúi thấp đầu, ngoan ngoãn đứng thẳng tắp, chờ tiếp nhận chỉ dạy.

“Hai người các con ở trong phòng Tiểu nhị ầm ĩ gì đó?”

Ninh Xảo Hân chỉ vài Ninh Vân Đình nói, “Đình nhi nói tiểu đệ là heo con, con nói hắn còn không nhận sai, còn cùng con cãi.”

“Người...Ác nhân cáo trạng trước!” Ninh Vân Đình tức giận đến dậm chân, trừng mắt nhìn nàng một cái, chống lại ánh mắt phụ thân lại nhịn không được chọc dạ, nhỏ tiếng nói, “Con chỉ là cảm thấy tiểu đệ ngủ mỗi này không tốt.”

“Tiểu nhị vẫn là ấu nhi mà, vốn đã ngủ rất nhiều. Chờ hắn trưởng thành có thể cùng con chơi!” Tình Tuệ đi rồi hai bé thật vất vả có chút tươi cười, Ninh Kính Hiền cũng không nhẫn tâm trách móc bọn chúng nặng nề, chỉ là dặn dò, “Lần sau đừng ở đây náo loạn, cẩn thận đem đệ đệ các con đánh thức.” Nói xong, hắn hướng trong nôi nhìn một cái, kết quả nhìn thấy tiểu nhị từ nhà mình đã ở trong nôi mở mắt, đang há môi đối với mình cười.

Ninh Kính Hiền xoay người đem bé con bế lên, bé con trong lòng ngực mềm nhũn một đoàn, như là dùng chút lực sẽ nắm hư. Bé con được mình ôm cũng không khóc không nháo, chỉ là bắt một cọng tóc của mình hướng về ngón tay chơi đùa, thoạt nhìn vô cùng nhu thuận.

“A, đệ đệ tỉnh! Ta là ca ca nà!” Ninh Vân Đình hưng phấn là nhảy dựng lên, vươn tay ở trước mắt Dương Trường vậy vậy, đáng tiếc Dương Trường để ý cũng lười để ý hần, thậm chí không dư ra tặng hần hai ánh mắt. Hần đành phải ngửa đầu nhìn Ninh Kính Hiền hỏi nói, “Phụ thân, con có thể ôm tiểu đệ không?”

“Không thể. Con cũng không biết ôm hài tử.” Ninh Kính Hiền không chút do dự cự tuyệt, trên thực tế chính hần cũng không dám ôm nhiều, sinh vật mềm nhũn như thế ôm vào trong ngực tay hần cũng không biết đặt như thế nào, cả người không được tự nhiên, vì thế lại xoay người đem bé con đặt ở trong nôi.

Thấy Ninh Kính Hiền đem hai bé mang ra ngoài dùng bữa, Dương Trường đánh ngáp một cái, bắt đầu vận chuyển tâm pháp yên lặng bắt đầu luyện công.

Ở trong mắt mọi người, điều này đại biểu cho tiểu thiếu gia lại muốn ngủ, vì thế hết sức tự giác mà đắp chăn nhỏ lên cho hần, trong phòng thì lại khôi phục im lặng.

Trên thực tế đó cũng là cử chỉ bất đắc dĩ của Dương Trường, làm một đứa bé sơ sinh không hề có năng lực hành động, trừ ăn uống ngủ ra, hần cũng chỉ có thể dùng luyện công để giết thời gian. Bất quá nếu về sau đều phải ở Ninh gia sinh hoạt, chung quy phải học được lấy lòng cha mẹ áo cơm, bởi vậy thời gian Ninh Kính Hiền tới thăm mình hần đều biểu hiện vô cùng nhu thuận, hơn nữa biểu hiện ra bộ dáng thật đáng yêu của hần.

Hần biết chỉ cần là người bình thường, được người thân cận như thế, được người dựa vào thì chung quy sẽ mềm lòng một chút, cảm thấy được gần gũi một chút, như vậy đợi cho mình trưởng thành mới có thể khoái hoạt làm Nhị thiếu gia Ninh phủ được yêu thương.

Sách lược này của Dương Trường tiến hành thành công, Ninh Kính Hiền không chút hoài nghi, dù sao không ai lại hoài nghi một em bé đang quét tâm cơ, chút bất tri bất giác trên dưới quý phủ đều biết Nhị thiếu gia dính lão gia, chỉ cần thấy lão gia đến là muốn ôm, làm cho lão gia đem tập tục ôm tôn không ôm tử đều đánh vỡ.

Dương Trường trước khi làm tiệc trăm ngày nhũ mẫu hần rốt cục đổi, về phần sống chết của nàng hần cũng chưa làm rõ, chỉ là đột nhiên phát hiện ngày hôm sau đổi người khác chiếu cố mình.

Nhũ mẫu mới tới hơn ba mươi tuổi đã có năm đứa con, kinh nghiệm chăm trẻ con phong phú, bộ dạng vô cùng đoan trang, trước kia là đại nha hoàn trong phòng lão thái gia, là Phùng Tùng Bách thật vất vả ở trong người hầu lựa chọn ra, hiện tại bên trong không có nữ chủ đương gia, hần sợ bọn hạ nhân đối với Nhị thiếu gia chiếu cố không chu toàn.

Đáng tiếc hần tuy rằng nghĩ được chu toàn, Dương Trường cũng không vui, người nọ lúc từng là đại nha đầu đầu giỏi nhất là nhìn người làm việc, lúc gặp chủ tử thì phụ họa làm theo, quay lưng mặt đối với tiểu nha đầu trong phòng thì trường mắt lạnh đối đãi, từ khi được chọn làm nhũ mẫu của mình về sau người này đã bắt đầu tùy tiện, đối với nhóm tiểu nha đầu chọn tam nhật tứ, vừa thấy đã không phải người thành thật.

Đầu năm nay ở nhà thế gia vọng tộc làm nhũ mẫu chính là cuộc sống vô cùng thể diện, nếu như nói không có ngoài ý muốn các nàng phải theo thiếu gia tiểu thư thẳng đến lớn, làm mãi đến không động được mới có thể đi hưởng vinh. Đại bộ phận gia đình quan hệ giữa nhũ mẫu cùng tiểu chủ tử so với cha mẹ ruột còn thân mật hơn vài phần, dù sao cũng là uống sữa nàng lớn lên, ân sinh, ân dưỡng, cổ nhân đều rất xem trọng, cho dù là gia đình chủ mẫu còn ở cũng sẽ cho mấy nhũ mẫu này một chút thể diện, giống như Ninh phủ này không có nữ chủ nhân trong phủ, nhũ mẫu cũng gần có thể đánh đồng với dưỡng mẫu, tự nhiên địa vị rất cao.

Nguyên bản Dương Trường còn muốn nhịn nhịn bỏ qua, đợi cho tiệc trăm ngày của mình sau khi kết thúc, hần đã nổi giận, quyết tâm nhất định phải đem người này đổi bỏ!

Lại làm hần kiên định như thế nguyên do ở chỗ bạc!

Cho dù sống hai đời Dương Trường bản tính thích gom tài lại như trước kiên định không lay được, Ninh phủ tiền bạc lui tới của mỗi phòng chủ tử là tách biệt, cho dù là như hần một đứa bé như vậy cũng có tiểu kim khố.

Mặc dù hần sinh ra bất qua là trăm ngày, nhưng đã muốn trải qua lễ ra đời, lễ ba ngày cùng lễ đầy tháng, trong đó trừ lễ đầy tháng trong nhà có tang lễ không có trắng trơn lo liệu, hai lễ khác bọn nha đầu nói lúc

ấy trong phủ chính là vô cùng náo nhiệt, cũng thu không ít lễ vật quý giá.

Những tiền biểu thu được, lễ vật trước khi chưa phân chia quà tặng đều đến ghi sổ của chung, cũng chính là hẩn chỉ thu không cần lo đáp lễ, đúng là thời điểm gom tài! Vài thứ kia đều được thu vào trong một cái rương nhỏ khóa kỹ, chìa khóa do nhũ mẫu của hẩn quản lý, trở thành tiểu kim khố của mình, có thể để cho ngày sau chi tiêu.

Nếu Dương Trừng có năng lực hành động hẩn đã sớm ôm rương đếm bạc, nhưng hẩn còn chưa kịp thay đổi hành động, nhũ mẫu mới trước đã động thủ trước. Nếu nàng chỉ kiểm kê một lần, Dương Trừng cũng xem như nàng là tính sổ cho mình, cố tình nàng luôn luôn chọn buổi tối đem nhóm tiểu nha đầu phái đi ra ngoài, đem Dương Trừng để ở một bên, đem thứ tốt trong rương lấy ra xem không ngừng, nhìn như kiểu nếu đồ vật bên trong đều là không ghi sổ, chỉ sợ hận đến không thể lấy đi một ít!

Tuy rằng Ninh gia không tính đại phú đại quý, nhưng người lui tới đặc biệt là những dòng dõi thông gia đều cao a, chỗ phủ Thân vương, phủ Tả Sư đưa tới đều là thứ tốt.

Đại Hạ triều ngọc tốt, lại có tập quán nam tử đeo ngọc, lần này trăm ngày hai phủ tặng trọng lễ, phủ Thân vương đưa tới một ngọc bội hình hổ dán hoa văn, phủ Tả Sư tặng một miếng ngọc đeo thắt lưng hoa văn li hổ (rồng hổ), chẳng những là ngọc bích thượng đẳng chạm trổ ra, còn đều là ngọc Hán triều lưu truyền xuống đến nay, tuy rằng đao pháp đơn giản, nhưng tạo hình mới mẻ, lại được người bảo dưỡng đến bóng bẩy ánh nước, cả vật thể mềm nhẵn trắng nõn, làm cho người ta vừa thấy đã yêu thích không buông tay.

Dương Trừng lúc ấy liếc mắt một cái đã coi trọng hai khối ngọc bội này, ôm không chịu buông tay, đáng tiếc đầu của chúng nó quá lớn, Ninh Kính Hiền không có khả năng cho phép hẩn mang theo, đành dò hạ nhân để hẩn thu vào.

Chính hẩn cũng thường thức đồ vật không được, cố tình nhũ mẫu kia còn một bộ bộ đáng tham tiền thường thường lấy ra ở dưới đèn đánh giá, càng đáng giận hơn là trừ bỏ những đồ bằng ngọc kia, nàng còn muốn lấy kim nguyên bảo ra xem nữa, làm cho Dương Trừng thấy rằng luôn ngứa.

Dương Trừng trong lòng nổi giận ghê lắm ấy, nữ chủ nhân còn thi cốt chưa lạnh đâu, quy củ trong phủ đã phá hủy, giữ một nhũ mẫu tham tài trong tay, vạn nhất về sau đem mình bán cũng không biết!

Phải đổi, nhất định đổi!

Tuy rằng hẩn hiện tại ngay cả tiếng người nhỏ nhẹ cũng làm không được – vẫn không thể nói chuyện – nhưng phải sửa trị một nhũ mẫu vẫn là có thể, từ khi quyết định chủ ý Dương Trừng đã kiên quyết không uống sữa nàng. Ngày đầu còn chưa có hạ nhân dám lên tiếng hướng lên trên báo cáo, đợi cho ngày hôm sau hẩn cố ý ở trước mặt Ninh Kính Hiền sau đó kêu khóc, việc này rốt cuộc bị lộ.

Nghe được hẩn không chịu bú sữa, còn đã đổi bụng hai ngày, Ninh Kính Hiền đầu tiên là đem hạ nhân trong phòng hẩn đều mắng một lần, tiếp theo nhìn thấy tiểu nhi tử bị đề đầu cũng không chịu uống sữa, hẩn cũng liền đau đầu.

Dương Trừng lần này hạ quyết tâm phải chọn một nhũ mẫu mình vừa lòng, xấu không cần, già không cần, phẩm hạnh không tốt không cần, xấu đẹp này chọn cũng được, phẩm hạnh chính là cần thời gian nhìn, cũng may hẩn hiện tại người quá bé không ai biết phòng bị, người được chọn nhậm chức nhũ mẫu của hẩn sau đó xui xẻo như những người khác, ở trước mặt hẩn chung quy sẽ lộ chút manh mối, vì thế một khi có vấn đề, thì lại xuất hiện tình huống Dương Trừng đánh chết không uống sữa.

Muốn ở nhà thế gia vọng tộc làm nhũ mẫu tối thiểu một chút chính là phải hiểu biết tận gốc, vừa không thể giáo dưỡng quá kém, vừa phải đang ở thời kỳ dứt sữa, vốn đã khó chọn người, bị Dương Trừng chọn lựa lựa như vậy, sau khi thay đổi sáu nhũ mẫu, rốt cuộc làm cho hẩn tìm được một người hợp ý.

Nhũ mẫu này là con dâu trưởng của ngoại quản gia Lý Nguyên phụ trách quản thôn trang, mới vừa sinh qua đứa con thứ hai không lâu, bộ dáng hơn hai mươi. Nhà mẹ đẻ nàng nguyên là làm buôn bán nhỏ, đọc qua học vỡ lòng, không chỉ biết xem sổ sách mà còn biết gảy bàn tính, mặt mày bộ dáng có chút giống mẫu thân thể thứ hai của Dương Trừng, sau khi khảo sát vài ngày phẩm hạnh cũng không thành vấn đề, vì thế Dương Trừng rốt cuộc yên tâm.

Thấy hẳn rồi cuộc thành thật, Ninh Kính Hiền lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, gần hai tháng gây sức ép xuống, biến thành hẳn cũng mệt theo. Một khi thấy Dương Trừng chống cự sau đó không uống sữa, cũng chỉ có thời điểm hẳn dứt mới ăn một chút, nếu không tình nguyện bị đói cũng không ăn, may mắn hẳn hiện tại chuyện tình trong tay không nhiều lắm, có thể ôm tiểu tử này mang theo trên người mỗi lần cách hai giờ dứt một lần, nếu không chỉ sợ sẽ đói ra bệnh rồi!

Mặc dù như thế, Ninh Kính Hiền dù sao không thể mỗi ngày chờ ở trong phủ, Dương Trừng vẫn là đói bụng vài lần, nguyên bản thật vất vả nuôi ra một chút thịt, rất nhanh đã gầy xuống, nhìn làm cho người ta xót thật có chút đau lòng.

Cuối cùng quyết định được nhũ mẫu chính là con dâu của ngoại quản gia làm cho Ninh Kính Hiền cũng có chút kinh ngạc, nếu có thể lựa chọn người được chọn thật sự không nhiều lắm, cũng có thể dùng nàng, chỉ hy vọng phụ nhân này là một người hiểu chuyện, nếu không vậy thì đừng trách mình vô tình!

7. Chương 7

Dương Trừng làm tuyệt thực lần hành động này lại thật ra làm hẳn được một chút phúc lợi thêm vào, đây là thu hoạch hẳn không ngờ được.

Ninh Kính Hiền rốt cuộc là sợ hẳn bị đói bụng, chỉ cần người ở trong phủ đều tận lực ôm hẳn đặt ở trong tay, đến giờ sẽ bớt thời giờ dứt hẳn vài ngày. Hơn nữa Dương Trừng không giống em bé bình thường sẽ không có gì khóc lớn đại náo, hẳn đại đa số thời gian đều im lặng, cho dù là chung sống một phòng cũng không đối với hẳn xử lý công vụ có ảnh hưởng quá lớn, bởi vậy về sau Ninh Kính Hiền cũng thành thói quen.

Kể từ đó có thể thường xuyên cùng Ninh Kính Hiền ở cùng một chỗ, Dương Trừng đã có thể nghe được một ít tin tức trong cung ngoài cung.

Nói ví dụ như làm cho Dương Trừng rằng ngựa ngựa – Trưởng tử Hoàng thượng rốt cuộc là phúc mỏng, trước đây tháng đã chết non, một cái hòm nhỏ bọc táng ở hoàng lăng.

Lại nói ví dụ như làm cho hẳn có chút oán niệm – nguyên Nhị hoàng tử – hiện tại Đại hoàng tử – tiệc đầy tháng cùng tiệc trăm ngày là cỡ nào náo nhiệt, Hoàng thượng đối với đứa con này phá lệ yêu thương, thậm chí đặc biệt cho phép ở tại thiên điện cung Càn Thanh.

Càng có một số tin tức đại thần nào đó trong triều lại rất ngã, ai lại phạm sai lầm đánh mất chức quan linh tinh, làm cho Dương Trừng đối với hỗn chiến kịch liệt hiện tại trong triều có một ít kinh hãi, lúc từ hạ nhân trong phủ lén lút thảo luận chuyện Hoàng thượng muốn lập Thái tử lại bị quần thần phản đối, số lần Ninh Kính Hiền về nhà càng ngày càng ít, thần sắc càng ngày càng nghiêm túc.

Đặc biệt càng tới gần tháng mười hai – ngày Đại hoàng tử tròn một tuổi, Ninh Kính Hiền trong một tháng cơ hồ chỉ trở lại vài ngày mà thôi, Dương Trừng nhìn thấy hẳn vài lần có hạn, chỉ thấy mỗi ngày cau mày mặt nhăn gắt gao, tựa hồ áp lực càng lúc càng lớn.

Một bên yên lặng chú ý thời cuộc, một bên luyện công trải qua cuộc sống bình thần của mình, Dương Trừng bắt tri bắt giác cũng đến lúc phải đầy một tuổi. Nhị thiếu gia Ninh phủ hẳn thể thân so với mình chỉ hơn một ngày mà thôi, sinh nhật là ngày một tháng mười hai, tuy rằng Ninh Kính Hiền vô cùng bận rộn nhưng vẫn làm cho nhóm quản gia bắt đầu chuẩn bị lễ trao chu (chọn đồ vật đoán tương lai), cũng mở yến hội mời chút thân bằng hảo hữu.

Dương Trừng trong lòng kỳ thật thầm nói thầm, hẳn đã muốn liên tục vài ngày nhìn thấy Ninh Kính Hiền ở nhà an bài người bố trí phòng ở, còn phân phó quản gia tăng mạnh phòng vệ trong phủ.

Ninh Kính Hiền loại coi trọng này phá lệ khác thường, ở trong mắt Dương Trừng thật sự có chút không đúng, mình chỉ là thứ tử mà thôi, một tràng diện tiệc đầy tháng đáng giá làm lớn như vậy sao, đặc biệt lúc đám nha đầu nói linh tinh nói ra năm đó Ninh Vân Đình thân là Trưởng tử cũng không có đãi ngộ này, khiến cho hẳn cảm thấy được lại càng không thích hợp.

Sắp tròn một tuổi Dương Trừng đã nóng lòng hướng tới tiến hóa đứng thẳng đi, luôn giãy ra ôm ấp của nhũ mẫu cùng bọn nha hoàn ở trên kháng luyện tập bước đi.

Ninh Kính Hiền tựa hồ đặc biệt thích nhìn bộ dạng hần luyện tập bước đi, gần đây luôn để cho người đem hần ôm đến trong phòng mình. Hai phụ tử tuy rằng cùng một chỗ, Ninh Kính Hiền lại cũng không đặc biệt nhiều chú ý hần, sau khi đem hần đặt ở trên kháng, mình ngay tại trước thư trác (bàn làm việc) viết chiết tử hoặc là đọc sách, ngẫu nhiên mới ngẩng đầu liếc nhìn hần một cái, mang theo một loại mỉm cười làm cho Dương Trừng sợ hãi.

Bản thân Dương Trừng không biết hần hiện tại bộ dáng cố gắng luyện tập có bao nhiêu đáng yêu, mặc dù là mùa đông đốt kháng, nhưng hần vẫn bị bọc đến cùng cục bông giống nhau, với tuổi tác hiện tại của hần tuy rằng có thể đi vài bước, nhưng sẽ thường thường chân mềm nhũn té ngã, sau đó lại giãy dựa đứng lên, tựa như một viên thịt tròn trắng bành bịch mềm nhũn ở trên kháng lăn qua lăn lại, lặp lại như thế, nhìn thật sự đáng yêu.

Ngày hôm đó Dương Trừng lại bị ôm tới trong thư phòng Ninh Kính Hiền, hần dường như chưa hưu mộc*, cư nhiên cả ngày trốn ở nhà. Ngày hôm sau là lễ trao chủ của Dương Trừng, tựa hồ Ninh Kính Hiền lại không chuẩn bị vào trong cung, điều này làm cho Dương Trừng cảm thấy rất khác thường. Hần một bên luyện tập bước đi, một bên kỳ quái Ninh Kính Hiền lấy đâu ra nhiều thời gian như thế đợi ở nhà.

*Thôi gọi đầu, lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ bây giờ cũng gọi là hưu mộc nhật. Jade: Cha con gặp lại lần đầu tiên.

Đang lúc hần suy đoán lung tung, Phúc An ở ngoài cửa thông báo, “Lão gia, Phó Truyền Phó đại nhân tới.”

“Hần tới làm gì?” Ninh Kính Hiền có chút kinh ngạc đứng dậy, vắn xuống đầu mảy, đem sách đặt ở trên thư trác.

Phúc An nói, “Phó đại nhân nói hần ngày mai có thể không rảnh qua phủ, hôm nay đặc biệt đến bái phỏng lão gia, thuận tiện nhìn xem Nhị thiếu gia.”

Ninh Kính Hiền đắm tay đi qua lại hai bước, phân phó nói, “Mời Phó đại nhân đến thư phòng.”

Xem ra là một ‘Khách không mời mà đến’, bất quá có thể được mời vào thư phòng hần là lại là một quan hệ thân cận, Dương Trừng vắt hết óc nhớ lại tư liệu đời trước về Ninh gia, nhưng thật sự là thời đại quá mức xưa cũ, ở giữa lại còn kẹp một đời, hần thật sự là nhớ không rõ, nhưng nếu mình một chút ấn tượng cũng không có, hần là một người không có dừng chân ở trong triều.

Phó Truyền rất nhanh đã được Phùng Tùng Bách mời vào thư phòng, thừa dịp thời điểm hần cùng Ninh Kính Hiền chào lẫn nhau, Dương Trừng đã lén lút mà đánh giá.

Đây là một võ tướng.

Phó Truyền là một người trung niên hơn ba mươi tuổi, mặt chữ điền mảy rậm, râu để ngắn, hai mắt hữu thần lợi hại, làm cho người ta cảm giác vừa thấy chính là một người khôn khéo cương nghị. Chỉ thấy cách thức hần bước đi uy vũ sinh uy, Dương Trừng cảm giác đầu tiên chính là người này không phải trong quân thì chính là thị vệ trong cung.

Thấy hần cùng Ninh Kính Hiền bộ dáng khách sáo lẫn nhau, giữa hai người cũng không phải là bạn tốt rất quen thuộc, người như thế tâm tư làm sao có thể tinh tế, còn có thể bởi vì không thể tham gia lễ trao chủ của thứ tử đồng liêu đặc biệt chạy tới bái phỏng, chỉ sợ là có nguyên do khác mới đúng.

Quả nhiên Dương Trừng đoán không lầm, sau khi trà bánh tốt nhất Ninh Kính Hiền rất nhanh đã vẫy lui hạ nhân, rồi đem hần ở lại trong phòng, hai người bắt đầu nhỏ giọng nói nhỏ nói nói.

Phó Truyền liếc mắt Dương Trừng tiểu ngoạn ý ở trên kháng cúi đầu tự trông nom tự chơi đùa, “Đây là Tiểu nhị nhà người rồi, đáng tiếc ngày mai không thể tới nhà Ninh đại nhân tụ tập náo nhiệt, không biết trong nhà đại nhân chuẩn bị xong như thế nào?”

“Tự nhiên đã sớm thu thập thỏa đáng, Phó đại nhân yên tâm.” Ninh Kính Hiền nhìn nhi tử cười cười, “Chỉ là Phó đại nhân phải vất vả, loại thời tiết này ban sai* vất vả đến cấp bách.”

*Làm việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa.

“Đều là vì Hoàng thượng làm việc, nào nói khổ cực.” Phó Truyền đối với phương hướng hoàng cung chấp tay, biểu tình lại trở nên nghiêm túc, “Lại nói tiếp hai ngày trước trong cung lại có trộm tiến vào, Ninh đại nhân nơi này cũng phải chú ý môn hộ.”

“Đa tạ Phó đại nhân nhắc nhở.” Ninh Kính Hiền biểu tình có chút buồn rầu, “Từ khi Hoàng thượng quyết định phải lập Thái tử về sau, trong cung đã liên tục gặp chuyện không may, chỉ hy vọng mấy ngày nữa có thể yên lặng một chút, tốt xấu để cho chúng ta có thể an ổn qua vài năm.”

“Nhưng không được!” Phó Truyền thở dài, “Hoàng thượng lần này là quyết tâm phải tại Đại hoàng tử một tuổi thì sắc lập Thái tử, xem đám lão tặc kia còn có gì lấy cớ kéo dài.”

Ninh Kính Hiền gật đầu phụ họa vài câu, tiếp theo hai người nói chuyện liên chuyển thành thảo luận mấy bản tin trên công báo sắp tới, có chút cảm giác khó có gì nói thì tìm lời, rất nhanh Phó Truyền đã tìm lý do rời đi.

Phó Truyền này mặc danh kỳ diệu bái phỏng làm Dương Trùng ít nhất đã biết hai sự kiện – lập Thái tử cùng thể cục Văn Chân không ổn.

Trước kia Dương Trùng chính là từ trong điều tra biết được đoạn lịch sử này, thời gian này cơ hồ là Văn Chân bị đảng Phu Mông Trác Minh bức đến thời điểm tuyệt cảnh. Dựa theo cách nói của Đại Hạ, đứa bé bất quá một tuổi thì không tính là hoàn toàn đứng vững, cho nên một năm này Văn Chân tuy rằng đề cập qua vài lần phải lập Thái tử nhưng vẫn bị đại thần trong triều dùng đủ loại nguyên nhân phản đối.

Tả Sư Hoàn không thể nghi ngờ là một cáo già, điển hình không thấy con thỏ không thả ửng, vào trước khi tăng tôn không được lên làm Thái tử, tuy rằng cho Văn Chân một ít trợ giúp, nhưng cũng không hoàn toàn nghiêng hướng bên Hoàng đế. Hẳn đối với Văn Chân trợ giúp đại bộ phận đều ở trên triều, chỉ là mấy tháng qua trong cung lại bắt đầu không ngừng gặp chuyện không may, người ám sát Văn Chân cùng Đại hoàng tử dồn dập, hoàn toàn là chuẩn bị từ trên ** diệt trừ thể cục của hắn.

Vào trước khi Thái tử người được chọn chưa xác định xuống, Văn Chân chỉ cần vừa chết, nhóm huynh đệ của hắn hoặc là nhóm thúc thúc có thể được đẩy lên hoàng vị, vì lợi ích thật lớn này, người cuốn vào cũng nước đục này càng ngày càng nhiều, thậm chí đã sắp không chỉ là đội ngũ nhất hệ của Phu Mông Trác Minh.

Tuy rằng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn Văn Chân có thể tiểu cường *qua thời kỳ này, nhưng lần đầu tiên có cảm giác tự mình trải qua lịch sử Dương Trùng vẫn là rất cao hứng, cho dù chỉ có thể bàng quan cũng không chút gây trở ngại hắn vì Văn Chân xui xẻo mà cảm thấy tâm tình vui sướng.

*Vừa chỉ con gián, vừa chỉ mạnh mẽ: Dai như gián diệt không chết

Dương Trùng buổi tối làm một đêm mộng đẹp, trong mộng tất cả đều là Văn Chân, trong đó hắn không phải bị ám sát, chính là đem mình nhốt ở trong cung Càn Thanh nổi giận lôi đình, thần sắc xám trắng khuôn mặt tiêu tụy, một bộ bộ đáng gặp khổ lớn xui xẻo.

“Nhị thiếu gia cũng không biết là mộng đến cái gì, hôm qua chính là nở nụ cười cả đêm.” Chân Văn Tú một bên đem Dương Trùng bọc đến kín, một bên cười nói, “Thấy khuôn mặt nhỏ vui vẻ, nếu không phải lão gia làm cho ôm đi đông viện, thật đúng là không nở đánh thức hắn.”

“Cũng đúng! Hiếm khi nhìn thấy Nhị gia chúng ta không có ở bên người lão gia cũng vui vẻ như vậy đâu!” Thúy Hương cười nói, vừa đem đồ chơi Dương Trùng thường chơi cất kỹ, đặt ở trong một cái túi nhỏ. Nàng là một trong hai đại nha đầu nhất đẳng của Dương Trùng, vốn là đại nha đầu trong phòng mẫu thân bỏ của hắn, giúp đỡ Tĩnh Tuệ vị thái thái Ninh gia này quản qua nhà, ở trong phủ rất có vài phần thể diện, là một người thông minh khéo tay lại biết nhìn năng lực người, sau khi Ninh Kính Hiền càng ngày càng yêu thương Dương Trùng, ba tháng trước được điều đến đặt ở trong phòng hắn.

Dương Trùng đắm chìm trong mộng đẹp thật sự không muốn tỉnh lại, nguyên bản còn tưởng rằng hai người là muốn mang mình đi tiên viện, không nghĩ tới các nàng quần tới quần đi, cư nhiên rất nhanh đem hắn ôm tới đông viện rồi.

Nhà cũ Ninh phủ ở trong kinh không tính lớn, đông viện là lưu cho vị lão thái gia Ninh Đào Húc, bởi vì có một lão bà Quận chúa tồn tại xem như là viện khí thế nhất trong phủ. Mấy ngày trước Dương Trừng đã nghe nói Ninh Kính Hiền để cho người ta thu dọn đông viện, hẳn còn tưởng rằng ông nội bỏ của mình muốn lên kinh.

Một bước vào cửa sân Dương Trừng chỉ biết mình đã đoán sai, tuy rằng nói vừa nhìn cùng bình thường không có gì khác biệt hai dạng, còn chưa bước vào cổng tò vò hẳn cũng đã cảm giác được vài đường tầm mắt từ trên người mình đảo qua.

Tuy rằng không thấy được rõ một người, nhưng Dương Trừng có thể khẳng định ở nơi canh gác ngầm gần đó chỉ sợ không ít hơn mười người.

Lão thái gia Ninh phủ cũng không có phô trương lớn như vậy!

Quả nhiên sau khi đi vào trong phòng Dương Trừng đã nhìn thấy Ninh Kính Hiền đang vẽ mặt trang nghiêm đứng ở cạnh kháng, đối với thiếu niên trên kháng cung kính nói, “Hoàng thượng, đây là thứ tử của vi thần.” Nói xong hẳn còn hướng chỗ phía Dương Trừng trộm trừng mắt liếc một cái.

Dương Trừng chỉ cảm thấy nhũ mẩu nhà mình hơi run lên một cái, tay ôm mình cũng phát run.

Chân Văn Tú từ lúc cửa mở cũng không dám ngẩng loạn, đặc biệt sau khi biết người trước mắt là ai, trong lòng lại không yên, đợi cho gia chủ trừng mắt nhìn mình một cái sau đó nàng ngược lại trấn định xuống, ôm Nhị thiếu gia trong lồng ngực lưu loát quỳ xuống, khéo léo tinh tế chỉnh tốt rồi hành lễ, miệng hô, “Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Miễn lễ!” Văn Chân âm thanh rất lãnh đạm, mặc một thân trường bào màu xanh đen đoan chính ngồi ở trên kháng, trên mặt nhìn không ra một chút biểu tình, “Tiểu tử nhà ngươi cùng Đại hoàng tử chỉ kém vài ngày mà thôi, đây cũng là duyên phận, ôm lại đây để cho trẫm nhìn một cái.”

Chân Văn Tú vội vàng thẳng người, cúi đầu ôm Dương Trừng đến gần cạnh kháng, không đợi nàng đến gần trong vòng năm trước, Lý Đức Minh đã che ở trước mặt nàng, đem Dương Trừng đón qua.

Lấy hiểu biết của Lý Đức Minh đối với tâm tư Hoàng đế, nếu nói là nhìn một cái, tự nhiên sẽ không muốn ôm Ninh gia Nhị thiếu gia này, cho nên hẳn chỉ là cẩn thận mà đem hài tử đặt ở gần bên cạnh kháng.

Văn Chân cúi đầu liếc mắt một cái, hài tử trong tã lót đang nắm nắm tay, chuyển một đôi mắt đen bóng mà ánh mắt cùng mình đối diện, không nhìn được cảm thấy thú vị, đưa tay ở trên mặt nhéo một phen, “Tiểu hài tử này nhìn lại thật ra tướng mạo đẹp, tựa hồ có chút quen thuộc mà!”

Lý Đức Minh lập tức phát động kỹ năng võ mông rỗng, cười nói, “Hoàng thượng tuệ nhãn, với ánh mắt tiểu nhân hài tử này cùng Đại hoàng tử có chút tương tự.”

Văn Chân nguyên bản chính là lấy cố xem hài tử này cho chút ban thưởng, bán chút ân huệ làm cho Ninh gia đối với mình càng trung tâm mà thôi, làm sao có tâm tình xem nhiều một tiểu oa nhi, vừa rồi chỉ là tùy ý nhìn lướt qua, lúc này nhìn kỹ không khỏi nhưn mày nhìn phía Ninh Kính Hiền, “Oa nhi này cùng Đại hoàng tử tựa như giống song bào thai!”

Hẳn chỉ là thuận miệng một câu, nhưng không biết đem Ninh Kính Hiền cùng Dương Trừng sợ tới mức tâm đều treo lên

8. Chương 8

May mắn ở đây đơn giản không có một người!

Dương Trừng chỉ là lười biết mà đánh ngáp, sau đó liền ngây thơ nắm ngón tay của mình chơi, tầm mắt quang minh chính đại ở trên mặt hai người đối tới đối lui, trên mặt không lộ nửa điểm dị thường.

Ninh Kính Hiền phản ứng cũng rất nhanh, hai tay hẳn ôm quyền, trên mặt có ba phần sợ hãi, ba phần kích động, lại có chứa vài phần luống cuống, “Gặp Hoàng thượng xem trọng, bất quá Tiểu nhị không khỏe, muôn vàn không dám cùng Hoàng tử so sánh.” Tiếp theo hẳn lại ra vẻ bối rối nói, “Tiểu hài tử này càng lớn càng giống hệt nương hần, mỗi lần nhìn đến hần dung mạo này, vi thần...Vi thần...”

Văn Chân vừa mở miệng cũng có chút hối hận, một đứa con nhà thần tử dù quý giá thì làm sao có thể so được với Hoàng tử, mình cho dù muốn lung lạc Ninh gia cũng không nhất định vội vã như thế, ngược lại rơi xuống kém cỏi. Bất quá biểu tình Ninh Kính Hiền vừa rồi lại làm cho hắn hết sức vừa lòng, mình khen ngợi tiểu tử nhà hắn giống Hoàng tử vừa là ân điển vừa là khích lệ, hắn kích động hưng phấn là một chuyện, nhưng nếu không có tâm sợ hãi thì lại là cuồng ngạo.

Đợi cho thấy Ninh Kính Hiền có chút ghen ngào, tựa hồ bị thống đến một câu cũng nói không xong, hắn lại không khỏi nhớ tới chính thê Ninh Kính Hiền cùng Hoàng hậu là tỷ muội, nếu nói tiểu hài tử bộ dáng giống nương cùng Hoàng tử giống nhau cũng không ngạc nhiên.

Nghĩ đến mình cùng Ninh Kính Hiền không sai biệt lắm trải qua góa vợ, Văn Chân ánh mắt cũng nhu hòa một chút, “Dịch Thành cần tiêu sầu, đừng vì quá buồn mà thương thân thể mình. Trẫm nhớ rõ kỳ tang của người cũng sắp qua, con nhà người hiểu chuyện, bên trong không người không thể được, sang năm đại tuyển không bằng tái giá nhất phòng. Trẫm chỉ hôn cho người.”

“Ta Hoàng thượng ân điển.” Ninh Kính Hiền thần tình cảm kích, vội vàng dập đầu tạ ơn, trong lòng lại khổ như ăn hoàng liên như nhau. Hắn nguyên bản kế hoạch chờ Trưởng tử lại lớn hơn một chút sau lại tái giá thê, khi đó Ninh Vân Đình ở trong phủ địa vị đã muốn xác định, cho dù tái giá thê sinh hạ Đích tử cũng sẽ không trong nhà huyên náo không yên, Hoàng thượng này đột nhiên vừa hành động mặc dù là thêm ân, lại quấy rầy tính toán của mình, chỉ hy vọng sang năm chỉ hôn nàng kia không phải một người tâm lớn.

“Dịch Thành không cần câu nệ, trẫm chính là ở nhà người làm khách.” Văn Chân tiến lên từng bước, vươn tay ở khuỷu tay hạ nâng hờ không một cái.

Ninh Kính Hiền nào dám thật để cho hắn dùng lực, vội vàng đứng dậy, trong miệng ngay thẳng nói “Đa tạ Hoàng thượng nâng đỡ.”

Văn Chân thấy hắn câu nệ, như trước có nề nếp, sợ mất nửa điểm quy củ, chỉ đành cười cười, nhưng trong lòng vô cùng hưởng thụ. Hắn quay đầu nhìn Lý Đức Minh một cái, phân phó nói, “Đem ấn chương (con dấu) huyết kê mang tới.”

Lý Đức Minh sững sốt một chút, “Hoàng thượng, đây không phải là ngài lưu cho Đại hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai...” Hắn là một người khôn khéo, nói chỉ chậm rãi nói một nửa. Quả nhiên Ninh Kính Hiền đã muốn kích động lại cảm động nhìn hắn một cái, tiếp theo Văn Chân đã muốn cười khoát tay, “Vô phương. Hôm nay đã mượn lễ trao chu của Tiểu nhị Ninh gia đến Ninh phủ, trẫm cũng không thể tay không mà đến.”

Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo.

Dương Trường trong lòng oán thầm, cũng không hiểu được Văn Chân vội vã như vậy mà lung lạc Ninh gia là vì cái gì, vừa tứ hôn vừa tặng lễ, tuy rằng phía sau Ninh gia đứng một Thân vương phủ, nhưng chỉ là quan hệ thông gia cách đời, cũng không cần hắn như thế ra sức ân sủng đi!

Hắn đang ở trong hoài nghi, Lý Đức Minh đã muốn tay bê một cái khay đi tới trước mặt hai người.

“Dịch Thành đến xem.” Văn Chân cười nói, “Ấn chương này phủ nội vụ mới vừa dâng lên, phẩm chất rất tốt, hôm nay tiểu tử nhà người trao chu, đúng lúc có thể sử dụng.”

Hoàng đế ban cho nào dám chối từ, Ninh Kính Hiền đành phải tiếp nhận khay, lại dập đầu bái tạ.

Dương Trường mặc dù hiểu kỳ hình dáng ấn chương kia, nhưng nếu chỉ rõ trên trao chu phải dùng, tự nhiên không thể để cho hắn nhìn thấy trước, Ninh Kính Hiền đứng dậy Lý Đức Minh thì cầm một tấm lụa vàng đem khay phủ lên.

Một loạt thêm ân làm xong, Văn Chân cũng không có tâm tình nói nữa, “Sắp gần Ngọ, trẫm liền không chậm trễ canh giờ tốt của Tiểu nhị nhà người. Người trước đi bận việc đi!”

Ninh Kính Hiền đang sợ lỡ nghi thức trao chu, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, sau tạ an thì để cho nhũ mẫu ôm Dương Trường đến trước tiên viện.

Trao chu bình thường phải ở trước giữa trưa ăn mì trường thọ, hai gia bọn hắn lúc đi vào đại đường, thân bằng hảo hữu Ninh gia cũng đã tụ bên nhau.

Dương Trùng nhìn lướt qua bài trì đại đường, chính giữa bày một đại án, mặt trên trải đệm giường bông thật dày, phần đầu dựa vào đại môn đặc án chương, kinh thư, văn phòng tứ bảo, bàn tính, tiền tệ, sổ sách, thức ăn, cung tiễn, đao kiếm, mấy đồ chơi, tầm mắt hần cư nhiên còn ở một góc phát hiện một hộp son phấn, cũng không biết là ai bỏ vào.

Ninh Kính Hiền đi phía trước, đem khối ấn chương điền hoàng (ngọc vàng) mình tự chuẩn bị kia đổi thành cái vừa mới ngự ban, trong lòng lại thở dài, không biết đây có tính là âm dương sai lầm hay không. Ấn chương ở thảo chu thì xem như là một vật quan trọng nhất, đại biểu số làm quan, bình thường đều là người thân phân tôn quý nhất trong nhà hoặc là bậc cha chú tự mình chuẩn bị, Hoàng thượng này đến là đều chiếm toàn bộ.

Thấy hần đổi đồ vật, cũng không ai nghi ngờ, sau khi cùng thân hữu thấy hành lễ, Ninh Kính Hiền đã để cho Chân Văn Tú đem Dương Trùng đặt ở trên đại án, tuyên bố thảo chu bắt đầu.

Lác đác mấy chục tầm mắt người đều tụ tập ở trên người mình, Dương Trùng nhưng thật ra vô cùng bình tĩnh, bất quá nhìn đồng đồ vật trước mặt kia, hần lại chính là ngồi không nhúc nhích.

Nhóm đại nhân thật đều nhẩn nhện được, Ninh Vân Đình lại nóng nảy, hần tiến đến bên cạnh đại án nhỏ tiếng nói, “Tiểu đệ, ngươi hãy nhanh bắt đi, người xem đồ chơi tốt nhiều như thế, mau thừa dịp lấy một loại!”

Dương Trùng hướng hần cười khúc khích, tùy tay bắt lên một cán kiếm nhỏ bên cạnh, Ninh Vân Đình hưng phấn mà nói, “Hảo, nam nhi xem như luyện hảo võ nghệ bảo vệ quốc gia...”

Không đợi hần nói xong, Dương Trùng đã tùy tay một ném đem kiếm nhỏ ném qua một bên. Hần đòi trước một mỗi một đời, hiện tại mắt thấy có thể qua ngày lành, hần cũng không muốn đến trong quân chịu đựng tư lịch (tư cách và trải nghiệm)!”

Hần chọn chọn lựa lựa mà đen đồ trên đại án biến thành loạn một đồng, tuy rằng làm thảo chu không được chuẩn, lại có thể ảnh hưởng nhất định phương hướng bồi dưỡng trong nhà đối với mình. Mấy ngày nay lúc hần nhàm chán, trong lòng đã muốn tính toán phương hướng tương lai của mình, đầu tiên quan là nhất định phải làm, đầu năm nay không tước vị quan lại quả thật nửa bước khó đi, gặp người đều phải thấp một bậc, chính là nếu thân rồng hần cũng không chịu nổi.

Nghĩ hần đã không chút do dự bắt lên ấn chương đá huyết kê cực phẩm Văn Chân ban cho kia.

“Hảo!” Ninh Vân Đình tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng cũng hiểu được ấn chương đại biểu cái gì, hưng phấn vỗ tay một cái.

Một bên nhóm thân bằng hảo hữu thì lại bắt đầu chúc mừng Ninh Kính Hiền, đều nói trước bắt ấn chương ngày sau nhất định thiên ân tổ đức, số làm quan.

Ninh Kính Hiền trong lòng tự nhiên vui mừng, nhưng vừa nghĩ tới thân phận chân chính, ngày khác cho dù Tiểu nhị có thể làm quan nhất phẩm cũng bất quá là nô tài hoàng gia, thần tử Đại Hạ, chung quy mất đi thân phận tôn quý nhất trên đời này, không nhận được lại nhiều vài phần thương hại.

Thảo chu là có thể bắt hai lần, thấy tiểu đệ lấy một kiện bắt được trong tay sau đó thì lại chọn lựa lấy nửa ngày không hạ thủ, Ninh Vân Đình cúi thân để cho mình cùng hần nhìn thẳng, nhỏ tiếng cổ động nói, “Tiếp, tiểu đệ lại lấy một kiện.”

Dương Trùng thấy hần méo miệng cười, trong lòng lại nói thầm, nghe nói vị Đại thiếu gia Ninh gia này trên công khóa có chút trở ngại, ghét văn ưa võ, xem ra về sau là đi lối cũ của Ninh Kính Hiền, mưu cầu thị vệ ít đi lộ tuyến võ tướng khả năng tính khá lớn.

Nếu để Dương Trùng tự mình tuyển thêm thị vệ thiếu đương nhiên tốt nhất, đặc biệt thị vệ nội ban, chẳng những ít việc nhiều tiền, còn là ở trước ngự đảo quanh dễ lên chức, chịu đựng đến nhất đẳng thì có thể chuẩn bị phóng ra ngoài, một chức vị cực kỳ tôn vinh. Có điều đệ tử trong Kỳ vẫn không đảm đương được, đáng tiếc cổ tình trong triều có quy định, tổ tôn đích thân, phụ tử, thúc bá, huynh đệ đều không được đồng thời ở cùng nha môn sắp xếp nhiệm vụ.

Ninh Kính Hiền cùng Ninh Vân Đình tuổi tác hoàn hảo, chờ lúc Ninh Vân Đình bổ khuyết, Ninh Kính Hiền hẳn là đã muốn phóng ra ngoài hoặc là chuyển vào lục bộ. Nhưng mình lúc trưởng thành lại vừa lúc Ninh Vân Đình đâm vào, nếu vào không được nội ban, mãi ở ngoại ban chịu khổ cũng không có ý tứ gì, gió thổi mưa dầm vì Văn Chân gác hẳn cũng không hứng thú tự mình chuốc lấy khổ!

Nghĩ nghĩ hẳn liền quyết định bắt giữ một cây bút lông trong tay, để mình lập xuống chí nguyện to lớn nhập vào trong tiền sĩ hàn lâm!

Ở trong một vùng tiếng khen tặng ngày sau đổ đạt tam nguyên, làm đến văn vẻ gấm vóc, Dương Trừng được ôm tới hậu viện, kế tiếp lễ trao chu này hẳn cũng không còn chuyện gì!

Đến ngày hôm sau, Dương Trừng mới biết được, Văn Chân cư nhiên chưa trở về cung, ngược lại ở Ninh phủ ở lại. Bọn hạ nhân tựa hồ phần lớn cũng không biết phủ dư một người, chớ nói chi là thân phận của hắn, vẫn là Dương Trừng buổi chiều nghe được Thúy Hương cùng Chân Văn Tú chuyện phiếm, nói là vị khách quý kia hình như ở lại trong phủ, thế mới biết có chuyện như vậy.

Bất quá hai người này đều là cẩn thận, lại biết thân phận của Văn Chân, nói hai câu đã lại đem đề tài dời chỗ khác.

Nhưng thật ra Dương Trừng nhin không được bắt đầu suy nghĩ trong đầu lướt lướt, vua một nước cư nhiên phải trách sang nhà thần tử, tình trạng trong cung rất cuộc khẩn trương thành bộ dáng gì nữa!?

Dựa vào trí nhớ trước kia, trong khoảng thời gian này hậu cung Văn Chân trống không, lại không có Hoàng hậu cầm giữ cung vụ, lão nương hẳn tuy rằng là Thái hậu địa vị cao quý cố tình thân thể không tốt, ba ngày một bệnh nhẹ, mười ngày một bệnh nặng, triền miên trên giường bệnh căn bản không được việc, mấy Thái phi cùng hai sủng phi có con đem hậu cung quấy nhiễu đến đến cùng cái rây giống nhau, loạn thành một đồng thất sự là ai cũng có.

Thời kỳ này đúng là thời điểm tiền triều đấu tranh kịch liệt nhất, Văn Chân chưa kịp tự mình chấp chính sự tình cùng Phu Mông Trắc Minh càng đấu chết đi sống lại, nào có tinh lực quản hậu cung! Tại trước khi xác định lập Thái tử, hẳn đúng là nguy hiểm nhất, không biết có bao nhiêu người muốn hắn chết, ở trong cung lúc nào cũng phải gặp phải ám sát.

Dương Trừng trong lòng suy nghĩ rồi lại đột nhiên cảm thấy được không đúng, Văn Chân tính tình rất cứng rắn, làm sao sẽ vì tránh đi ám sát mà tránh ở trong nhà thần tử! Suy nghĩ như thế hẳn chung quy thấy được mình tựa hồ quên cái gì, cố tình lại càng gấp càng muốn không nghĩ ra.

Trong phủ hơn một Hoàng đế vào ở, Ninh Kính Hiền tựa hồ lập tức bận rộn rất nhiều, ban ngày phải đến trong cung làm nhiệm vụ, buổi tối cho dù về nhà cũng không thấy được bóng người, Dương Trừng liên tục ba ngày cũng không nhìn thấy hắn, sau lại mới nghe nhũ mẫu nói, Ninh Kính Hiền lúc lại đây nhìn hắn, hẳn đã muốn đi vào giấc ngủ.

Thẳng đến sinh nhật chân chính của mình – buổi tối trước ngày năm tháng mười hai một ngày, Dương Trừng lại nhìn thấy Ninh Kính Hiền.

Hắn lúc này đã sắp có thể hàm hàm hồ hồ nói mấy câu, vừa nhìn thấy Ninh Kính Hiền ngồi vào trên kháng đã hơi hơi run run đứng lên nhào tới trong lòng ngực của hắn, ngửa đầu giọng non hơi sữa hô một câu, “Đa (cha)! ”

Ninh Kính Hiền vội vàng một tay ôm hắn vào trong ngực, làm bộ vỗ vỗ mông hắn, “Nghịch ngợm, nếu ngã xuống kháng mà nếu còn tốt thì lạ đó!”

“Đa...Đa đa...” Dương Trừng vội vàng bán manh, hẳn cười khanh khách, trán chống lên ngực Ninh Kính Hiền cọ cọ.

Ninh Kính Hiền bị hắn cọ đến ngứa, ngửi mùi sữa của oa nhi trong lòng trong tâm phát ầm, mấy ngày nay một mỗi tựa hồ cũng trở thành hư không. Hắn đem Dương Trừng đặt ở trên kháng, xoa xoa hai má phần nộn kia, ánh mắt lại trở nên thâm trầm.

Dương Trừng nhìn dưới mắt hắn một vòng xanh đen, làn da chẳng những đen cũng thô ráp hơn nhiều. Xúc cảm trên mặt nói cho hắn biết, vết chai dày trên bụng ngón tay của Ninh Kính Hiền so với đoạn thời gian

trước dày hơn một tầng, da trên tay còn thấy được một số vết thương nhỏ, mấy tình tiết nhỏ này Dương Trường cũng không xa lạ, hẳn là huấn luyện gấp gáp lưu lại.

Mùa đông dài ai lại vào thời điểm này luyện binh!? Dương Trường đang nói thầm, lại nghe được Ninh Kính Hiền phân phó nhũ mẫu cho mình lên một bộ quần áo dày.

Lại lần nữa bị ôm vào đông viện, Dương Trường vừa vặn nhìn thấy mười một người đang quỳ gối trong viện đối với Văn Chân dập đầu, sau khi nhóm bọn hắn đến gần, những người này đã lập tức được Văn Chân vẫy lui. Mấy người đó đi vào một gian phòng bên cạnh, chỉ chừa cho bọn hắn một bóng dáng.

Dáng người mạnh mẽ, nện bước ngay ngắn, trong cử chỉ mang theo cảnh giác cùng phối hợp, tuy rằng không thấy được diện mạo của những người này, nhìn hết bóng lưng cùng bước chân trầm ổn cũng có thể nhìn ra những người này đều là cao thủ.

Dương Trường đang nhìn phương hướng bọn họ biến mất ngăn người, Ninh Kính Hiền đã tiến lên dẫn đầu hướng Văn Chân hành lễ.

Hắn được nhũ mẫu ôm đi theo phía sau Ninh Kính Hiền, đột nhiên phát hiện Ninh Kính Hiền thân hình cùng mười một người cũng kém không nhiều lắm.

Mười hai, thị vệ, cao thủ...Dương Trường trên mặt sáng tỏ, rốt cuộc hiểu được mình đã quên điều gì.

Ngày năm tháng mười hai Thiên Thụ năm thứ bảy, Tuyên đế lập Thái Tử, bắt quyền thần Phu Mông Trác Minh!

9. Chương 9

Sau khi Dương Trường được ôm vào sương phòng chỗ ở của Văn Chân, thì những người khác đều bị vẫy lui, chỉ để lưu lại Lý Đức Minh cùng phụ tử Ninh Kính Hiền.

Văn Chân ngồi ở trên kháng, ban thường ngồi cho Ninh Kính Hiền rồi bắt đầu khuôn mặt trầm ổn uống trà. Rốt cuộc sợ Dương Trường đông lạnh hồng mắt, hắn vẫn là hào phóng mà để cho Dương Trường cũng lên kháng.

Dương trường bò ở trên kháng, tìm một góc độ không sai, bảo đảm mình có thể thấy rõ biểu tình của cha ruột cùng cha nuôi, lúc này mới đặt mộng ngồi xuống xem cuộc vui.

Văn Chân không nói lời nào, trong phòng tự nhiên không ai dám mở miệng.

Trong phòng không khí yên tĩnh đến quỷ dị làm cho Dương Trường có chút bực mình, nghĩ đến ngày mai có thể – hoặc là nói khẳng định sẽ phát sinh chuyện đại sự kia, trong lòng không khỏi liền càng thêm có chút bất an.

Lại nói tiếp Văn Chân trải qua lại thật ra có chút giống lịch sử Khang Hi đại đế thế thứ hai, đều là còn trẻ đăng cơ, quyền thần cầm quyền. Nhưng trên thực tế Văn Chân so Khang Hi khổ bức hơn nhiều, Khang Hi tuy rằng không có cha, tốt xấu còn có một Hiếu Trang khôn khéo vì hắn làm hậu thuẫn, Văn Chân lại còn phải che chở cho nương ồm yếu kia của hắn!

Hậu cung không nói, chỉ là quan hệ hỗn loạn tiền triều cũng vô cùng hỗn loạn.

Tộc Phụng Thiên nguyên bản sinh hoạt ở Đông Bắc, là từ một hoàng tộc, nắm thế gia vọng tộc cùng với chín họ nhỏ cấu thành dân tộc. Nếu là muốn hướng về ngược dòng khởi nguồn thì có thể thẳng đến bản ghi chép hạ triều thượng cổ, từ trong tộc ghi lại có thể xác định tộc Phụng Thiên chủ yếu là lục khanh gia tộc hạ triều, trong đó có càng có tế ti nắm chuyện thần linh, lúc hạ triều thua sau đó thương lượng, bọn họ vì chạy loạn cùng bảo tồn huyết mạch đã toàn thể di chuyển đến vùng đất Đông Bắc vô cùng lạnh.

Năm đó tiền triều chính trị hủ bại, hoạn quan lộng quyền, lại đang gặp đại hạn cùng với động đất bảy mươi năm không gặp, nơi nơi dân chúng lầm than, chiến hỏa nổi lên bốn phía. Tộc Phụng Thiên nguyên bản chỉ là muốn nhập quan (làm chính trị) đục nước béo cò một phen, ai biết càng đánh càng thuận, kết quả không nghĩ qua là sẽ đem tiền triều diệt, đem mấy quân nông dân cũng đồng dạng trấn áp hết.

Bậc thời cổ Thái Tông, Thái Chúc, Thái Sĩ, Thái Bốc được gọi chung là lục khanh, trong đó Thái Tông cùng lễ nghi nhà tế có liên quan hơn nữa đa số là huyết mạch hoàng thất trực tiếp đảm nhiệm, mặt khác những người có thể đảm nhiệm tế ti trong huyết mạch cũng ẩn chứa vu lực cường đại, bởi vậy Tông Chính thân là nhất mạch hoàng thất đó là tộc nổi bật trong tộc Phụng Thiên.

Tộc Phụng Thiên đem lực lượng huyết mạch chia làm ba bậc, phân biệt là tế thiên, tế địa cùng tế nhân quỷ, ngoại trừ Tông Chính gia rất ít người có thể thức tỉnh năng lực tế thiên, những người khác phần lớn chỉ có năng lực tế địa cùng tế nhân quỷ.

Trải qua nhiều năm diễn biến sinh sôi như thế, tộc Phụng Thiên huyết mạch cũng loãng rất nhiều, có thể thức tỉnh năng lực đặc thù của huyết mạch càng ngày càng ít, người có thể có năng lực tế thiên càng hiếm, nhưng Tông Chính gia duy trì huyết thống vẫn là rất tốt, bọn họ đại đa số mọi người có thể thức tỉnh năng lực huyết mạch của mình, có thể thông qua tế địa thần linh tiến hành cầu mưa, trừ khử tai họa, chỉ là năng lực như thế có thể làm cho người bình thường đem bọn họ làm thần để cúng bái!

Tộc Phụng Thiên những người khác tuy rằng không như Tông Chính nhất mạch nghịch thiên như thế, nhưng cho dù người không thức tỉnh năng lực huyết mạch tại học tiên đoán, xem bói, y thuật mấy phương diện cũng có thể ai cũng có sở trường riêng, năng lực cùng tri thức này ở trong loạn thế vẫn là rất hữu dụng.

Theo tộc Phụng Thiên đánh đến chỗ nào, là có thể dựa vào những người này mang đến phúc lợi cho bách tính địa phương, điều này đã làm cho bách tính nhanh chóng tiếp nhận thống trị của bọn họ.

Vừa mới nhập quan thì tộc Tông Chính mặc dù là tộc Phụng Thiên ít người nhất, nhưng là nhất mạch cường đại nhất, Thái tổ Tông Chính Thành Đức chẳng những là võ sĩ đệ nhất trong tộc, còn là tế ti xuất sắc nhất, các loại nghi thức do hắn chủ trì đều là thành công nhất, có thể gọi là muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Mà lúc ấy toàn bộ đất nước Hoa Hạ vừa vặn gặp phải chính là một trận hạn hán diện tích liên quan rộng nhất, thời gian liên tục dài nhất, vì tranh thủ dân tâm, tộc Phụng Thiên mỗi lần chiếm đóng một vùng đất thì phải tiến hành một lần hoặc là nhiều lần nghi thức cầu mưa.

Trên thế giới này cũng không có cơm trưa miễn phí, cho dù được tế phẩm phong phú, tộc Tông Chính muốn mỗi lần đều thành công cũng cần lấy năng lực sinh mệnh của mình làm đại giới, kết quả đã làm cho Thành Đức kia một đời thức tỉnh năng lực huyết mạch người đã sớm già rất nhiều, mà ngay cả chính Thành Đức mặc dù đi lên ngôi vị Hoàng đế, không quá mười năm đã chết.

Những nhi tử của Thái tổ Thành Đức có năng lực có thủ đoạn vẫn luôn cùng hắn cùng nhau chinh chiến, hiến tế trấn an lòng người, nhưng muốn sử dụng năng lực huyết mạch cùng tu hành cá nhân là có quan hệ, tu vi bọn hắn kém hơn Thành Đức, kết quả năng lực dùng quá mức thường xuyên có chút bị chết so với hắn còn sớm hơn, cuối cùng lúc Thành Đức chết chỉ để lại một thứ Trưởng tử thành niên nhưng không có năng lực huyết mạch cùng một Đích tử Diên Niên năm ấy sáu tuổi đã có năng lực huyết mạch. Mà những huynh đệ có năng lực huyết mạch của hắn bị chết cũng không nhiều lắm, trong mấy người còn lại năng lực cực mạnh, thế lực lớn nhất nhất đó là Thành Quý.

Thế tử Diên Niên đó là ở trong cuộc chiến thúc thúc cùng ca ca đoạt vị đi lên ngôi vị Hoàng đế, bởi vì hắn vận khí thật sự là rất tốt, sau đại hạn là các nơi dồn dập phát lũ lụt, lúc ấy trong Tông Chính nhất mạch chỉ có Diên Niên có năng lực trăm phần trăm hiến tế thành công, đồng thời năm đó tộc Phụng Vũ đồng dạng bị đuổi ra Trung nguyên cũng bắt đầu thừa dịp nạn lũ chuẩn bị xuôi nam nhất tề, muốn noi theo tộc Phụng Thiên lại nhập chủ Trung nguyên, khôi phục vinh quang của lão tổ tông, thành lập Đại Thương triều. Bởi vì chút nguyên do chút âm dương vừa khéo này, nếu muốn đem Đại Hạ quốc gia mới vừa thành lập này ổn định xuống, quả thật cần một Quân chủ có được năng lực huyết mạch đột hiển (bất ngờ lộ ra) đặc biệt.

Bất quá Diên Niên mặc dù đi lên ngôi vị Hoàng đế, hắn một đứa trẻ con cũng cầm giữ không được triều chính, chân chính cầm quyền chính là thúc thúc cùng ca ca của hắn, bản thân mình chỉ là một tồn tại như vật cát tường, có yêu cầu thì bị đẩy đi đi làm một lần hiến tế, hắn dần dần qua hai mươi mấy năm, rốt cuộc sau đó đem thúc thúc cùng ca ca dần chết, Diên Niên mới chính thức bắt đầu nắm chắc triều chính, kết quả không quá vài năm bởi vì năng lực cạn kiệt hơn nữa nhiều năm tận tình ca múa và sắc đẹp đã đào rỗng cơ thể, rất nhanh đã đi đời nhà ma.

Hoàng hậu Diên Niên chưa sinh con thì đã chết, sau đó thì không lập nữa, kết quả toàn bộ nhi tử đều là

thứ tử, hẳn trước khi chết kiểm tra ra năng lực huyết mạch cực mạnh chỉ có Văn Chân, vì thế đã truyền ngôi cho hắn. Hắn lo lắng nhĩ tử giống mình giống nhau bị vương thúc quản thúc, một hơi cho Văn Chân để lại bốn đại thần phụ chính, kết quả phiền toái liền lớn.

Dù sao tộc Phụng Thiên đã nhập quan nhiều năm như vậy, thống trị đã sớm bắt đầu ổn định lại, thời điểm này đã sắp không cần năng lực tế thiên phạm vi lớn, Hoàng đế có hay không có năng lực huyết cũng không có ảnh hưởng quá lớn, cứ như vậy người khác cũng liền không khỏi phải bắt đầu dùng đến cân não, dù sao cái ghế tôn quý nhất thiên hạ kia ai mà không muốn ngồi xuống!?

Cho nên nói Hoàng đế Đại Hạ quả thật là chức nghiệp cao quý! Sống lại lần nữa Dương Trường cảm thán, cũng không biết mình năm đó nào tràn nước mới muốn đi đoạt nắm cái ghế kia!

Trong lòng hắn nghĩ chuyện loạn thất bát tao, Lý Đức Minh thì lại đã vì Văn Chân thêm chén trà thượng đẳng thứ hai.

Ở ngoài mặt tuy rằng bình tĩnh, Văn Chân trong lòng trên thực tế lại vô cùng buồn khổ, còn có vài phần đối với hành động ngày mai bắn khoãn, nếu bắt không được lão thất phu Phu Mông Trác Minh kia, chết chính là mình! Tiên hoàng năm đó tuy rằng bị quản thúc, tốt xấu sinh mệnh không lo, nhân mã hai phe cũng còn phải giữ mạng cho hắn, chỉ là mình hiện tại lại không có chút đường lui, lui từng bước chính là vực sâu.

Mình không muốn chết, vậy chỉ có thể để cho người khác chết!

Văn Chân đem chén trà đặt lên bàn, tiếng gõ thanh thúy ở trong gian phòng vang lên. Ánh mắt hắn không thay đổi, ánh mắt lại trở nên thâm thúy, nhìn Ninh Kính Hiền hỏi nói, “Chuyện ngày mai chuẩn bị như thế nào, có mấy phần tính trước? Lão hóa Phu Mông Trác Minh kia chính là đệ nhất cao thủ trong Kỳ, các người có lòng tin hay không đem hắn bắt!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, việc này nhiều nhất chỉ có năm phần tính trước...” Ninh Kính Hiền có chút do dự, hẳn dừng một chút bất đắc dĩ nói, “Thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại, khi có sách lược vẹn toàn sau đó có thể thực hiện hành động.”

“Hừ!” Văn Chân hừ lạnh nhưng cũng không phát hỏa, hắn vỗ bàn một phen, phần hận nói, “Mục Cáp Thác sắp không được, Thái y nói chịu đựng không qua năm nay, Phu Mông Trác Minh muốn để cho tam tử nhà hắn tiếp nhận.”

“Hắn muốn cầu vị trí Cửu Môn Đề Đốc, này...” Ninh Kính Hiền lần này thật sự chấn kinh rồi, lẩm bẩm nói, “Hắn đây cũng quá lòng tham, Trưởng tử là thống lĩnh bộ binh, lại để cho hắn lấy Cửu Môn Đề Đốc, trong kinh quá nửa binh lực đều ở trong tay hắn!”

“Trẫm tìm người què qua, thẳng đến năm mới cũng chỉ có cơ hội lúc này có thể làm cho hắn lẻ loi một mình, nếu bỏ qua lần này, muốn đến chỗ ở hắn để bắt người đó mới là khó càng thêm khó, một cái không cẩn thận làm cho lão tặc này chạy trốn, với tính tình của hắn chỉ sợ liền trực tiếp mang binh phản!” Văn Chân đem ngón tay siết chặt đến run run, ánh mắt liêu chết nhìn chằm chằm Ninh Kính Hiền, “Mười hai người các người là tin tốt nhất của trẫm, mấy ngày này lại phối hợp luyện tập qua, vô luận như thế nào ngày mai đều phải đem người bắt cho trẫm!”

Ninh Kính Hiền hất góc bào lập tức quỳ một gối xuống đất, cất cao giọng nói, “Hoàng thượng lại tin dùng nơi thần, thần muôn lần chết không chối từ.”

Đừng mà! Người nếu chết rồi, cuộc sống sau này của lão nhân gia ta có thể không dễ chịu lắm đâu!

Dương Trường khó chịu mà nhở một nhúm lông của thỏ lông trên kháng, không tự giác mà du lên cái miệng nhỏ nhắn. Tuy rằng biết Ninh Kính Hiền ngày mai hẳn là không có gặp chuyện không may, nhiệm vụ cũng thành công, nhưng hắn biết lịch sự có thể thay đổi, vạn nhất bởi vì mình xuyên qua vậy xuống cánh bướm bướm, đem bướm bướm cha bỏ này chết thì bị kịch mất!

Dương Trường nhở lông động tác quá mức mình mục trương đảm (rõ ràng), làm động tĩnh đến Văn Chân cũng không phải người chết cùng hắn ngồi trên một thảm, tự nhiên cảm giác được.

Bất quá một tiểu hài tử thịt múp míp chuyên tâm cùng lòng thâm dày đấu tranh hình ảnh thật sự quá mức đáng yêu, cũng làm cho Văn Chân sắc mặt nhu hòa một ít, “Trẫm nghe nói người đối với oa nhi này phá lệ yêu thương, mỗi ngày bất luận muộu bao nhiêu cũng phải gặp hần một lần mới có thể đi vào giấc ngủ, hôm nay gọi người ôm hần đến, trẫm chính là muốn nhìn một chút hần rốt cuộc có chỗ nào đặc thù.”

Ninh Kính Hiền có chút dở khóc dở cười, hần thở dài nói, “Thần đối với ba hài tử trong nhà đều là đối xử bình đẳng, chẳng qua Tiểu nhị tuổi còn nhỏ, thì quan tâm nhiều hơn một chút mà thôi.”

Văn Chân nhướn mày, thuận miệng hỏi nói, “Nga, một khi đã thương hần như vậy, vì sao còn chưa lấy tên cho hần?”

Ninh Kính Hiền thật sự là không nghĩ ra tại sao Hoàng đế lại đối với chuyện của Tiểu nhị để bụng như vậy, hần biết Văn Chân đa nghi, năm trước tuy rằng lừa dối qua đi, nhưng thấy Hoàng thượng hai lần hành động này lại như là nổi lên lòng nghi ngờ, điều này làm cho trong lòng hần lại ỉn ỉn có chút sầu lo, nhưng càng là như thế hần chỉ có thể càng thẳng thắn vô tư mới không hiện ra chột dạ.

Thấy hần có chút do dự không nói gì, Lý Đức Minh nghĩ thầm thời điểm này bán một nhân tình cũng tốt, liền cười nói, “Hoàng thượng, ngài có thể không biết, dân gian sợ tiểu hài tử khó nuôi, bị địa phủ sớm câu linh hồn nhỏ, không thì trước lấy một tiện danh dùng, chính là ngay tại trước khi đi học mới nhận đại danh.”

“Còn có cách nói này?” Văn Chân lại thật ra lần đầu tiên nghe nói.

Ninh Kính Hiền vội vàng gật đầu nói đúng, lại giải thích, “Tiểu nhị từ nhỏ thể yếu, nhiều lần đều vô cùng hung hiểm, thần sợ hần chịu đựng không qua, liền vẫn luôn chưa cho hần tên gọi, chỉ sợ hần bị câu hồn đi!”

“Ta thấy hần thân mình xương cốt hiện tại rất khỏe!” Văn Chân nhìn oa nhi béo trên kháng tự trông nom tự chơi đùa đến vui vẻ, nhện không được chột nhớ đến Trưởng tử chết yểu của mình.

Tuy rằng lúc trước quyết định đưa hần cất bước, cũng có dự cảm dữ nhiều lành ít, nhưng mà vào thời điểm Ninh Kính Hiền thật sự ôm một khối thi thể lạnh như băng trở về, hần ngay cả dũng khí nhìn kỹ một cái cũng không có, dù sao cũng là hài tử đầu tiên của mình, trong lòng khó tránh khỏi vẫn là có chút buồn bã!

Ngày ấy nghe được Lý Đức Minh nói hài tử này cùng Đại hoàng tử tương tự, hần liền cũng động tâm tư, hoài nghi Ninh Kính Hiền có phải hay không ở trong động tay động chân. Trong khoảng thời gian ở Ninh phủ này, hần để cho người ta đặc biệt hỏi thăm một phen, bọn hạ nhân đều nói Ninh Kính Hiền vô cùng yêu thương hài tử này, ở trong mắt Văn Chân nếu không phải thân sinh, mặc dù Hoàng tử chung quy cũng có thể có vài phần xa cách. Lúc sau hần lại làm người hỏi thấy thuốc đã vì hai hài tử bắt mạch qua, hai hài tử thể chất cũng quả thật không giống nhau.

Đại hoàng tử là thể yếu bẩm sinh, dinh dưỡng trong thai đều để cho huynh đệ ruột thịt đoạt lấy; Tiểu nhị Ninh gia thì lại là mẫu thể quá yếu khiến cho thể hư, chỉ cần hao hao điều dưỡng thì có thể dưỡng khỏe, có bản chất khác nhau. Bởi vì dạng này Văn Chân mới bỏ một chút lòng nghi ngờ, đêm nay đặc biệt đem người gọi tới thử một phen mà thôi.

Dù sao mới chỉ là mười mấy tuổi mà thôi, còn không phải Hoàng đế về sau thiên uy khó dò kia, không có biện pháp hoàn toàn che giấu tâm tình của mình.

Dương Trừng vừa thấy hần hành động khác thường chỉ biết trong lòng Văn Chân tính toán nhỏ, nói trắng ra còn không phải sợ Ninh Kính Hiền mai sau huy hoàng, thích hợp tại ngày hôm nay giải thích nghi hoặc mà thôi. Đáng được ăn mừng chính là một chút hoài nghi như thế, Văn Chân vẫn không có biện pháp da mặt dày như vậy đem mình tìm cách đi nhận thân!

Văn Chân sau khi hỏi xong, lại cùng Ninh Kính Hiền hàn huyên một chút chuyện trong triều, đem đề tài từ trên người Dương Trừng dời đi chỗ khác, điều này làm cho Ninh Kính Hiền cùng Dương Trừng trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá hai người hiển nhiên yên tâm đến quá sớm, mà Văn Chân dần dần hiển lộ ra bản tính – người làm ta không vui, ta cho người cả nhà khó sống, hần miệng vàng lời ngọc tỏ vẻ Dương Trừng hiện tại thân thể rất tốt, có thể đặt tên, liền thêm vào ân điển vì Dương Trừng gọi tên là Ninh Văn Tấn.

Vừa nghe tên này, Dương Trừng nhin không được ngay ở trong lòng bắt đầu mắng! Cũng không phải nói tên này không tốt, nhưng mà cổ nhân coi trọng tị húy*, cách viết Kính (Jing: Tôn kính, cao quý) cùng Tấn (jìn) mặc dùng bắt đồng, nhưng âm đọc quả thật giống, cho mình lấy một cái tên như vậy về sau chính là rất phiền toái!

10. Chương 10

Đối với Dương Trừng, hoặc là nói Ninh Vân Tấn hiện tại mà nói, tự mình tham dự lịch sử là một chuyện làm cho hấn rối rắm. Hấn là người trải qua triều Thiên Thụ huy hoàng, Tông Chính Văn Chân này được mọi người xưng là vĩ đại, Đế vương anh minh chân chính quật khởi đi vào trong mắt thế nhân chính là bắt đầu từ hôm nay.

Ninh Vân Tấn khi tiến vào kinh đô này trung tâm triều đình này, chuyện bắt Phu Mông Trác Minh đã qua hơn hai mươi năm, khi đó trên dưới cả nước cũng đã ở dưới sự quản khống (cai quản khống chế) của Văn Chân, tuy rằng Tây Bắc vẫn luôn có ưu sầu về chiến sự, nhưng phương diện triều chính đã gần không có bao nhiêu người dám làm trái Đế vương Văn Chân này.

Ở dưới sự ca tụng Tuyên đế là như thế nào trí tuệ bắt quyền thần, ở trong cổ sự đánh kẻ phản bội, bởi vì trên dưới nhất trí im miệng, ngoài cung người biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ chuyện này căn bản không nhiều lắm, trong truyền lưu sự tích nhiều hơn là hướng đến dụng ý Văn Chân xuất sắc vùng lên, nhưng cũng nói rõ trá hình thâm thiết của lần hành động này.

Thị vệ vật hy sinh không nói, chủ yếu mười hai người chấp hành nhiệm vụ đương trường đã chết bảy, còn lại vài người không phải trọng thương rời khỏi nhiệm vụ, thì chính là tổn thương nguyên khí cơ thể cuối cùng mất sớm, có thể từ lần này từ trong sự nghiệp chỉ Long đạt lợi ích cũng không có nhiều người – dù sao chân chính cùng Hoàng đế thân cận chính là bản thân bọn hấn, người chết đèn tắt, cho dù ân huệ che chở con cháu gia tộc, nhưng loại tin một bề này dù sao cũng kém một tầng.

Ninh Vân Tấn nhớ rõ Ninh Kính Hiền chính là một trong người may mắn sống sót, nhưng tựa hồ cũng bị trọng thương. Hấn chỉ biết là thời điểm này Phu Mông Trác Minh chẳng những là đệ nhất cao thủ trong Kỳ, đồng thời cũng là một trong thiên hạ ngũ đại Tông sư, quan trọng hơn Đại Hạ kinh sợ lực lượng tộc Phụng Vũ Tây Bắc, ở trong mắt Ninh Vân Tấn nếu mười một người kia vô công đều cùng Ninh Kính Hiền không sai biệt lắm, nhưng mà dùng biện pháp thông thường, cho dù hơn mười hai người nữa hấn là cũng không phải đối thủ của Phu Mông, khẳng định còn có những thứ thủ đoạn khác phụ trợ, nếu không căn bản không thành công được.

Ninh Vân Tấn thời điểm điều tra trước kia làm sao nghĩ đến mình sẽ cùng Ninh Kính Hiền có nguồn gốc như thế, đến tột cùng thương thế của hấn bao nhiêu nặng, là một chút cũng không muốn nghĩ. Đợi cho ngày cũng biến tối, còn không thấy Ninh Kính Hiền trở về, hấn cũng không nhin được có chút nóng nảy.

Tuy rằng lập Thái tử trong cung sẽ có yến ban thưởng, nhưng mà hấn là sẽ không vượt qua buổi trưa sẽ chấm dứt, trong cung không thể lưu qua một đại nam nhân, thời điểm này Ninh Kính Hiền còn chưa trở lại, không khỏi làm hấn có hoài nghi có phải hay không đã gần bị thương nặng không thể đi chuyển.

Hấn cũng có chút đứng ngồi không yên mà đứng lên, lắc lắc lắc lắc mà đi đến một đầu kháng khác, Chân Văn Tú đang ngồi quần quờn cuốn chỉ.

Thấy hấn đi tới, Chân Văn Tú vội vàng buông đồ thêu, khấn trương mà theo dõi hấn, “Ai yo, Tiểu thiếu gia của ta, kháng này rất cao, người cũng đừng té xuống.”

Thân thể trẻ con thật sự quá khó điều khiển, Ninh Vân Tấn bước đi đường một chút đã cảm thấy được chân nhũn, đơn giản ngồi ở trên kháng, kéo kéo góc áo, “Đa...Đa đa đầu...”

Chân Văn Tú chỉ cho là hấn nhớ Ninh Kính Hiền, vội vàng dỗ nói, “Lão gia bên ngoài bận bịu mà, lập tức sẽ đến xem thiếu gia!”

Ninh Vân Tấn lúc này chỉ muốn biết tình huống bên ngoài, nghiêm mặt nghiêm túc nói, “Đa đa...Muốn đa đa...”

Một tiểu bát điểm trắng treo mập mập lại nghiêm túc mà cau bản mặt, hiệu quả tạo thành cũng chỉ có dị thường đáng yêu mà thôi, thấy mắt hần chăm chú mà nhìn cửa phòng, Thúy Hương đi đầu chịu không nổi. Nàng đứng lên đối với Chân Văn Tú nói, “Ngày thường lúc này lão gia đều đã tới một chuyến, thiếu gia đây là nhớ lão gia rồi, nếu không ta ra ngoài nhìn xem!”

“Cũng được!” Chân Văn Tú gật đầu, “Ta thấy thiếu gia ngày chưa tới thì vẫn luôn nhìn bên ngoài, đây là ngóng trông đó! Nghe nói trong cung hôm nay bận rộn, nếu lão gia không trở lại chúng ta cũng sớm một chút dỗ thiếu gia ngủ.”

“Thiếu gia với lão gia đây là tình cảm tốt mà!” Thúy Hương che miệng cười, xoay người đẩy mạnh đi ra ngoài.

Ninh Vân Tấn trộm mà bĩu môi, nghĩ thầm nếu không phải sợ người nào đó bị mình xuất hiện cho con bướm, hần mới sẽ không quan tâm đâu!

Thúy Hương đi ra ngoài chưa quá hai khắc thời gian, tiền viện đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, huyền não loạn lên, mơ hồ có thể nghe thấy có âm thanh người gọi nấu nước, lấy được. Ninh Vân Tấn trong lòng nhất thời lộp bộp, biết chỉ sợ Ninh Kính Hiền đã bị đưa về đây.

Chân Văn Tú là một người thông minh, nghe như là bên ngoài có việc, đã đứng dậy bắt đầu mặc bên ngoài xiêm y rộng.

Rất nhanh Thúy Hương đã trở lại, nàng là một đường chạy chậm, hôm nay lạnh mà rét tự nhiên còn đầu đầy mồ hôi, trán trên đầu đều lạch đi.

Chân Văn Tú vừa thấy bộ dáng nàng, đã vội vàng hỏi nói, “Làm sao vậy? Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão gia...” Thúy Hương sắc mặt có chút trắng bệch, “Lão gia bị trọng thương được vài đại nhân thị vệ đưa về, trên người rất nhiều máu.”

“Không phải nói vào trong cung dự tiệc sao? Làm sao lại bị thương?” Chân Văn Tú hết sức kinh ngạc, “Lẽ nào là có thích khách?”

Thúy Hương lắc đầu, “Ta đây cũng không biết. Nghe nói tựa hồ không phải chuyện xấu, Đại quân gia đưa cho vài vị đại nhân kia lá bạc.”

Ninh Vân Tấn thấy nàng nửa ngày không nói đến trọng điểm, đứng lên hét, “Đa, muốn đa đa...”

“Tiểu thiếu gia, ngài thời điểm này cũng đừng nháo!” Chân Văn Tú vội vàng ôm hần, lại quay đầu nhìn phía Thúy Hương, “Đúng rồi, thương lão gia thế nào?”

“Ta không gặp lão gia, tiền viện người nhiều quá, không thích hợp ra ngoài.” Thúy Hương lắc đầu, “Hình như nói ở trong cung Thái y đã xem qua, lúc này mới đưa về.”

Hai người còn nói vài câu đã bắt đầu hợp lực dỗ Ninh Vân Tấn dời đi lực chú ý của hần, xem tình huống hiện tại là không cần trông cậy lão gia lại qua đây!

Ninh Vân Tấn biết đêm nay nhiều nhất cũng chỉ biết chút tin ấy, dù sao Thúy Hương cũng chỉ là một đại nha hoàn mà thôi, không thích hợp đến tiền viện phần đông nam đinh, vì thế đã phối hợp áp ở trong ổ chăn ấm áp, nhắm mắt lại bắt đầu luyện công.

Thời điểm hần lại nhìn thấy Ninh Vân Tấn đã là ba ngày sau, mấy ngày nay nguồn gốc tin tức của hần chỉ có Thúy Hương tìm hiểu, nghe nói lão gia thương rất nặng chuyển về phòng đã học máu hôn mê, nghe nói Hoàng thượng phái Thái y lại đây cứu chữa hai ngày bệnh tình lão gia mới chuyển tốt, lại nghe nói lão gia lập công lớn Hoàng thượng muốn trọng dụng...Tin tức loạn thất bát tao này Ninh Vân Tấn cũng không để trong lòng, nghe thấy Ninh Kính Hiền tỉnh lại hần một lòng cũng đã ổn xuống rồi, Ninh gia tương lai hai mươi năm phú quý đã chạy không thoát.

Ninh Vân Tấn được ôm vào phòng Ninh Kính Hiền thì, đại ca hần đang cầm một cái thìa từng thìa từng thìa hầu hạ lão cha uống thuốc, tỷ tỷ thì lại bưng một chén cháo thịt nạc rau mùi bốn phía ở bên cạnh chờ đợi. Ninh Kính Hiền nghiêng ở trên kháng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn không ra một tia huyết sắc,

hai tay hắn đều bị mảnh vải quần lấy, mơ hồ có thể nhìn thấy tơ máu chảy ra từ bên trong, xem ra quả thật bị thương không nhẹ.

Ninh Kính Hiền sau khi đem một thìa được cuối cùng nuốt xuống, cong xuống đầu mảy. Chờ Chân Văn Tú sau khi thảnh thơi an ổn, hỏi nói, “Người chiếu cố Nhị thiếu gia thế nào vậy, chỗ này lộn xộn, dẫn hắn lại đây để làm chi?”

Thanh âm của hắn tuy rằng vô cùng suy yếu, nhưng không khỏi mang theo vài phần uy nghiêm, Chân Văn Tú ôm Ninh Vân Tấn cánh tay rụt lui, vội vàng nói, “Hồi bẩm lão gia, hai ngày nay Nhị thiếu gia vẫn luôn khóc nháo muốn gặp ngài, hôm nay thật sự là đỡ không được, lúc này mới mang Nhị thiếu gia...”

Ninh Vân Tấn là đặc biệt đến rồi giả vờ ngoan ngoãn ra sức lạnh lợi, cũng không phải đến xem ai mắng hạ nhân mình! Hắn không đợi Chân Văn Tú nói xong, đã muốn ở trong lòng nàng giẫy dụa lên. Chân Văn Tú nguyên bản đã quỳ, lại sợ ném té hắn, đành phải đem hắn đặt ở trên đất.

Hai chân vừa chạm đất, hắn đã nghiêng ngả lão đảo đi đến trước kháng, ghé vào cạnh kháng nín nín mà nhìn Ninh Kính Hiền, “Đa đa. Nhớ...Đa đa...”

Đứa bé một tuổi ai cũng không trông cậy vào hắn có thể nói ra lời gì lưu loát cao thâm, nhưng chỉ là ánh mắt nhỏ quẩn quýt gần gũi đã đủ làm cho người ta động dung. Ninh Vân Tấn trông mắt vừa chuyển, đã đem Ninh Kính Hiền trong mắt hưởng thụ thấy ở trong lòng.

Bất quá thấy hắn còn muốn hướng trên kháng chen chúc, Ninh Xảo Hân vội vàng một phen giữ chặt bàn tay nhỏ lộn xộn của hắn, nghiêm túc mà giáo dục, “Tiểu đệ không thể bướng bỉnh, trên người phụ thân có thương tích đó!”

“Thương...” Ninh Vân Tấn nghiêng đầu nhìn phía Ninh Kính Hiền, “Là đau đau sao...” Không đợi mọi người kịp phản ứng, hắn giẫy tay Ninh Xảo Hân, tiến đến Ninh Kính Hiền trên tay bị thương đặt ở mép kháng, thổi thổi, “Thổi đi...”

“Hảo hảo hảo. Đầu là hảo hài tử!” Nhìn con canh giữ bên người, Ninh Kính Hiền ánh mắt có chút chua xót, rồi lại rất nhanh mà khống chế tốt cảm xúc lộ ra ngoài. Tuy rằng cảm xúc kích động khiến cho vết thương của hắn ần ần đau, nhưng mà trong lòng hắn cũng là ấm áp, trai gái nhu thuận đáng yêu khờ dại hiếu thuận, mình ở bên ngoài vì con cháu gia tộc sinh tử giao tranh thì cũng có hy vọng, có động lực.

Tiểu nhi tử không biết chuyện không nói, nghe nói Trưởng tử Trưởng nữ đã gần liên tục không ngủ chiếu cố mình, hai đứa đều hai mắt sưng đỏ, nhìn thấy hắn cũng không tránh khỏi đau lòng, “Cha không có việc gì, hai người các con cũng đi nghỉ ngơi đi, nếu là chịu đựng bị bệnh làm sao tốt được! Đem Tiểu nhị cũng mang về, nơi này mùi thuốc đông y quá nặng, đối với thân thể hắn không tốt.”

Tuy rằng rất muốn trông coi phụ thân, nhưng mà Ninh Vân Đình cũng thật sự mệt nhọc. Hắn năm nay cũng mới tròn tám tuổi mà thôi, ba ngày nay tuy rằng không phải hoàn toàn không ngủ, nhưng mà chỉ là ở trên kháng nằm một chút mà thôi, có gió thổi cỏ lay thì đã tỉnh, đặc biệt Ninh Kính Hiền cách mỗi hai canh giờ sẽ đổi được, trong phòng nói nhao nhao ồn ào cũng làm cho người không có biện pháp an tâm nghỉ ngơi.

Hơn nữa phụ thân chính là trụ cột trong nhà, trong lòng lo lắng thương thể của phụ thân, hắn làm sao ngủ được, vẫn luôn ác mộng không ngừng, khi đến trưa nhìn thấy phụ thân chân chính tỉnh lại, tâm treo mới rơi xuống. Mặc dù phụ thân gọi hắn đi nghỉ ngơi, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy tựa hồ không tốt, trong lòng hắn rối rắm, liên quay đầu nhìn tỷ tỷ.

Tâm tư đệ đệ Ninh Xảo Hân tự nhiên hiểu được, nữ hài tử hiểu chuyện sớm, tuổi mười tuổi cũng sắp có thể quản nhà non nữa. Nàng sờ sờ đầu Ninh Vân Đình nói, “Hai ta thay phiên trông phụ thân, hôm nay người đi ngủ trước! Ngày mai lại đổi người.”

“Ồ nháo!” Tâm tư trai gái tuy rằng làm cho Ninh Kính Hiền động dung, nhưng nếu mình tỉnh lại, muôn vàn không có đạo lý để cho hài tử nhỏ như vậy chiếu cố mình. “Cũng không phải không có người hầu hạ, đâu vẫn dùng đến các con. Xảo Hân con cũng đi nghỉ ngơi.”

“Phụ thân!” Ninh Xảo Hân trong lạnh lạnh mà nói, “Xin thành toàn cho một mảnh tận hiếu chí tâm của con cùng với đệ đệ! Nếu là phụ thân thân thể không khỏe, chúng ta chẳng quan tâm thì chẳng phải là thành hạng người bất trung bất hiếu!”

Ninh gia giáo dục được thật không tệ, tuổi nhỏ như vậy đã biết trung hiếu, tình cảm giữa người nhà cũng rất tốt, quả nhiên là nơi tốt! Ninh Vân Tấn thấy Ninh Kính Hiền rõ là bị trai gái thuyết phục, hắn cũng liền tiếp tục bán manh vô giúp vui, tận lực phồng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Hiếu...Tận hiếu...Trông...Đa đa...”

Lời của hắn tuy rằng dứt quãng, bất quá trọng điểm cũng đã biểu đạt ra! Đáng tiếc chính là hắn thân là một cái bánh nhân đậu không hề có nhân quyền, trực tiếp bị Ninh Kính Hiền kêu như mẫu ôm về chỗ của mình!

11. Chương 11

So với Ninh gia vui vẻ hòa thuận phụ tử tử hiếu, Văn Chân ngồi ở trên long ỷ thật lớn rốt cuộc xem xong chiết tử trọng yếu cuối cùng của ngày hôm nay nhần nhần mũi, làm cho hai mắt của mình đã nhức đến sắp co giật nghỉ ngơi một chút.

Lý Đức Minh đánh giá sắc mặt của hắn, chỉ là thời gian hai ba ngày, nguyên bản Đế vương thiếu niên thần thái sáng láng trên mặt đã hơi vài phần sắc mệt mỏi, chẳng những không có chút huyết sắc nào, thậm chí ngay cả thần sắc hồng nhuận lúc trước cũng trở nên tái nhợt, nếu không phải cặp mắt kia như trước kiên nghị lóe sáng, nhìn qua quả thật như là một hồi bệnh nặng.

Hắn cũng bất chấp vượt lên, trần thuật nói, “Hoàng thượng, long thể ngài quan trọng hơn mà, thương hai ngày trước còn chưa có tốt liền lại, ngài đã mất ăn mất ngủ như thế xem chiết tử, thật sự là không ổn.”

“Chút tâm tư của người, trẫm còn không biết sao. Không phải là sợ Trần Thái y tìm người lái nhải.” Văn Chân nở nụ cười, phẩy tay áo một cái đứng lên, “Nếu không phải vì giải quyết tốt hậu quả, trẫm cũng sẽ không chịu đựng như thế. Qua ngày mai, trẫm đã có thể ngủ yên một giấc, đến lúc đó lại hảo hảo nghỉ ngơi sau!”

Lý Đức Minh lấy ra chiếc khăn, điểm nhẹ nước mắt dính dính mới vừa nặn ra, sầm nảo nói, “Hoàng thượng ngài vất vả. Lão nô vô năng, không thể giúp Hoàng thượng ngài bận rộn.”

Hắn một trận nói khó tránh khỏi tác động tâm tư Văn Chân, từ khi ngồi lên long ỷ này mình đã vẫn luôn như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, hiện tại tòa núi lớn nhất đặt ở trên đầu mình đã bị cạy đi rồi, đầu tiên cảm thấy cũng không phải thoải mái, ngược lại là có một loại thất vọng khó tin.

Nhìn chiết tử mới vừa phê xong, hắn không nhịn được nhập thần. Chiết tử kia là ban ngày nội các nghĩ tốt hành vi phạm tội của Phu Mông Trác Minh, nhiều vô số cứ nhiên có hơn ba mươi mục, trong đó khi quân thiện quyền, ý đồ mưu phản, trong ngoài kết đảng mấy tội danh đều để phán hắn tru di cửu tộc.

Tộc Phu Mông là đại tộc Phụng Thiên, thế gia vọng tộc cùng với hần đều có liên hôn, nếu thật sự phán quyết như vậy mặc dù trong lòng hần hết giận, chỉ là không khỏi liên lụy rất rộng, Văn Chân sau khi cẩn thận lo lắng, rốt cuộc vẫn là đem luồng oán khí kia ép xuống, cuối cùng quyết định chỉ xử lý nhất hệ hần, chỉ thứ thì lại tiến hành chèn ép.

Lần này Phu Mông Trác Minh ngã xuống rồi, ban đầu thế lực trên tay hần sẽ bị chia cắt, mà mình thân là Hoàng đế cư nhiên là bên thế lực yếu nhất. Tân tân khổ khổ mạo hiểm to như vậy phiêu lưu đem lão tặc kia bắt giữ, cuối cùng ngay cả mình cũng bị buộc ra tay đối địch, nhưng tại đây trong thịnh yển thu hoạch này gặt hái lớn nhất lại là mấy tộc khác, nghĩ vậy trong lòng Văn Chân đã vô cùng buồn bực.

Có lẽ quá mức hậm hực, hần đột nhiên cảm thấy được cổ họng bỗng ngọt, mãnh liệt ho lên, cuối cùng miệng cư nhiên tràn đầy mùi máu tươi.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng ngài làm sao vậy?” Lý Đức Minh hoảng đến cực kỳ, từ một bên trong tay cung nhân đoạt lấy một chiếc khăn sạch sẽ liền vì hần chà lau khóe miệng. Nhìn thấy trên khăn trắng nhiều ra màu đỏ tươi, hần cả kinh nói, “Hoàng thượng người học máu, chính là thương thể lại phác tác? Các người những người này đã chết rồi sao, còn không đi thỉnh Thái y?”

“Không cần!” Văn Chân gọi lại cung nhân đã sắp chạy tới cửa. Chính hần cũng hiểu một chút y lý, đối với thân thể mình biết quan tâm hơn hết, hần rõ ràng cảm giác được ngưng huyết mới nôn ra ngoài ra, thân thể ngược lại thư thái một chút.

Lúc này Văn Chân mới cảm nhận được lợi hại của Phu Mông Trác Minh, nếu không phải ngày ấy có tâm tính vô tâm, lợi dụng Phu Mông Trác Minh sơ suất trước dùng được vật tan công lực của hắn, còn không nhất định có thể đem người bắt. Cho dù là như thế, ở dưới tình huống Phu Mông Trác Minh giảm đi công lực, một bên mình vẫn tổn thất thảm trọng, giống mình như vậy chỉ là từ bên cạnh mọi người tấn công cũng bị thương không nhẹ, cũng khó trách thị vệ trực tiếp cùng giao thủ đều không chết chính là bị thương.

Nghĩ đến mấy người tâm phúc kia bị nâng đưa ra cung, hắn quay đầu nhìn phía Lý Đức Minh, “Mấy người bọn họ thương như thế nào? Có thể có chuyển biến tốt đẹp?”

“Trừ Phó đại nhân trọng thương liên tục chữa, Ninh đại nhân còn chưa thanh tỉnh, mấy vị đại nhân khác đều thoát ly nguy hiểm.”

Nghe được tin dữ Phó Truyền, Văn Chân sắc mặt có chút âm trầm, Phó Truyền là võ công cao nhất trên tay hắn, cũng là thị vệ tín nhiệm nhất, ngày ấy phải riêng hắn đi tróc nã nhi tử Phu Mông Trác Minh, ai ngờ đối phương cư nhiên cũng là cao thủ, cũng bởi vì chủ kiến này làm cho mình mất đi một cánh tay, thật sự là đáng tiếc.

Thấy hắn thần sắc bất định, Lý Đức Minh lau trán mồ hôi, đem tới một cái hộp thị vệ trình tới hai tay nâng cao giơ lên trước mặt Văn Chân, “Hoàng thượng, đây là mật chiết hôm nay.”

Vừa nghe đến mật chiết Văn Chân vừa mới chuẩn bị đi ngủ đã trước mắt sáng ngời, cả người lại tinh thần lên. So với mình chiết a dua nịnh hót, mật chiết này mới là trọng yếu nhất, là hắn chân chính hiểu biết. Bất chấp ngày mai phải lâm triều, hắn lấy ra chìa khóa đem hòm mở ra.

Bên trong hòm là ba rương nhỏ mang khóa, Văn Chân nhìn lướt qua, đem cái ở giữa cầm lên. Sau khi lấy ra mật chiết bên trong, hắn đọc nhanh như gió, nhìn đến cuối cùng cư nhiên nở nụ cười. Thấy Lý Đức Minh tựa hồ có chút ngạc nhiên, Văn Chân cầm chiết tử đọc lên.

“Lão gia hôn mê ba ngày, Đại thiếu gia cùng tiểu thư ngày đêm không ngủ phụng dưỡng...Hôm nay chuyển tỉnh...Nhị thiếu gia đi tới trước giường...” Chiết tử đều là dùng tiếng thông tục, Văn Chân đọc đến tùy ý, nhưng nếu để cho người Ninh gia nghe được thì không khỏi phải trong lòng sợ hãi, hôm nay trong phòng Ninh Kính Hiền phát sinh hết thảy cư nhiên đều bị hoàn toàn chính chính miêu tả ra.

Lý Đức Minh thấy Văn Chân tựa hồ hết sức cao hứng, chờ hắn đọc xong đã vội không ngừng nói, “Công tử tiểu thư Ninh gia thuần khiết hiếu thuận, nhà bọn hắn đáng được khen ngợi a! Bất quá thám tử cũng thật sự viết nhiều làm nhỏ, vừa rồi không có đại sự gì còn muốn trình lên mật chiết.”

“Hắn trong thời gian ngắn như vậy có thể tìm được tin tức trong phòng Dịch Thành đã muốn rất tốt! Tới sang năm trong Ninh phủ có gia chủ, có thể cũng không thuận lợi như thế.” Văn Chân đem chiết tử ở trong tay vỗ vỗ, ánh mắt trở nên thâm thúy lên. Chiết tử này đem một màn kia miêu tả đến giống như đúc, quả thật làm cho người ta có thể thấy được tràng cảnh toàn gia hòa thuận.

Tính toán này, tiểu tử Ninh gia cũng chỉ so Thái tử lớn hơn vài ngày, cư nhiên đã muốn hiểu chuyện như vậy, mà Thái tử chính mình thế nhưng vẫn chỉ biết khóc nháo, Văn Chân thần sắc không khỏi trở nên nghiêm túc lên.

Thân là Thái tử tự nhiên nơi chốn đều phải so thần tử mạnh hơn, nếu không Thái tử mình lập này là một người tài trí bình thường đây chính là một cái tát vào mình, vì thế Văn Chân âm thầm quyết định mai sau đối với Thái tử nhất định phải tăng cường giáo dục.

Xa ở Ninh phủ Ninh Văn Tấn tự nhiên không biết Văn Chân trong lòng tính toán làm sao bồi dưỡng người thừa kế ưu tú nhất cho đế quốc, hắn ở Ninh phủ nhàn nhã tự tại trải qua ngày lành, mỗi ngày chỉ có ăn uống ngủ luyện công và bán manh năm chuyện lớn này.

Tháng giêng Thiên Thụ năm thứ tám ở dưới sự thúc đẩy của Tả Sư Hoàn, rốt cuộc bắt đầu tự mình chấp chính. Tháng năm, Ninh Kính Hiền trọng thương nửa năm lại bước vào triều đình, từ đang là lĩnh thị vệ tam phẩm thăng chức vụ làm Đô thống hộ quân chính Bạch Kỳ nhị phẩm. Tháng chín đại tuyển, Hoàng thượng thân điểm thứ nữ chi thứ của An Bình gia làm kế thất của Ninh Kính Hiền, cũng tuyển tam nữ trực hệ An Bình gia làm Hậu, hai người lại làm anh em đồng hao lần nữa.

An Bình gia cũng là một trong năm thế gia vọng tộc tộc Phụng Thiên, thân thích trải rộng trong Kỳ, đương đại gia chủ chính trực tráng niên bốn mươi. Tuy rằng gia lớn nghiệp lớn, nhưng An Bình gia lại không giống bốn gia tộc khác có đại thần phụ chính quyền trọng, mà ngay cả gia chủ An Bình Bách Xuyên cũng bất quá là từ Đô Sát viện nhất phẩm lên Đô Ngự Sử mà thôi, cũng không bao nhiêu thực quyền. Nhưng trong tộc An Bình quan viên tam phẩm trở lên chừng bảy người, cho dù so ra kém thế lực của mấy nhà khác, nhưng so với gia tộc khác cũng không kém.

Hậu cung bao giờ cũng liên quan đến tiền triều. Ninh Vân Tấn nhớ rõ trước kia mình đối với việc này từng có phân tích, Văn Chân thời điểm này đem nữ nhi của An Bình Bách Xuyên phong làm Hoàng hậu, nhìn như cũng không rõ ràng, chỉ là vì không để hậu cung vô chủ mà thôi. Nhưng sau lập Hậu cũng rất dễ có thể thêm ân để bạt An Bình gia, làm cho Hậu tộc mới hình thành này cùng Hậu tộc Tả Sư gia lên lời dài, là một bước tuyệt diệu chơi đẹp, có thể tránh cho Tả Sư gia trở thành quyền thần mới, làm cho mình bị thao túng, nói đến nói đi vẫn là vì con đường cân bằng.

Gả vào Ninh gia là thứ nữ An Bình Bội Hoa của đường đệ An Bình Bách Danh của An Bình gia, xuân xanh mười lăm, dung mạo, tài nghệ, nữ hồng đều là thượng giai, hơi có chút tâm cao khí ngạo, nàng vẫn cảm thấy nếu không phải cùng đường muội cùng năm tuyển tú, mà gia thất mình so đường muội kém một chút, mình cũng cũng có thể làm Hoàng hậu. Kết quả có lẽ là bởi vì lý tưởng cùng sự thật lệch lạc quá lớn, tuy rằng được tứ hôn cho một đại thần nhị phẩm, nhưng tuổi tác lớn hơn mình nhiều như thế, còn vừa vào cửa đã làm nương của ba hài tử có sẵn, bị chỉ hôn sau đó đã bệnh nặng một hồi.

Đợi cho tháng giêng Thiên Thụ năm thứ chín sau khi vào cửa, nàng nhìn con riêng kế nữ so với mình cũng kém không bao nhiêu tuổi, trong lòng khó tránh khỏi ghen một miếng oán khí, sau khi tiếp nhận quản gia, có phần làm ra một chút thiêu thân.

Ninh Vân Tấn trong phòng khá tốt, dù sao hấn tuổi còn nhỏ, bị ảnh hưởng cũng không lớn, chỉ là Ninh Vân Đình cùng Ninh Xảo Hân cuộc sống lại bị quấy rầy.

Vừa lúc gặp ba tháng cuối xuân, ngày hôm đó Ninh Vân Tấn nhìn khí trời không tệ liền nhờ nữ mẫu đem ghế nằm chuyên chúc của mình dọn đến trong viện, một bên phơi nắng, một bên buồn ngủ. Không đợi hấn ngủ, Ninh Vân Đình đã nổi giận đùng đùng mà chui vào viện hấn.

Ninh Vân Đình đặt mông ngồi ở trên ghế nằm, quơ lên cái chén đặt ở trên bàn con, cũng không nhìn là cái gì đã hướng vào trong miệng đổ. Vừa vào cổ họng là miệng đầy vị sữa, hấn lại lập tức phun ra, “Phì phì, tại sao là sữa bò.”

“Đại ca!” Ninh Vân Tấn bò dậy, ngồi nghiêm chỉnh đối với Ninh Vân Tấn ngọt ngào cười, “Sữa bò uống ngon không? Người hôm nay không cần đọc sách sao, làm sao rảnh rỗi đến viện đệ đệ vậy?”

“Một làn mùi tanh. Người tên tiểu tử không cai sữa.” Ninh Vân Đình khinh bỉ trừng mắt nhìn hấn một cái, cũng không biết ai cùng tiểu đệ nói uống sữa bò có thể cao lớn, qua sinh nhật hai tuổi hài tử này vẫn luôn uống sữa. Bất qua bị ngoài ý muốn này giáo hợp, buồn bực trong lòng hấn lại thật ra tán đi một ít.

Hấn vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt béo của Ninh Vân Tấn, méo miệng nói, “Đại ca hôm nay tâm tình không tốt, tìm phu tử xin phép.”

“Oa, đại ca, người trốn khóa, ta muốn méc phụ thân!” Ninh Vân Tấn bụm mặt kêu gào lên.

“Ta đã xin phép!” Ninh Vân Tấn con mắt tròn, uy hiếp nói, “Người tiểu tử này dám lăm miệng, cũng đừng nghĩ ta lại mua đồ ăn ngon cho người.”

Ninh Vân Tấn ra về ngây thơ che miệng, tội nghiệp mà nhìn hấn. Không đợi hấn từ miệng Ninh Vân Đình dụ ra chân tướng tâm tình không tốt, Ninh Xảo Hân cũng vào tiểu viện tử của hấn, ngồi ở trên ghế nhỏ Thúy Hương đưa đến mím môi quệt miệng im lặng mà lau nước mắt.

Ninh Vân Tấn bị hai người biến thành không hiểu ra sao, đây là làm sao đây, một người nổi giận một người ủy khuất. Hấn còn chưa có thăm dò rõ ràng, Ninh Vân Đình đã muốn phần nộ đứng lên, “Lê nào nữ nhân kia cũng làm khó dễ tỷ tỷ? Túc chết ta rồi, ta phải nói cho phụ thân, lúc mới vào cửa vài ngày đã khi dễ đến trên đầu chúng ta, không phải trong nhà ra một Hoàng hậu sao, có gì đặc biệt hơn người!”

“Đình đệ không được vô lễ, đó là thê tử phụ thân cưới hồi hoàng, chúng ta phải gọi nàng là mẫu thân.”

“Phi. Dựa vào cái gì phải kêu nàng mẫu thân, thân nương của ta chỉ có một!”

Kể thất cũng là chính thê, tử nữ nguyên phối cũng phải đem làm thân nương phụng dưỡng, lời này của Ninh Vân Đình bị người nghe qua thì chỉ có đại bất kính.

Ninh Xảo Hân cùng Ninh Vân Đình từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ càng thân thiết hơn một chút, sợ hấn nổi giận đùng đùng mà chọc mắ tai vạ, liền vội vàng kéo tay áo hấn đỡ hấn.

Hai người gần đây đều là phiên muội đầy mình, vốn là muốn đến trong viện tiểu đệ nhả khí, cũng lo lắng tiểu đệ quá nhỏ bị làm khó dễ còn không biết, nguyên tưởng rằng chỉ có chính mình nhận ủy khuất, không nghĩ tới đối phương đem móng vuốt vươn dài đến thế.

Cuối cùng sau khi Ninh Xảo Hân đem đề tài chuyển đến trên người Ninh Vân Tấn cứ thích ngủ, mới dời đi lực chú ý của Ninh Vân Đình, tránh cho hấn xúc động lại đi gây chuyện.

Thấy hai người không chịu nói chuyện ảnh hưởng tâm tình của bọn họ, chỉ là thú vị tìm Chân Văn Tú cùng Thúy Hương hỏi cuộc sống gần đây của mình, Ninh Vân Tấn tự nhiên không dễ truy hỏi, nhưng mà lại cũng đem chuyện để ở trong lòng, chuẩn bị trở về lại đi điều tra một phen.

12. Chương 12

Ninh Vân Tấn rất nhanh đã biết chuyện phát sinh trên người ca ca tỷ tỷ của mình, nữ chủ nhân mới vào cửa chuyện đã làm cũng chẳng tốt đẹp, trong phủ bọn hạ nhân cũng lên ở dưới nghị luận sôi nổi, hấn chỉ cần hơi chút chú ý một chút đã biết chuyện đầu đuôi.

Tân nương đương nhiệm mới vừa nắm quyền, sự vụ trong phủ nàng bắt đầu rất nhanh, chìa khóa khó phòng sau khi giao đến trên tay nàng, xuất phát từ đối với nàng tôn trọng Ninh Kính hiền đã không hề nhún tay, chỉ là phân phó Phùng Tùng Bách hết sức phối hợp nàng. Nhưng mà khiến cho người ta làm chức vụ mẹ kế nhỏ này, An Bình Bội Hoa rõ ràng đi ứng đối không hiền thực, mỗi lần khi Ninh gia tam tỷ đệ đi thỉnh an nàng, cho dù nàng cố gắng mà bày ra một khuôn mặt hòa ái, nhưng dù sao lòng dạ không đủ sâu, bị Ninh Vân Đình bên trong nói lên bình luận nói cười là cùng đau răng như nhau, mất mặt.

Ninh Vân Đình ở trước mặt tỷ đệ nói vui đùa cũng không biết là bị người hạ nhân nào nhiều chuyện truyền ra ngoài, thậm chí rơi vào trong tai Bội Hoa, tức giận đến nàng xoắn xé rách một chiếc khăn gấm. Nhưng mà tuy rằng lòng có oán khí, nàng ở ngoài sáng trên mặt vẫn là không thể đối với tam tỷ đệ Ninh gia làm chuyện gì, vì thể diện của An Bình gia nàng ngay cả lời nói lạnh nhạt cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nghe nhũ mẫu của mình khuyên bảo yên lặng mà nhẫn nại tìm cơ hội.

Cứ như vậy đợi hơn một tháng, nàng rốt cuộc tìm được chỗ cơ hội có thể đối với tỷ đệ Ninh gia xuống tay – nàng một hơi cho hai người thay đổi hai nha đầu nhị đẳng, tương đương với đem người bên cạnh hai người thay đổi một phần ba.

Ở Ninh gia, thiếu gia tiểu thư bắt đầu vỡ lòng sau đó sẽ phải đem hai nha đầu nhất đẳng cùng bốn nha đầu nhị đẳng, Ninh Vân Đình thiếu gia như thế còn phải đem thêm một thư đồng cùng tùy tùng. Những nha đầu nhất đẳng, thư đồng, thư đồng cùng tùy tùng của thiếu gia tiểu thư này đều là công việc vẻ vang trong phủ, cũng là chức vị người hầu gia tộc gia chủ ban ân cho tử nữ, vị trí mấu chốt này Bội Hoa một tân nương tự nhiên không dám nhúng tay, nàng có thể làm chủ an bài chỉ có nha hoàn nhị đẳng này.

Ninh Vân Đình cùng Ninh Xảo Hân nha hoàn bên người đứng là tuổi tác quá lớn, càng nàng vẫn là năm đó Tĩnh Tuệ còn thì an bài, có thể nói là nhìn hai người lớn lên, bốn nha đầu đều sắp hai mươi tuổi, nếu không phải lúc trước Ninh phủ thiếu nữ chủ nhân làm chủ không ai quan tâm việc này, thì đã sớm nên thả ra đi lập gia đình.

An Bình Bội Hoa chút nóng vội tuyền vào này quả thật không sai, nếu không phải tính kế chính là ca ca tỷ tỷ của mình, Ninh Vân Tấn cũng nhìn không được phải khen một cái. Hấn nhìn kỹ qua mấy nha đầu kia, mỗi người đều lớn lên nhu thuận tú lệ, tuổi ở bộ dáng mười hai mười ba, nhìn chính là tay chân lanh lẹ làm việc lanh lợi, rất rõ ràng là phải tìm một phen công phu mới có thể lựa chọn ra người được chọn.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là bốn nha đầu này mặc là dù là người hầu gia tộc, lại không phải là Ninh gia, mà là An Bình gia, là nha đầu trong thôn trang hồi môn của Bội Hoa! Dạng như thế An Bình Bội Hoa đánh chủ ý gì đã rất rõ ràng, mà ngay cả chút tâm tư thông thấu này gia phó cũng biết được tính toán của nàng, chỉ có Ninh Kính Hiền không quá chú ý chuyện hậu viện vẫn chưa biết chuyện này!

Ninh Vân Đình cùng Ninh Xảo Hân hai đứa dù sao còn nhỏ, chỉ là cảm thấy nha đầu của mình bị người bỏ cũ thay mới trong lòng có chút khó chịu, cũng không hiểu được đường đường công công trong đó, Ninh Vân Tấn đã biết hai người chỗ Ninh Vân Đình cũng thôi đi, nếu hai nha đầu kia tâm lớn, mình ở chỗ ca ca chút thuốc mất vẫn có thể làm cho hân bánh bao thịt đánh chó, nhưng mà hai người bên cạnh Ninh Xảo Hân kia nhất định phải đổi bỏ, dù sao tỷ tỷ của hân đã sắp mười một tuổi mụ, tiếp qua hai năm phải tham gia đại tuyển, chuẩn bị xuất giá, bên người lưu hai nha đầu như thế đến lúc đó không phải cho tỷ tỷ cuộc sống hôn nhân ngọt ngào sao!

Ninh Vân Tấn biết mình người bé lời nhỏ, tùy tiện chạy tới chỗ Ninh Kính Hiền nói chuyện này lấy không được thứ tốt, nhưng việc này đối với hân từng là cáo già mà nói, lại cũng không phải việc khó, rất nhanh hân đã tìm cơ hội xuống tay rồi.

Bốn ngày sau rốt cuộc tới thời điểm Ninh Kính Hiền hưu mộc, Ninh Vân Tấn bấm chuẩn thời gian hân dùng tảo thiện mời ca ca tỷ tỷ đi thỉnh an, hơn nữa thuận lợi làm cho ba người đều tới cộ bữa cơm. Dù sao trước đó cũng là tân hôn của Ninh Kính Hiền, bọn họ cũng không ổn đi quấy rầy, đây là lần đầu tiên sau khi người vợ mới vào cửa cùng đi ăn sáng.

Nhìn ba hài tử nhu thuận hiểu thuận, Ninh Kính Hiền trong lòng vừa lòng không thôi, nhất là tiểu nhi tử ngọc tuyết đáng yêu, mặc dù có chút tham ngủ lười biếng, nhưng hai năm được điều dưỡng đến tròn múp míp phần nộn nộn, từ khi hân có thể tự mình đi lại về sau mỗi ngày đều sớm chiều định viếng thăm cho mình thỉnh an, việc đã đến hơn một năm này cư nhiên vẫn luôn là gió mặc gió, mưa mặc mưa, cũng không biết một tiểu bất điểm như thế kiểm nghị lực ở đâu.

Nhìn tiểu nhi tử ngồi ở trên ghế, cố gắng dùng móng vuốt thịt đáng yêu như khúc ngó sen, cầm muỗng sứ trắng đem cháo kê vàng óng hương vị ngọt ngào mà múc một muỗng cẩn thận thổi một thổi, sau đó mở ra đôi môi bóng nước phần nộn đặt vào miệng, lộ ra bộ dáng tràn đầy hưởng thụ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hân nhìn không được cười nói, “Tiểu nhị, buổi sáng ăn nhiều như vậy đi ngủ không tốt, lát nữa cùng phụ thân đến thư phòng đọc sách đi!”

Nghe được xưng hô Tiểu nhị này Ninh Vân Tấn trên mặt giựt giựt, đây là di chứng Văn Chân bắt đầu cho mình cái tên tồi này. Thứ bậc hài tử đời hân đây đều có chữ Vân, trong tục danh cha nhà mình lại có một chữ Kính, mà ngay cả Ninh Kính Hiền cũng không tiện gọi tên hân, vô luận kêu là Văn ca nhi, Tấn ca nhi nghe đều vô cùng không được tự nhiên, cho dù có tên cũng chỉ có thể vẫn kêu là Tiểu nhị, biến thành hân có chút cam chịu, có đôi khi nghe được có người gọi là Tiểu nhị, vẫn có thể ứng một tiếng đến nhỏ ra mời khách quan phân phó.

“Mới không cần đi đọc sách đâu! Ăn no rồi ngủ mới tốt!” Ninh Vân Tấn phòng má lời nói chính nghĩa là cự tuyệt đề nghị của Ninh Kính Hiền, về mặt thiên chân khả ái mà nhìn hân nói.

Ninh Vân Đình để đùa xuống, vui sướng khi người gặp họa mà liếc Ninh Vân Tấn một cái, đối với Ninh Kính Hiền nói, “Phụ thân, hài nhi cảm thấy được tiểu đệ sớm thông minh, có thể trước để cho hân vỡ lòng. Con tháng trước mới dạy tiểu đệ Tam Tự Kinh hân đã đều có thể thuộc lòng ra.”

“Đúng đó! Tiểu đệ còn có thể viết đại tự rồi đó.” Ninh Xảo Hân che miệng cười khế, đối với tiểu đệ phóng tới ánh mắt u oán làm như không thấy, tiếp theo bất ngờ thêm vào nói, “Trước đó vài ngày con dạy hân viết tên người trong nhà, hân đều có thể viết đến giống như khuôn như dạng, không bằng để cho hân sớm đi vỡ lòng đi! Chung quy so với hân một mình mỗi ngày ủ ở trong viện ngủ tốt hơn.”

Tiểu nha đầu không có hảo tâm! Ninh Vân Tấn cũng không muốn sớm vỡ lòng, nhìn bộ dáng đại cao thì biết, trẻ em nhà thế gia vọng tộc trước khi đọc sách tiêu điều tự tại, sau khi đọc sách đã bị ép buộc đến hoảng sợ. Trong lòng hân buồn bực nói thầm, ta đây không phải ngủ, là đang luyện công!! Mấy năm sắp tới là thời điểm rất mấu chốt, lão tử phải tâm không có gì không chuyên tâm luyện đến tầng thứ hai!

Đáng tiếc ở đây không ai có thể nghe được ai oán trong lòng hân, Ninh Vân Đình rõ ràng cũng đồng ý ý

kiến của tỷ tỷ, “Phụ thân, con cùng tỷ tỷ nếu không tìm tiểu đệ, hẳn đã lười biếng ở trong viện không nhúc nhích, như vậy đối với thân thể tiểu đệ không tốt đâu.”

Ninh Kính Hiền tuy rằng không thường ở trong phủ, nhưng đối với tập tính của tiểu nhi cũng rất hiểu rõ, chỉ cần một mình ở trong viện hẳn phần lớn thời gian đều dùng để ngủ, im lặng thành thật đến một chút cũng không giống tiểu hài tử ba tuổi, Vân Đình năm đó thời điểm lớn như hẳn chính là như một con khỉ nghịch ngợm giống nhau, liếc mắt một cái không thấy được thì không biết đi đến nơi đâu gây sự! Hẳn cũng quả thật lo lắng tiểu nhi tử tính tình này quá mức u ám, có chút do sự, “Ba tuổi vỡ lòng có thể hay không quá sớm một chút...”

“Con mới không cần hiện tại đã bắt đầu đọc sách đâu! Ca ca cũng là sáu tuổi mới đi học đường.” Ninh Vân Tấn trừng lớn mắt đem ca ca tỷ tỷ chơi xấu từng người trừng mắt nhìn một cái. Đáng tiếc thân là một cái bánh bao thịt trắng lại mềm, hẳn nhìn chằm chằm trước mắt không có một chút uy lực, ngược lại bởi vì rất đáng yêu, làm cho Ninh Vân Đình nhìn không được ở trên mặt bẹo hẳn một phen.

“Hảo hảo hảo, tùy con đi!” Ninh Kính Hiền cười nói, nhưng cũng thật tình luyện tiếc để cho hẳn chịu khổ, thấy hẳn không muốn cũng liền đánh mất chủ ý.

Nhìn bên bốn người bọn họ vui vẻ hòa thuận, An Bình Bội Hoa nhìn một màn này chiếc khăn trong tay lại sém quần gãy móng ngón tay giữa. Trong lòng nàng phần hận không thôi, biểu tình cũng dần dần trở nên có chút dữ tợn, đáng tiếc phụ tử bốn người đang nói chuyện không một người phát hiện, nhưng Triệu di nương gấp thức ăn cho nàng vốn là người nhát gan miễn cảm, trong lúc vô tình thấy được biểu tình khủng bố kia của nàng, sợ tới mức tay run lên, một khối thức ăn nện ở trong tô, phát ra một tiếng vang giòn.

Nhìn thấy Triệu di nương xảy ra sơ suất, An Bình Bội An đã nhanh chóng đem về mặt của mình thu thập lại bởi vậy lúc Ninh Kính Hiền nhìn phía nàng thì, chỉ thấy thê tử khuôn mặt đoan trang an nhiên, chỉ có Ninh Vân Tấn luôn trộm quan sát đến nàng lộ ra ý vị thâm trường tươi cười.

Cảm giác được tầm mắt mọi người đều tụ tập trên người mình, An Bình Bội An đề tức giận trong lòng, nhìn Triệu di nương ra vẻ rộng lượng nói, “Một chút việc nhỏ cũng làm không được, quên đi, người lui ra nghỉ tạm đi!”

Triệu di nương mặt như xanh xao, nơm nớp lo sợ mà tạ ơn sau đó rời đi, nhưng trong lòng hiểu được mình sau này thời gian sắp không khá giả. Lão gia tổng cộng chỉ có ba thông phòng, một người là lão thái thái ban cho, một người vốn là đại nha đầu của lão gia, chỉ có mình địa vị xấu hổ nhất, vốn là nha đầu hồi môn của tiểu thư Tĩnh Tuệ, sau lại được tiểu thư an bài hầu hạ lão gia, lúc này mới mở mặt. Hiện giờ tiểu thư đi rồi, mình lại không lưu một nhất nhi bán nữ, thái thái mới này mắt thấy đã không phải từ tâm, lại đứng là thời điểm lập uy trong phủ, còn không biết về sau sẽ làm sao chính trị mình.

Đã xảy ra chuyện Triệu di nương, trên bàn cơm nguyên bản không khí hòa thuận lập tức lại không còn, trở nên có chút trầm mặc, mỗi người đều cúi đầu trầm mặc không nói dùng bữa.

An Bình Bội Hoa thấy trạng thái nhìn cũng không nhìn mình một cái, trong lòng cũng thấy là ủy khuất, cũng không phải lỗi của mình, bày sắc mặt gì chứ. Nàng để đưa xuống, xoắn xoắn chiếc khăn, do dự một chút, rốt cuộc vẫn là kiềm nén cảm xúc không được, nhìn phía Ninh Kính Hiền nói, “Phụ quân, có câu thiếp thân không biết thích hợp nói không...”

“Đều là người một nhà có cái gì nói thích hợp hay không!” Ninh Kính Hiền đối với tiểu thê tử mới vào cửa này tạm thời cũng không có gì bất mãn, không hổ là tiểu thư khuê các, ít nhất mấy ngày nay nàng quản gia vẫn là gọn gàng ngăn nắp. Thấy nàng có chút muốn nói lại thôi, tựa hồ bộ dáng khó có thể mà mở miệng, hẳn rất là cho mặt mũi nói, “Về sau người chính là nữ chủ nhân của Ninh gia, có cái gì nên nói, dứt khoát hỏi nói là được.”

An Bình Bội Hoa liếc liếc Ninh Vân Đình cùng Ninh Xảo Hân một cái, tầm mắt còn đặc biệt ở trên người Ninh Xảo Hân dừng nhiều lại một hồi, ra vẻ lo lắng nói, “Thánh nhân nói ăn không nói ngủ không nói, đây là đang ở nhà cũng được, nếu là ở bên ngoài cũng giống như vậy dùng bữa thì nói không ngừng, chỉ sợ người khác đã cho là nhà chúng ta mất cấp bậc lễ nghĩa.”

Ninh Kính Hiền sững sốt, không nghĩ tới thê tử sẽ nói điều này. Trước kia bàn ăn Ninh gia cũng là rất im lặng, nhưng là từ sau khi Ninh Vân Tấn có thể nói, khi hẳn luôn ở cùng nhau dùng bữa, ở trên bàn cơm

hỏi cuộc sống hàng ngày của mỗi người, dần dà đều trở thành thời điểm người một nhà trao đổi tình cảm, không nghĩ tới quy củ linh tinh gì.

Hắn không phản ứng Ninh Vân Đình lại nhin không được, chiếc đĩa hướng trên bàn hung hắn mà vỡ. Hắn đã sớm đối với nữ nhân luôn nói chuyện kỳ quái này bất mãn, cả giận nói, “Người là có ý gì, nói Ninh gia chúng ta gia giáo không tốt sao!”

Ninh Xảo Hân liền vội vàng kéo hắn, “Đình đệ, không được nói lung tung.”

An Bình Bội Hoa lại như là giống như bị hù sợ đến rồi, cả người co rụt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, thật sự nặn ra vài giọt nước mắt, nước mắt lưng tròng mà nhìn Ninh Kính Hiền nói, “Phu quân, thiếp thân chỉ là lo lắng, đại nha đầu tiếp qua hai năm sẽ xuất giá, Đình ca nhi cũng lớn, bên ngoài có nhiều xã giao, việc nhỏ này không chú ý tới, sẽ...”

“Người bắn khoả rất đúng.” Ninh Kính Hiền không để cho nàng nói thêm gì nữa, việc này là hắn tự mình dung túng ra, tự nhiên sẽ không để cho con chịu tiếng xấu thay người khác, hắn giải thích, “Đình nhi cùng Xảo Hân đều là hiểu chuyện, đạo lý này bọn hắn đều hiểu. Bất quá ở nhà dùng bữa thật sự không cần chú ý quy củ nhiều như vậy, người xem trước vài lần dùng bữa bọn hắn không phải đều làm tốt lắm sao! Hơn nữa vừa rồi cũng là ta mở miệng nói chuyện trước.”

Nói xong mặt hắn nghiêm, trừng hướng Ninh Vân Đình nói, “Quy củ của con đâu? Đối với Đích mẫu (mẹ cả) vô lễ, phản! Trở về đem hiếu kính chép mười lần, ngày mai đưa cho ta xem!”

Ninh Vân Đình méo miệng, ừ ừ mà đáp lại.

Lại bắt đầu ăn cơm, không khí trên bàn cơm vô cùng quỷ dị, đều hận không thể sớm một chút ăn xong chạy lấy người, chỉ có Ninh Vân Tấn tựa hồ một chút không chịu ảnh hưởng, vừa ăn thức ăn, mắt to đen bóng còn đối tới đối lui, thỉnh thoảng lại ở phía sau Ninh Xảo Hân đảo quanh.

Ninh Kính Hiền cho dù là một người mù cũng có thể thấy được động tĩnh của hắn, chớ nói cho là hắn đã sớm quen đem tầm mắt nhiều chú ý mà đặt ở trên người tiểu nhi tử nhìn như nhu thuận kỳ thật cổ quái linh tinh này. Rốt cuộc vẫn là nhin không được đánh vỡ im lặng trên bàn cơm, hỏi nói, “Tiểu nhi, con luôn nhìn về tỷ tỷ người để làm chi!”

Ninh Vân Tấn nhìn liếc phía sau Ninh Xảo Hân, làm bộ thẹn thùng mà bẻ ngón tay mình, nhìn qua muốn bao nhiêu đáng yêu thì bấy nhiêu đáng yêu, nhỏ tiếng nói, “Con không thấy tỷ tỷ nha!”

“Còn nói không thấy. Đôi mắt hạt châu cũng chỉ kém không dính ở tỷ tỷ con...” Ninh Kính Hiền dừng một chút, có chút hồ nghi mà nhìn hai nha đầu phía sau nữ nhi, tựa hồ mặt nhìn vào có chút xa lạ, nhan sắc cũng tốt hơn một chút! Tầm mắt của hắn lướt qua một vòng, lúc này phát hiện phía sau nhi tử cũng nhiều hơn hai nha đầu xa lạ.

“Phụ thân!” Ninh Vân Tấn như là bất công đột nhiên nổi lên dũng khí, nhanh nhẹn mà nhảy xuống ghế, bước chân ngắn vọt tới bên người Ninh Kính Hiền, lắc lắc tay hắn, chớp mắt to khờ nói, “Phụ thân, thái thái bất công nhé, đều an bài cho ca ca với tỷ tỷ tỷ tỷ xinh đẹp, con cũng muốn đổi nha! Nếu không con lấy Mai Hương với Cúc Hương đổi đi!”

Ninh Kính Hiền nhìn tử nữ biểu tình ngây thơ, lại nhìn thoáng qua thê tử có chút thần sắc xấu hổ, hắn cũng là ở triều đình trải qua nhiều năm cáo già như vậy, làm sao không rõ chút ** hậu viện, trong lòng không nhin được dâng lên vài phần thất vọng.

Trên mặt hắn bất động thanh sắc, lại yêu thương mà sờ sờ đầu nhỏ tóc mượt của nhi tử, dễ nói, “Con tiểu quý này, mới chút lớn đã biết thích nha đầu nhan sắc đẹp, làm sao trưởng thành được.” Nói như vậy, hắn lại quay đầu nhìn phía An Bình Bội Hoa nói, “Nếu Tiểu nhi thích, vậy đem hai nha đầu bên người Xảo Hân cùng bên người Tiểu nhi thay đổi đi!”

13. Chương 13

“Ta hiện tại mới biết được, nữ nhân kia cư nhiên ôm tâm tư ác độc như vậy.” Ninh Vân Đình trên trán đổ mồ hôi, biểu tình nghiêm túc mà nhìn tỷ tỷ cùng đệ đệ.

Ninh Xảo Hân thấy hấn cả người thấm mồ hôi, vội vàng đứng dậy lấy ra chiếc khăn cho hấn chà lau. “Cái gì nữ nhân kia, đó là đích mẫu, người phải tôn kính nàng, nếu để cho phụ thân nghe được, lại muốn phạt người!”

Ninh Vân Tấn trong lòng cười trộm, cũng không biết là ai đem lợi hại trong đó phân tích cho đại ca nghe, đem hấn sợ tới mức học một chút đã vọt tới hậu viện tìm tỷ tỷ. Ôm một mảnh tâm nghe bát quái, hấn vừa nghe vừa cầm một trái táo cùng dao nhỏ, tay chân linh hoạt mà gọt.

Ninh Xảo Hân nhìn thấy động tác của hấn, khuôn mặt tinh xảo cũng sợ tái, “Tiểu đệ, người đem dao buông cho ta, quá nguy hiểm.”

“Đại tỷ, đệ đệ đều đúng mực. Xem ta gọt trái cây cho các người ăn nà.” Ninh Vân Tấn đối với quan tâm của nàng mặc dù hưởng thụ, nhưng mà lại như trước làm theo ý mình. Bữa sáng mấy ngày hôm trước than phiền của người nhà hấn cũng đặt trong lòng, hấn có chút kiểm điểm lại sinh hoạt hằng ngày của mình, tựa hồ thật sự là hơi chán chường một chút, mỗi ngày không phải ăn chính là ngủ, lên một thân thịt, cũng nên luyện tập rèn luyện.

Hành động quá mức khác thường hấn tự nhiên sẽ không làm, rèn luyện cường độ cao mình hiện tại thân thể nhỏ cũng tiêu thụ không nổi, Ninh Vân Tấn càng nghĩ càng quyết định trước luyện tập công phu, gọt vỏ là bước đầu tiên, bước tiếp theo là khắc hoa, chút sở thích nhỏ này của hấn, cũng có thể rèn luyện hai tay ổn định, khéo léo, cân bằng, công phu trên tay luyện tốt rồi, về sau vô luận là luyện chữ hay là tập võ đều là làm ít công to.

“Đại tỷ, người đừng quản hấn, tiểu đệ rất thông minh. Người xem hấn dùng dao rất tốt.” Ninh Vân Đình không thêm quan tâm nói, ở trong lòng hấn tiểu nam hài thích chơi dao quả thật là cực kỳ bình thường. Hấn rót miếng nước nói, “Người không biết, nữ nhân kia tâm rất xấu đó, đổi nha đầu cho chúng ta cư nhiên là ôm tâm tư phá hư như vậy!”

Ninh Xảo Hân thấy tiểu đệ tuy rằng tay nhỏ chỉ có thể miễn cưỡng nắm nửa trái cây, nhưng dao lại dùng đến vững vàng, gọt vỏ vừa mỏng vừa đều đặn, đầu lia ngó ý còn vươn tởm lòng hoàn toàn không có đứt đoạn, so với mình động thủ khá tốt, liền cũng yên tâm. Nàng đối với đại đệ đệ mỉm cười cười nói, “Người trái lại chậm chậm nói, dừng lại mới nghe gió nổi đã nghĩ mưa rơi, lời tin đồn vớ vẩn.”

Ninh Vân Đình bất mãn nói, “Là Ninh Vân Bằng giúp ta phân tích. Hấn rất thông minh, phụ tử vẫn luôn đã khen hấn đó!”

Đối với Ninh Vân Bằng tên này cho dù là đang ở trong nhà cũng không xa lạ, Ninh Vân Tấn xen mồm nói, “Chính là Ninh Vân Bằng người mới mười hai tuổi đã thành tú tài?”

“Ừ, chính là hấn.” Ninh Vân Đình gật đầu nói, “Hấn nói nữ nhân kia đổi nha đầu xinh đẹp như vậy cho tỷ tỷ, căn bản là không mang hảo tâm, đó không phải người hầu gia tộc của Ninh gia, nếu không an phận cùng di nương nhà hấn giống nhau, về sau tỷ tỷ xuất giá sẽ nhận khổ.”

Ninh Xảo Hân vừa nghe khuôn mặt tinh xảo đều trắng bệch, Ninh Vân Bằng cùng các nàng cùng thế hệ, ngày lễ ngày tết giữa thân thích lui tới cũng là có nghe nói một chuyện nhà hấn. Giữa thân thích hạ nhân truyền lưu về sự tích của Ninh Vân Bằng, cùng hấn tuổi còn nhỏ đã thành tú tài đồng dạng nổi danh đó là cha hấn thanh danh sừng sững diệt thê.

Nghe nói nhà Ninh Văn Bằng chính là đương gia sừng sững, di nương kia vốn là nha đầu hồi môn của mẫu thân hấn, là trước xuất giá ở chỗ người môi giới mua. Không biết nha đầu kia dùng biện pháp gì bò lên giường phụ thân, lúc sau cư nhiên vô cùng được sủng ái, làm cho mẫu thân hấn thân là chính thê cũng chiếm không được tốt. Mẫu thân hấn vốn cũng là quan to, cố tình tại năm đầu Thiên Thụ liên quan đến tranh đảng, tuy rằng không có bỏ tù, nhưng cũng bị tước thành bình dân, dưới sự khó bảo đảm bản thân nhà mẹ đẻ cũng quản không được nữ nhi xuất giá, kết quả biến thành Ninh Vân Bằng một Trưởng tử ở nhà không chịu sủng không nói, còn nhận hết khổ.

Ninh Xảo Hân quay đầu nhìn thoáng qua Mai Hương cùng Cúc Hương phía sau mình, một người nhu thuận lạnh lợi, một người khờ dại ngây thơ, đều là người hầu gia tộc thành thật của Ninh gia, năm kia mới từ phụ thân tự mình chọn lựa ra đặt ở bên cạnh đệ đệ. Nàng đỡ ngực nói, “May mắn phụ thân đáp ứng tiểu đệ, đem hai người kia đổi đi.”

“Phụ thân tự nhiên nhìn rõ mọi việc, khẳng định cũng luyện tiếc tỷ tỷ chịu khổ.” Nhắc tới phụ thân Ninh Vân Đình trên khuôn mặt nhỏ tròn đầy kiêu ngạo, bất quá lập tức lại về mặt đau khổ nói, “Chỉ là phụ thân vì sao không để cho ta cũng đối bỏ chứ! Vân Bằng nói nữ nhân kia thả người bên cạnh ta là dùng mỹ nhân kế, về sau muốn giết rồi bỏ!”

Ninh Vân Tấn ha ha bật cười, đem trái táo gọt xong nhét vào trong tay đại ca mình. Hắn vui vẻ nói, “Đại ca, phụ thân là muốn rèn luyện ngươi đó. Về sau Ninh gia đều phải dựa vào người kế thừa, chỉ là hai nữ tử mà thôi ngươi còn sợ thu phục không được sao? Nếu ngươi ngược lại bị gây khó dễ, về sau làm sao giúp phụ thân sắp xếp chuyện gì đó phân giải chuyện kia...”

“Là bài ưu giải nan.” Nhìn tiểu đệ nghiêm trang bị thành ngữ làm khó, Ninh Xảo Hân mím môi miệng nở nụ cười. Nàng quay đầu nhìn về phía Ninh Vân Đình, “Ta cảm thấy rằng tiểu đệ nói có lý, phụ thân nói không chừng thật sự là muốn cân nhắc hai người các người đó! Mẫu thân nói làm sao điều giáo nô tài cũng là học thức đó.”

Ninh Vân Đình bị tỷ tỷ đệ đệ ủng hộ nhất thời hào hùng vạn tượng lên, hắn vui sướng hài lòng mà cắn một họng trái cây đệ đệ thân mến gọt cho, mơ hồ nói không rõ, “Hóa ra Vân Bằng không phải trấn an ta! Hắn nói nam tử cùng nữ tử bất đồng, có đề phòng chi tâm thì cật bất liễu khuỵ (ăn không bị lỗ).”

Tỷ đệ ba người còn nói một hồi chuyện, trong lời nói ngoài nói tự nhiên là về làm sao cùng tân nương thân thiết giao tiếp, vô luận đối phương kiểu như thế nào cũng là đích mẫu, nếu đối với nàng không tôn kính chịu thiệt vẫn là chính mình, Ninh Xảo Hân cũng không phải lo lắng tiểu đệ, chỉ là ân cần dạy bảo dặn dò Ninh Vân Đình.

Tiến bước ca ca tỷ tỷ, Ninh Vân Tấn nằm lại trên giường chuẩn bị ngủ bù. Trong lòng hắn cũng không phải vô cùng lo lắng mẹ kế thích gây chuyện kia, Hoàng đế đem An Bình gia cùng Ninh gia buộc hôn là muốn ban ân, làm cho Ninh gia thủy chung bảo trì cùng mình lập trường đồng dạng, mà không phải tạo cừ, hai bên có mâu thuẫn còn không biết Hoàng đế là giúp ai đâu!

An Bình Bội Hoa dù sao cũng là chi thứ, hơn nữa An Bình Bách Danh còn là một người tài học bình thường, tính cách yếu đuối. Người như thế không làm Văn Chân thích nhất, nếu không phải tạm thời không người có thể dùng phỏng chừng Văn Chân đối với hắn căn bản là chướng mắt, đợi cho sau khi Hoàng đế bồi dưỡng ra trực hệ của bản thân, vị trí tuần phủ Sơn Đông tốt như thế nhất định phải thoái vị, nhà mẹ đẻ ngã bại, An Bình Bội Hoa tự nhiên cũng kiêu ngạo không nổi.

Thời gian sau đó có lẽ là Ninh Kính Hiền đã mĩa mai qua An Bình Bội Hoa, nữ nhân kia thành thật hơn, không lại dùng âm mưu. Cho dù nghe nói Hoàng hậu đã truyền ra tin vui, lại có ý niệm không an phận trong đầu, nhưng cũng bị Ninh Kính Hiền áp chế xuống, trong Ninh phủ an an ổn ổn mà qua một đoạn thời gian.

Ngày sau cũng không xuất hiện cái gì lịch sử sai lệch, đúng như Ninh Vân Tấn sở liệu, phong nữ tử An Bình gia làm Hậu, để cho Văn Chân đem bồi dưỡng của hắn lên trong mơ hồ cùng Tả Sư gia phân sân đối chọi, chính hắn thì lại từ khoa cử bao năm qua dự trữ cùng với trong thế gia tôn thất chọn lựa nhân tài trung với Hoàng đế, bồi dưỡng thế lực của mình, phân hóa, mượn sức, ban ân, không đến một năm thời gian Văn Chân đối với triều đình nắm trong tay ít nhất có sáu bảy phần, sẽ không bao giờ là vua bù nhìn mặc cho người định đoạt.

Tháng mười một Thiên Thụ năm thứ chín, Hoàng hậu sinh hạ Nhị hoàng tử, nửa tháng sau Hoàng hậu chết. Vào thời điểm An Bình gia thu liễm cánh chim, không biết từ đâu cũng đã dần dần truyền ra đồn đãi Hoàng đế khắc thế.

Đây đúng là Ninh Vân Tấn chờ xem náo nhiệt, phải biết rằng đây vẫn chỉ là bắt đầu mà thôi, hậu thế khiến cho người ta nhắc tới vị trí Hoàng hậu trống thì chỉ dám nói thầm, luôn có lý do!

Ngày hôm đó hắn bị Ninh Kính Hiền tóm vào trong thư phòng đọc sách, tuy rằng đáp ứng không để hắn sớm đọc sách vỡ lòng, nhưng cũng không có nghĩa là Ninh Kính Hiền sẽ thả mặc hắn nhàn nhã tản mạn, chỉ cần hắn rảnh rồi sẽ lại tự mình dạy Ninh Vân Tấn.

Thuộc lòng xong rồi Ninh Kính Hiền qua ngày hưu mộc sắp xếp văn chương, Ninh Vân Tấn bị sắp xếp đứng ở trên ghế học viết đại tự, Ninh Kính Hiền chính mình thì lại mang công báo mới ra lò ở một bên lật đọc.

Ninh Vân Tấn mới vừa viết hai chữ đã nghe được Ninh Kính Hiền phát ra một tiếng cảm thán kinh ngạc, ngay cả chén trà trong tay cũng nặng nề mà đặt ở trên bàn.

Ninh Kính Hiền thấy nhi tử trừng to hai mắt đang nhìn mình, có chút xấu hổ khụ một tiếng, khoát tay nói, “Con tiếp tục viết chữ, không được do dự.”

Ninh Vân Tấn mới mặc kệ nhiều như vậy, hấn đối với tin tức có thể khiến cho Ninh Kính Hiền phản ứng lớn như vậy vô cùng tò mò. Đem bút lông cất kỹ nhảy xuống ghế, hấn ba bước cũng thành hai bước vọt tới bên người Ninh Kính Hiền, dựa vào bắp đùi của hấn liền xoay người nhảy lên.

Chờ hấn sau khi ngồi vững vàng Ninh Kính Hiền một tay nắm cả thất lưng của hấn, sợ hấn té xuống, đem hấn hướng trong lòng mình ôm ôm. Hai gia động tác thành thạo, vừa thấy đã không phải lần đầu tiên hợp tác rồi.

Ninh Vân Tấn nú công báo đưa đầu nhỏ quét qua tin tức mặt trên.

Ninh Kính Hiền đem cằm để ở trên đầu nhi tử, vè a vè, một làn hương trầm xông vào mũi. Từ lúc tiểu nhi có thể đi có thể chạy, chỉ cần mình xem công báo sẽ tiếp cận, hấn cũng nhìn quen không trách. Hấn buồn cười hỏi, “Có thể xem hiểu bao nhiêu a?”

Ninh Vân Tấn rất nhanh tìm tới tin tức làm cho Ninh Kính Hiền kinh ngạc kia, hấn dùng ngón tay thịt múp míp chỉ chữ mặt trên, “Mười lăm tháng tư...cùng...Hậu...Hứa...Đại...Học sĩ...”

Nghe nhi tử giọng sữa hơi sữa đem chữ mình nhận được chọn lựa ra, Ninh Kính Hiền trong lòng cảm thấy rất buồn cười, nhưng nghĩ đến nội dung nhắc tới bên trong tin tức kia, ánh mắt của hấn lại không khỏi thâm thúy lên.

Năm trước Hoàng hậu chết mặc dù có nghe đồn Hoàng thượng khắc thê truyền tới, nhưng đồng dạng cũng có người góp lời hậu cung không thể một ngày vô chủ, nhìn thấy phong cảnh An Bình gia không người nào không hâm mộ trở thành Hậu tộc mới, hậu cung phi tần tất cả sử dụng ra thế vô toàn thân, ngoài cung gia tộc có nữ tử phải tham gia lần đại tuyển lần sau thì lại tất cả xoắn tay áo lên.

Nhưng mấy người đó cũng không giấu lại, Hoàng thượng là một người có kế hoạch lớn chí lớn, chán ghét nhất có người đối với mình vung tay múa chân. Hiện tại tiền triều đã sắp bị hấn không sai biệt lắm nắm ở trong tay, sẽ làm sao còn có thể lại bồi dưỡng một Hậu tộc, quả nhiên mượn lần này Hòa phi có hỉ, đem trực tiếp nâng làm Hoàng hậu.

Hòa phi xuất từ dòng dõi thư hương Hứa gia, gia gia nàng Hứa Đình là một đại văn hào, tính cách chính trực ghét ác như cừu, chẳng những là quan văn dân tộc Hán đứng đầu trong triều, cũng chính là Bảo Hoàng phái chính thống nhất, lần này mượn phong Hậu đem bọn hấn nâng lên đi vào các, phong làm Đại học sĩ điện các, trở thành vị Đại học sĩ thứ tư chưa kể Tả Sư Hoàn, Thiếu Chính Hành, Thị Kỳ Như Hải, với hàm ý Hoàng thượng đối với nắm trong tay triều đình lại tranh đoạt mạnh vài phần.

Ninh Kính Hiền phỏng đoán tính toán của Hoàng đế, đã ở trong lòng cảnh giác ngày sau cùng An Bình gia quan hệ phải càng cẩn thận, đang tính toán lại nghe nhi tử nói thẳm, “Làm thê tử của Hoàng đế quá nguy hiểm, không nghĩ qua là sẽ chết...”

Hấn dở khóc dở cười mà ở trên miệng thịt núc ních của nhi tử vỗ một cái, “Tiểu nhi, không thể nói lời lung tung.” Hiện giờ trong cung đã có một Thái tử, một Đích tử, nếu là lần này tân Hậu lại sau sản tử gặp chuyện không may, vậy về sau đã có thể náo nhiệt!

14. Chương 14

Đầu tháng hai Thiên Thụ năm thứ mười một, người trong thiên hạ vừa qua kết thúc một tân niên náo nhiệt, cả triều văn võ mới vừa thu thập xong tâm tình chuẩn bị vui đầu vào bận rộn trong chính vụ, trong hậu cung liền truyền đến tin Thái hậu bệnh tình nguy kịch.

Thái hậu đã sắp triển miên giường bệnh năm sáu năm, thân thể của nàng nguyên bản đã suy nhược, sau đại sự của Tiên hoàng đã bắt đầu thường xuyên sinh bệnh. Mỗi cách mấy tháng chung quy sẽ có chút tin tức nhỏ từ trong cung, nói Thái hậu lần này không tốt, nhất là mùa đông hằng năm, chỉ cần hơi chút không

chú ý qua gió, Thái hậu thân thể sẽ nghiêm trọng không tốt, dần dần, mọi người cũng liền giống như bình thường vốn đã quen, không quá mức đem chuyện báo lại.

Chỉ là lần này Thái hậu bệnh tựa hồ đặc biệt nghiêm trọng, đầu tháng phát bệnh, không tới giữa tháng đã bệnh đến bất tỉnh nhân sự, vô luận Thái y viện như thế nào dùng ra thể võ cả người để trị liệu, chịu đựng đến ngày mười ba tháng hai Thái hậu rốt cuộc chống đỡ không được, rốt cục buông tay nhân gian.

Vị thánh mẫu Hoàng thái hậu này trước kia người không được sủng, cũng không có công tích từ đức gì, nhưng sinh một nhi tử tốt. Văn Chân tuy rằng cùng nàng cũng không phải rất thân, hiểu đạo lại chưa bao giờ mất, dù sao cũng là nữ nhân này vào thời điểm mình tuổi nhỏ vẫn luôn che chở mình, chung quy vẫn là có vài phần nhụ mộ chi tình (quần quýt mẹ con), bởi vậy đối với tang sự của Thái hậu vô cùng coi trọng.

Thái hậu băng hà là quốc tang, không nói đến cả triều văn võ, mà ngay cả người trong thiên hạ đều phải tang phục. Quân dân bách tính trong kinh ở trong hai mươi bảy ngày chọn quan anh(tua quan), y phục lụa trắng, cấm cầu nguyện cùng báo thờ cúng, trong một tháng ngừng gả cưới, trong bốn mươi chín ngày không có phép giết mổ, trong trăm ngày không cho phép mua vui.

Ninh Kính Hiền quan lớn như thế tại dạng thời điểm này căn bản không được thanh nhàn, đã sớm ngừng chuyện công vụ trong tay, mỗi ngày luân phiên đi trong cung khóc tang. Cùng hần cùng nhau đồng hành còn có đương gia thái thái đương nhiệm của Ninh gia An Bình Bội Hoa.

Năm ngoái Ninh Kính Hiền đã xin cho Bội Hoa lệnh phong (xin vua phong tước), làm mệnh phụ nàng cũng phải vào trong cung. Thời gian gần một tháng, hai người đi sớm về trễ, đi theo phần đông đội ngũ hành động, mắt đều sưng lên, đỏ rực như quả đào chín như giống nhau.

Hai người thời gian xuất môn cùng thời gian lâm triều không sai biệt lắm, buổi tối trở về ngày đều tối sầm, nhưng mà Ninh Vân Tấn mỗi ngày thỉnh an lại vẫn kiên trì. Hần tuổi còn nhỏ chuyện cần quản trong nhà không nhiều, mỗi ngày trừ bỏ lúc thỉnh an thì cùng phụ thân nói vài câu chuyện phiếm, còn tri kỷ để cho phòng bếp chuẩn bị một chút điểm tâm giữ bụng, được hoàn nhuận hầu để cho Phúc An mang theo cho Ninh Kính Hiền.

Nhi tử hiếu tâm làm cho Ninh Kính Hiền cả người dễ chịu, phải biết rằng khóc tang cũng là công việc thể lực, mặc áo bông thật dày ở trong thời tiết tối tệ băng hàn đến xương vừa quỳ vừa gào khóc khỏi phải nói có bao nhiêu giằng co, trong cung bận rộn rối loạn lại chỉ bày ra hai bữa, vừa mệt vừa lạnh vừa đói, đem một đám đại lão gia quen sống an nhàn sung sướng tra tấn quá chừng.

Thời điểm ngày đầu tiên mọi người kinh nghiệm cũng không đủ, chuẩn bị cũng không đầy đủ. Chỉ có Ninh Kính Hiền thời điểm nghỉ ngơi, có thể uống được trà nóng nhi tử một mảnh hiếu tâm chuẩn bị tốt, ăn điểm tâm tử mĩ chuẩn bị giữ dạ dày, cổ họng khóc than còn có thể ngậm vào một viên được hoàn nhuận hầu thư giải một chút, làm cho một đám đồng nghiệp ánh mắt đều đỏ xanh ghen tị quá chừng.

Cho dù ngày hôm sau phu nhân trong nhà đám đồng nghiệp đó cũng tri kỷ chuẩn bị đồ vật giống nhau, nhưng cảm giác kia dù sao không giống nhau, làm cho Ninh Kính Hiền trong lòng đặc biệt đặc ý, rất là tăng lên một hồi sắc mặt.

Càng làm cho Ninh Kính Hiền đặc ý hơn chính là buổi tối trở về nhà, tiểu nhi tử luôn luôn thích ngủ cư nhiên vẫn canh cửa chờ hần.

Xe ngựa vừa mới tiến vào cửa đã nhìn thấy nhi tử tiến lên thỉnh an, còn để cho bọn nha đầu chuẩn bị khăn mặt nóng hầm hập lau mặt, thái độ ân cần kia thật sự làm cho người ta cảm thấy tâm tích động, ấm đến đáy lòng.

Rốt cuộc luyến tiếc nhi tử đi theo mình chịu khổ, khí trời rất lạnh, hần cũng sợ hãi tử sinh bệnh, ngày hôm sau Ninh Kính Hiền đã phân phó hần không cần chờ mình, muốn hần sớm nghỉ ngơi một chút. Nhưng Ninh Vân Tấn khó tìm được cơ hội biểu hiện, làm sao nghe hần, vẫn là như thế cùng kiên trì kết thúc quốc tang.

Thấy nhi tử cầm gậy nhọn – không có thịt thà người nào đó kén ăn, cơ thể nhỏ gầy yếu – cao ốm giống như nhánh cây dài ra, làm Ninh Kính Hiền lại yêu thương đến tâm đau.

Hai mươi bảy ngày qua đi, Hoàng đế quyết định không tuân theo lệ cũ lấy ngày đại nguyệt, kiên trì nên vì thánh mẫu Hoàng thái hậu giữ đạo hiếu ba năm, trong lúc nhất thời Hoàng đế thanh danh thuần hiếu cảm

động thiên hạ. Nhân tiện, còn có một người ở trong sóng triều dòng hiếu cảm thiên hạ dính chút ánh sáng – Ninh Vân Tấn thanh danh cực hiếu thuận ở trong cả triều văn võ cũng truyền lưu ra.

Đảo mắt đã tới ngày ba đầu tháng bảy, Ninh Kính Hiền nguyên bản đang xử lý công vụ, đột nhiên có một tiểu thái giám đến truyền lời, để cho hắn đến Càn Thanh cung gặp giá. Hắn đem sự tình gần đây qua một lần trong lòng, tựa hồ không có gì cần kinh động chỗ Hoàng thượng, không khỏi có chút không yên, vì thế lấy ra một tiểu hà bao nhét trong lòng bàn tay tiểu thái giám, hỏi thăm nói, “Vị công công này, không biết Hoàng thượng có chuyện gì cho truyền gọi?”

Tiểu thái giám Hoàng Cầm nặn nặn hà bao kia, bên trong mỏng manh tựa hồ chỉ có một tờ giấy, hắn vừa lòng thu ở trong tay áo. Tuy rằng hắn tuổi còn nhỏ, nhưng có thể trà trộn vào người hầu Càn Thanh cung tự nhiên vẫn là có vài phần bản lĩnh. Hoàng Cầm biết Ninh Kính Hiền trước mặt là tâm phúc của Hoàng thượng, ra tay lại hào phóng, tự nhiên không ngại cho hắn chút gợi ý, “Ninh đại nhân cứ phóng tâm đi, là chuyện tốt đó!”

Ninh Kính Hiền trong lòng có cơ sở, thì cũng liền không ép buộc hắn nói ra chuyện tốt gì như thế nào. Hai người có ‘Giao tế’ thì thân cận một chút, tuy rằng không nói chuyện với nhau, nhưng cũng không câu nệ như trước.

Sau khi tới gần Càn Thanh cung, Hoàng Cầm vào điện tìm hiểu một chút, rất nhanh lại đi ra. Hắn thất bại bĩu môi nói, “Lễ bộ Thiếu Chính đại nhân cùng Lý đại nhân mới vào yết kiến, làm phiền Ninh đại nhân chờ một chút.”

“Hắn vậy!” Ninh Kính Hiền lên tiếng, liền mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đứng ở một bên chờ đợi.

Càn Thanh cung dù sao cũng là nơi ở của Hoàng đế, chung quanh là vô cùng im lặng, ở chỗ này cũng không ai dám lớn tiếng xôn xao, bởi vậy liền có vẻ từ trong chính điện truyền ra tiếng gầm gừ phá lệ rõ ràng, cho dù Ninh Kính Hiền không cố ý vận công đi nghe, Hoàng đế tức giận cũng vẫn luôn hướng trong lỗ tai rót vào.

“...Các ngươi hai người một người đặt ngoạn ý kia trên vai lẽ nào không có một chút tác dụng, trẫm đem Lễ bộ giao cho các ngươi, là tín nhiệm các ngươi, khẳng định năng lực của các ngươi. Kết quả đâu? Một lần là như thế, hai lần là như thế, năm ngoài cho các ngươi thời gian dài như thế đi tính quẻ, trẫm cũng không cầu bát tự có nhiều tương hợp, có nhiều nghi nam chi tượng(tướng sinh con trai), chỉ yêu cầu đơn giản như vậy các ngươi cư nhiên đều không thành...”

“Lúc trước hai người lấy đầu trên cổ cam đoan Hoàng hậu là trường thọ chi tượng, kết quả đâu!! Trẫm cũng không muốn đầu các ngươi, người đâu, bỏ mũ miện của bọn hắn cho ta...”

Trong điện truyền đến một trận tiếng cầu xin tha thứ cùng tiếng đập đầu vang dội, trán đụng trên gạch nung vàng gõ giòn vang làm Ninh Kính Hiền sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn hận không thể đem tai mình lấp kín thì tốt rồi, xem giống như năm ngoài như miệng quạ đen của tiểu nhi, Hoàng hậu tiếp theo lại sắp băng hà!

Từ khi tang sự Thái hậu xong xuôi, trong cung đã truyền ra đồn đãi Hoàng hậu thân thể không linh hoạt, nói là ở trên tang lễ Hoàng hậu mang theo cung phi, nhóm mệnh phụ khóc tang đến vô cùng thê lương bi ai, lại còn phải làm lưng cung vụ vất vả, bởi vì bi thương quá độ hơn nửa từ sau khi cảm nhiễm phong hàn, thì thân thể tổn thương, sau mấy tháng vẫn luôn lúc tốt lúc xấu.

Trận quốc tang kia gây sức ép đám đại thần mệnh phụ vào cung số người sinh bệnh không ít, mà ngay cả chính Ninh Kính Hiền cũng bị tiểu nhi tử quần lấy uống một chút thuốc bổ, bởi vậy ai cũng không quá để ý việc này.

Phải biết rằng Hoàng hậu trước mắt này đã là người mệnh dài nhất, năm ngoài sinh hạ Tam hoàng tử sau đó thân thể vẫn luôn vô cùng khỏe mạnh, nhìn thế nào cũng không như đoán mệnh, làm cho tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra. Dù sao ba năm trước sau đã muốn chết hai Hoàng hậu, cả triều văn võ nhất là chính Hoàng đế cũng ngóng trông có thể có một người có thể đánh vỡ vận rủi này.

Ai biết tiệc vui chóng tàn, hai ngày trước Ninh Kính Hiền đã có được tin nói Hoàng hậu đã sắp bệnh không dậy nổi, nghe nói chính là treo mệnh mà thôi, hiện giờ thấy Hoàng thượng làm lưu loát dứt khoát như thế

lấy được hai cái mũi của Lễ bộ Thượng thư, xem ra tin tức này là sự thật, Hoàng hậu băng hà chỉ là vấn đề thời gian.

Bất quá nghĩ đến sắp phải gặp tang lễ, Ninh Kính Hiền đối với hai người này cũng thật sự đồng tình không nổi. Dân chúng bình thường cưới xin cũng phải hợp bát tự, Hoàng đế thú thê tự nhiên càng là đại sự hàng đầu của Lễ bộ, kết quả hai Hoàng hậu kế tục hai người ở đây đảm đương bằng hà, đầu không rơi thật sự là Hoàng thượng nhân từ, uống phí Thiếu Chính gia trong Kỳ danh hiệu khá tốt là rất giỏi bói quẻ mà!

Trong điện rất nhanh đã an tĩnh lại, tiếp theo nguyên Lễ bộ Thượng thư Thiếu Chính Kỳ cùng Lý Liên Châu cưỡi bộ tập tễnh đi ra. Ninh Kính Hiền ngắm hai người bọn hắn một cái, mặt của bọn họ tái nhợt, hồng anh¹ (tua đỏ) trên mũi cùng triều châu² (chuỗi ngọc) trên đầu đều bị lấy xuống, một bộ bộ đáng như cha mẹ chết.

Như bọn họ đây bởi vì làm việc sơ suất bị giáng chức, trên cơ bản chỉ cần Hoàng thượng tại vị sẽ không có khả năng lại đề bạt, Hoàng thượng hiện tại còn đang là thời điểm hào hoa phong nhã, hai người này phỏng chừng cũng chịu đựng không đến tận hoàng đế nhiệm. Lý Liên Châu quan Hán khoa cử tấn chức như thế thì cũng được, Thiếu Chính Kỳ chính là gia chủ bổ nhiệm tiếp theo của Thiếu Chính gia, hẳn mất chức quan này, chỉ sợ Thiếu Chính gia phải có chút phong ba.

Nhưng so với Thiếu Chính gia, Hoàng thượng chỉ sợ sẽ càng đau đầu, hiện tại trong cung có Thái tử nguyên Hậu sinh, có hai Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử sau đó sinh, có Tứ hoàng tử Tuệ tần sinh, Hoàng thượng phải giữ đạo hiếu ba năm nói cách khác trong khoảng thời gian này trong cung cũng sẽ không có việc vui, đợi cho các Hoàng tử sau khi trưởng thành...Vây đã có thể nào nhiệt!

Ninh Kính Hiền nghĩ chuyện tương lai nhện không được nhả đầu lông mày, bất quá hẳn cũng không làm cho mình suy nghĩ phát tán ra, mà là thu liễm tâm thần chuẩn bị yết kiến.

Chờ hẳn sau khi thỉnh an xong, Văn Chân ban thưởng ngồi cho Ninh Kính Hiền.

Ninh Kính Hiền nửa ngồi ở trên đệm vải, trộm đánh giá thần sắc Hoàng thượng một chút, phát hiện hẳn đã khôi phục thành bộ dáng mặt không chút thay đổi, nhìn như vô cùng bình tĩnh, hỉ nộ không hình cùng sắc. Hẳn không khỏi cảm thán Hoàng thượng thật sự là càng ngày càng thiên uy khó dò, cùng bốn năm trước còn non nớt lược bớt hiểm nghị với vàng xao động so sánh, hiện tại Hoàng thượng đã sắp không phải thần tử có thể dễ dàng phỏng đoán.

“Hôm nay gọi người đến, là vì nhị tử nhà ngươi.” Văn Chân chờ hẳn ngồi vào chỗ của mình, đã đi thẳng vào vấn đề nói, “Là kêu Văn Tấn đi, vẫn là ta cho thủ danh mà! Nghe nói là một hài tử hiếu thuận. Thái tử trước đó vài ngày nói muốn sớm đọc sách một năm, trẫm nhớ nhị tử nhà ngươi cùng Thái tử cùng năm, đã chuẩn bị để cho hẳn cùng Hồng Minh làm bạn.”

Thái tử đại danh Tông Chính Hồng Minh, Hoàng thượng ý là muốn cho Văn Tấn làm thư đồng của Thái tử, Ninh Kính Hiền trong lòng lộp bộp, thân thể gì đó cũng thôi đi, nghĩ đến tính cách của tiểu nhi tử, hẳn trong lòng liền nhức đầu, vội vàng quỳ rạp xuống đất khó xử nói, “Hoàng thượng long ân, thần vô cùng cảm kích. Nhưng tiểu nhi tuy rằng hiếu thuận, cũng là bướng bỉnh. Để cho hẳn ngồi đọc sách đã mắc buồn ngủ, thần chỉ lo lắng hẳn bỏ lỡ một phen hảo tâm của Hoàng thượng.”

Ninh Kính Hiền nói vô cùng hàm súc, Văn Chân lại đột nhiên nhớ tới mặt chiết Ninh phủ. Đặt người ở Ninh phủ giám thị tự nhiên lực chú ý đều là ở trên người Ninh Kính Hiền, bất quá Ninh Kính Hiền cùng Ninh Văn Tấn hồ động nhiều nhất, vài năm gần đây số lần nhắc tới hẳn cũng không ít.

Cùng nhị tử Ninh gia hiếu thuận hiểu chuyện đồng dạng thường nhắc tới nhất chính là yêu ngủ lại lười, tham tài, không làm việc đàn ông...Văn Chân trí nhớ tốt, lúc trước thời điểm tuyển thư đồng cho Thái tử đầu tiên nghĩ đến chính là gia thế cùng tuổi tác, lần này hồi tưởng lại cũng nghĩ tới điều động nội bộ chọn người phẩm hạnh, ngay cả thân cha đối phương cũng mờ mịt như thế lo lắng nhi tử đem phá hư Thái tử, hẳn cũng không tránh có chút do dự.

Văn Chân do dự hồi hán, “Nhị tử nhà ngươi còn thích hương phòng bếp chạy đến, đùa nghịch củ cải rau xanh?”

Ninh Kính Hiền trên mặt hiện lên một mặt xấu hổ, xấu hổ vô cùng nói, “Hồi Hoàng thượng, đều là thần

quản giáo không nghiêm, tiểu nhi thật sự nhiều lần khuyên không thôi, thần nghĩ hần tuổi còn nhỏ liền tùy hần đi.”

“Hồ nháo. Tử không giáo phụ chi qua*, lẽ nào ngươi còn muốn nuông chiều đường đường là Địch tôn của Quận chúa đi làm việc bẩn thỉu.” Văn Chân bắt đầu rồi rầm, xem ra chọn người thư đồng phải một lần nữa suy nghĩ.

*Con không dạy là do phụ sơ suất

Ninh Vân Tần cũng không biết mình thường xuyên chạy đến phòng bếp hành động dùng dưa leo khoai tây luyện tập xắt sợi, dùng củ cải luyện tập khắc hoa, bị người trở thành lập chí làm đầu bếp, đem cha ruột cùng cha nuôi buồn bực rồi – đương nhiên hần đã biết cũng khẳng định sẽ không kiểm điểm, chỉ sợ còn có thể vì Văn Chân buồn bực cười dài ba tiếng.

Văn Chân sau khi giáo huấn xong, thấy Ninh Kính Hiền sợ hãi bất đắc dĩ biểu tình có chút khó khăn.

Bình tĩnh mà xem xét hần là rất thích thần tử Ninh Kính Hiền này, trung tâm, thông minh, năng lực làm việc mạnh, gia thế lại càng không tệ, mặc dù bởi vì lần trước mắt Phu Mông Trác Minh bị thương thân thể không thể lại hướng vô quan phát triển, nhưng cũng có thể ném đến bộ binh, với thủ đoạn của hần có thể vững vàng thao túng cho mình.

Thần tử dùng tốt như vậy hần tự nhiên cũng nguyện ý ban ân, để cho thể hệ con cùng Thái tử bọn hần giao hảo đó là đối với tương lai Ninh gia bảo đảm, ai ngờ Ninh gia gia phong trước sau như một nghiêm cẩn xuất hiện một ngoại ý muốn như thế...Văn Chân do dự một chút, chưa từ bỏ ý định nói, “Tiểu hài tử tâm tính chưa ổn, có lẽ hảo hảo quản giáo một chút thì có thể uốn nắn lại. Ngày mai ngươi đem hần mang đến cho trẫm nhìn xem.”

Ninh Kính Hiền nắn nắn nắm tay, hận không thể đem hỗn tiểu tử kia bắt đến hung hăng quát mông, nếu không cũng sẽ không làm cho mình xấu hổ như vậy, mặt mặt ném đến trước mặt Hoàng thượng.

Bất qua thời điểm này hần lại rồi rầm cũng vô dụng, thời gian nửa ngày hần không thể đem nhi tử tóm trở về, chỉ phải xin lỗi nói, “Hoàng thượng, tiểu nhi trước đó vài ngày đến thôn trang tránh nóng, chỉ sợ gần nhất ngày mai trở về chạy không đến trong kinh.”

“Tránh nóng?” Văn Chân hồ nghi, chỉ là tránh nóng Ninh Kính Hiền làm sao lại một bộ biểu tình ảo não. Hần tò mò hỏi, “Tiểu nhị nhà ngươi ở trong thôn trang lại phạm vào cái gì?”

Ninh Kính Hiền cẩn thận nói, “Hần ở phía sau thôn trang đào động...”

“Đào động?”

Ninh Kính Hiền rõ ràng Hoàng thượng muốn biết khẳng định giấu không được, đành phải cam chịu nói, “Hần nói trong kinh quá nóng, phải xây động ngầm tránh nóng. Trong tháng năm tiểu nhi đã sai quần gia tìm công tượng giỏi sửa lăng mộ, mang theo người đứng đầu trang đem sau núi tốc hành đào động...”

Văn Chân bị ghen nói không ra lời được, thần sắc cổ quái mà nhìn hần, lời nói thâm thía nói, “Dịch Thành à, nhi tử không thể quá chiều...”

15. Chương 15

Gần đây Văn Chân tâm tình không tốt. Cho dù là ai chưa đến năm năm đã chết ba lão bà tâm tình cũng không khá hơn chút nào – mặc dù đương nhiệm còn ở, nhưng hần đã sắp không ôm hy vọng quá lớn, Thái y viện mấy ngày hôm trước cũng đã bắt đắc dĩ mà tuyên bố chỉ có thể tận lực người việc nghe ý trời.

Hần là thật tâm không nghĩ tới chuyện tình sẽ biến thành loại cục diện khó giải quyết hiện giờ này – người bình thường cũng sẽ không vào thời điểm chính mình hai mươi tuổi đi suy nghĩ chuyện sau trăm tuổi.

Đế vương Văn Chân năm nay mới tròn hai mươi tuổi, đúng là khí phách phong nhã, thời điểm chuẩn bị vén tay áo lên thi triển khát vọng của mình, lại làm sao sẽ nghĩ tới vấn đề người thừa kế tương lai. Chờ hần đem tiền triều nắm giữ trong tay mới kịp phản ứng, trong cung cũng đã xuất hiện loại thể cục trước nay chưa từng có một Thái tử hai Địch tử nhưng không có Hoàng hậu này.

Cưới nguyên Hậu ở trong mắt Văn Chân là bị bắt đắc dĩ, không đi một bước kia cở phần mộ mình nói không chừng đều so với người cao hơn, hướng về phần ân cứu mạng này, hấn cũng không để ý nhiều yêu thương Thái tử vài phần; cưới nữ tử An Bình gia càng là theo hướng thời thế, khi đó trong tay hấn không người có thể dùng, không kịp kiểm chế thế lực phát triển bành trướng của Tả Sư gia, cho dù diệt trừ Phu Mông Trắc Minh, cũng chỉ là sói đi trước hổ đi sau.

Ai biết hai nữ tử kia cư nhiên đều đoản mệnh như thế, hấn cũng biết nữ nhân sinh hài tử chính là qua một cửa sinh tử, nguyên Hậu cũng thôi đi, lần đầu sinh sản đã gặp phải song bào thai, không giữ được tính mạng cũng là chuyện bình thường, chỉ là không nghĩ tới An Bình gia nàng kia sống qua cửa ải sinh hài tử khó khăn, kết quả vẫn là không sống sót nổi.

Lúc ấy lại đem Hòa phi làm kế tục, Văn Chân thật đúng là không đem chuyện nghĩ quá phức tạp, thứ nhất khi đó Thái hậu thân thể không tốt, hậu cung vô chủ rồi cuộc không có phương tiện, hấn cần phải có người thay mình tận hiếu; thứ hai thì về lời đồn mình khắc thê quả thật nháo tâm, hơn nữa khi đó muốn lung lạc một dòng chảy sạch khoa cử tiến thân, một người phi Hán không thuộc Kỳ làm Hậu là thuận tiện mau lẹ nhất.

Lúc ấy Lễ bộ lời thề sắc son hướng mình cam đoan Hòa phi là một trường mệnh...Nghĩ đến đây Văn Chân mặt không khỏi cứng ngắc một chút, trong ba nữ tử, Hoàng hậu hiện tại này đích xác đi theo mình lâu nhất.

Mặc dù không phải lần đầu tiên cùng Hoàng thượng ngồi chung một xe, nhưng Ninh Kính Hiền lần này phá lệ cẩn thận. Từ khi lên xe sau đó Hoàng thượng đã vẫn luôn nghiêm mặt, như là đang tự hỏi vấn đề nghiêm túc gì đó, thỉnh thoảng vô tình suy nghĩ mà chuyển động ban chỉ trên ngón cái. Người lãnh đạo trực tiếp không nói lời nào, Ninh Kính Hiền tự nhiên cũng không dám mở miệng nói, trong xe vô cùng yên tĩnh.

Dư quang khỏe mắt nhìn thấy Hoàng thượng biểu tình đột nhiên vặn vẹo một chút, Ninh Kính Hiền tâm không khỏi nhảy lên cổ họng, xem ra Hoàng thượng tâm tình đích xác không phải tốt lắm!

Hấn cũng không biết Hoàng thượng làm sao lại đột nhiên có hưng trí nhanh chân đến xem Tiểu nhị đào động ngầm, cố tình ngày mai không có đại triều, Hoàng thượng sớm định ra chỉ là đi Tây uyển nghỉ ngơi một ngày, hiện giờ phải thay đổi kế hoạch đi thôn trang Ninh gia, ngay cả cơ hội mình khuyên nhủ từ chối cũng không có.

Bọn hấn đoàn người này không hẹn mà tới, Ninh Kính Hiền việc đến không lo lắng, cũng chỉ sợ Tiểu nhị không biết trời cao đất rộng quấy rầy thánh giá.

Ngay tại thời điểm Ninh Kính Hiền rối rắm, tốc độ xe ngựa trở nên thông thả xuống, Phúc Mãn ở ngoài xe cung kính nói, “Lão gia, đến thôn trang.”

Ninh Kính Hiền nhìn phía Văn Chân, xin chỉ thị, “Hoàng thượng đã sắp tới cửa, ngài xem là trực tiếp vào trang tử nghỉ ngơi, hay là đi xem sơn động trước...”

“Thật đúng là cách trong kinh quá xa! Nhưng thời gian một ngày cũng đủ qua lại mà!” Văn Chân nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ đã sắp tà dương xuống núi, bọn họ một chuyến ngựa khỏe phi chạy dùng hơn ba giờ, khó trách Ninh Kính Hiền luyến tiếc gây sức ép nhi tử.

Ninh Kính Hiền sờ sờ mũi, cúi đầu hạ mắt không dám hé răng.

Văn Chân liếc mắt thuộc hạ tất cung tất kính, cũng không dự định làm khó hấn, nghĩ đến mấy năm trước nhìn thấy tiểu hài tử như viên thịt nhỏ kia ngược lại tới vài phần hưng trí, “Ồ trong xe cũng đợi chán, trầm phải đi xuống một chút. Lần này chỉ là đặc biệt tới gặp kiến thức động ngầm là như thế nào đào!”

Ninh Kính Hiền xấu hổ cười, bên kia Lý Đức Minh liền nhanh nhẹn đẩy màn ra hầu hạ Văn Chân xuống xe!

Thôn trang Ninh gia này được một vòng đồng ruộng vây quanh, phía sau còn lại là đồi núi nhấp nhô, trên núi thưa thớt một chút loại cây cùng gậy trúc, gió đêm thổi phất nhánh cây lay động, mặc dù rất có ý cảnh lại cùng ‘Sau núi’ trong tưởng tượng của Văn Chân hơi kém khá xa, nói là đồi núi nhỏ cũng cân nhắc!

Văn Chân có chút thất vọng rồi, đột nhiên cảm thấy được mình đội nắng nóng chạy đến nơi đây thật sự là có chút đầu nóng lên. Đã đến rồi thì cứ xếp đặt, trên mặt hấn không có biểu hiện ra ngoài, quạt xếp ở lòng

bàn tay vỗ, nhìn phía Ninh Kính Hiền hỏi nói, “Tiểu nhị nhà người đâu?”

Ninh Kính Hiền nhìn phía Phúc Mãn, Phúc Mãn vội vàng nói, “Phúc An đã trước đi phía sau núi tìm thiếu gia!”

“Trẫm chỉ là cải trang vi hành, không thể tiết lộ thân phận của trẫm.” Văn Chân lơ đãng nói, nói xong cây quạt chỉ vào Ninh Kính Hiền, “Đi, mang trẫm đến sau núi nhìn xem.”

Ninh Kính Hiền trong lòng như là giống như uống phải nước hoàng liên, mang theo đoàn người hướng tới phương hướng sau núi đi. Hắn chỉ ngóng trông Phúc An là một người thông minh, đã sắp trước một bước cho nhi tử biết thân phận người tới, nếu không xú tiểu tử kia không chừng có thể làm ra chuyện gì nữa!

“Phụ thân. Phụ thân!”

“Nhị thiếu gia ngài chậm một chút, đừng ngã.”

Không đợi bọn hắn đi đến gần núi, một tiểu đệu đỉnh cũng đã hướng phía bọn hắn vọt qua, phía sau hắn là hai nha đầu kéo váy đuổi theo cùng mấy gia đình, một bộ bộ đáng rối loạn.

Văn Chân thị lực rất tốt, bởi vậy cũng đem tiểu đệu đỉnh xung trận lên ngựa trước nhìn xem vô cùng rõ ràng.

Tiểu hài tử đang là năm tóc trái đào, có lẽ là bởi vì trời nóng, hai bên đầu đều buộc một búi gió xoáy nhỏ, vì không cho tóc bay loạn, ở giữa phân chia mái tóc lại buộc lần nữa.

Từ dáng người thấy tiểu hài tử thuộc loại có chút béo, so với Thái tử nhà mình bộ dáng còn trắng nõn hơn một chút, trên người mặc đơn bào mỏng màu hồng cánh sen, xa xa nhìn hoạt bát linh động, bộ dáng phần phần nộn nộn so với oa oa béo trên tranh tết còn đáng yêu hơn vài phần.

“Chất vải kia nhìn rất quen mắt a!” Văn Chân trí nhớ vẫn là rất không tệ, hắn tựa hồ ở trên người Tuệ phi thấy qua quần áo màu sắc đồng dạng.

Ninh Kính Hiền nhỏ tiếng đáp, “Là năm ngoái Hoàng thượng thưởng, thần thấy màu sắc xinh đẹp đã để cho người ta cho Tiểu nhị làm quần áo.”

“Là rất hợp!” Màu hồng cánh sen kia tôn lên làn da tiểu toa nhi càng phát ra trắng nõn phần nộn, Văn Chân miệng khen, ánh mắt nhìn Ninh Kính Hiền đã có chút cổ quái.

Hắn chính là rất rõ ràng chất vải màu sắc này nữ nhân có bao nhiêu thích, năm ngoái là phần thưởng trong nhà thần tử, phần lớn đều là cho chính thê chiếm làm quần áo cho mình, Ninh Kính Hiền này cư nhiên lại cho nhi tử dùng!

Ninh Kính Hiền cũng không biết trong lòng Văn Chân nói thầm, chất vải này hắn ban đầu là cho nữ nhi dùng, bất quá Ninh Xảo Hân người nhỏ, sau khi làm xong quần áo vải có dư ra một chút, lúc này mới lại cho Tiểu nhị may một bộ mà thôi.

Hắn đã thấy rõ Ninh Vân Tấn một thân trang phục, biết là sau khi chỉnh đốn mới đi ra đón khách, bất quá tiểu tử này cũng quá thành thật, Ninh Kính Hiền tình nguyện hắn không cần long trọng như vậy.

Ninh Vân Tấn chạy đến trước mặt bọn hắn trên cổ mang một vòng cổ vàng nặng trĩu, trên vòng cổ xen kẽ được khảm mười viên hồng ngọc bích, vừa thấy đã vô cùng ‘Quý giá’; hắn chạy nhanh mạnh thì tay áo hướng khủy tay tụt một chút, lộ ra cánh tay như ngó sen trắng, cũng làm cho người ta có thể rõ ràng nhìn thấy hai bên trên cổ tay đều mang một cái vòng vàng, rất rõ ràng là cùng vòng cổ cùng bộ, cũng được khảm hồng ngọc bích.

Ninh Vân Tấn chạy đi thì đúng lúc khuất bóng, trời chiều rơi trên người hắn, có lẽ là ánh sáng chiếu xạ, trên đầu của hắn thỉnh thoảng lấp lóe tỏa sáng. Chờ hắn sau khi đến gần rồi, Văn Chân mới phát hiện trên đầu kia bên ngoài đội một vòng vàng, phía trên được đục xuyên to to nhỏ nhỏ kim cương, đúng là ánh sáng phản xạ của mấy kim cương đã đánh bóng kia.

Ở trên lưng Ninh Vân Tấn là một vòng đai lưng hoàng ngọc, mặt trên treo một túi hương bạch ngọc khắc song điêu. Hắn tới gần Văn Chân đã ngửi thấy hương vị đỉnh vàng.

Một ‘Kim Đồng’ hàng thật giá thật lờ lờ kim quang đột nhiên đứng trước mặt mình, Văn Chân có loại cảm giác hai mắt bị mù lòa. Hắn ít khi ra cung, làm sao gặp qua một kỳ ba (kỳ lạ) đem chính mình chất thành châu báu bày ra, nhất thời ngây ngẩn cả người!

Nụ cười của hắn có chút cứng nhắc, nhìn Ninh Kính Hiền nói, “Bảo thạch này nhìn cũng rất thấy quen mắt.”

Ninh Kính Hiền như khụ một tiếng, “Hoàng thượng năm nay ban cho.”

“Vàng này phẩm chất không tệ nha!” Văn Chân giả cười châm chọc nói.

“Đó là đương nhiên. Đây chính là hai tháng trước phụ thân ban sai có năng lực, Hoàng thượng thưởng năm mươi lượng vàng tan.” Ninh Vân Tấn giữa cảm thẹn, dào dạt đắc ý nói.

Hắn giơ vòng cổ hướng người đến đắc ý khoe ra một chút, lúc này mới giọng sữa hơi sữa nói, “Phụ thân hảo, nhi tử cho phụ thân thỉnh an! Người này là ai vậy ạ? Như thế nào cùng phụ thân cùng đến thôn trang?”

Hắn vừa nói còn hướng tới Văn Chân ném một cái ánh mắt ‘Người này rất không kiên nhẫn’.

Nếu nói là Văn Chân bị ánh mắt nhỏ này của hắn buồn bực đến không nhẹ, vậy Ninh Kính Hiền còn lại là bị hắn dọa tới mức không nhẹ, ánh mắt trầm, nghiêm mặt nói, “Tiểu nhị, không được vô lễ, đây là...”

Hắn ghen một chút không biết nên giới thiệu như thế nào, vừa rồi còn chưa kịp móc nối tốt với thân phận Hoàng thượng.

“Là ai ạ?” Ninh Vân Tấn nhu thuận mà đứng vững, mắt to đen trắng phân rõ ở giữa hai người lui tới tuần tra.

Hắn vốn đã sinh ra một bộ tướng mạo ngọc tuyết đáng yêu, lại tận lực bán manh giả vờ biểu tình nhu thuận, làm hai mắt linh động kia lúc chuyển động nhanh như chớp, tăng thêm vài phần động lòng người.

Văn Chân nhìn không được ở trên mặt hắn nhéo một cái, cười nói, “Ta chính là di phu(ượng) người, còn không mau hành lễ.”

Từ bên thân mẫu của Tiểu nhị Ninh gia, lão công của muội muội của mụ mụ, cũng không nhất định là dương, mình chính là ‘Lần đầu tiên’ diện thánh, đại nhân nói vậy chính là thế đi!

Ninh Vân Tấn trong lòng khịt mũi, trên mặt lại kinh hoảng cực kỳ, reo lên, “Vị di phu này con cứ nhiên chưa từng thấy qua!”

Ninh Kính Hiền vừa thấy hắn biểu tình này thì trong lòng biết sắp hỏng bét, đáng tiếc động tác của hắn vẫn là chậm một bước.

Ninh Vân Tấn đã muốn nhanh nhẹn mà khẩu đầu chào, động tác của hắn vô cùng quy củ, vừa thấy chính là nghiêm chỉnh huấn luyện. Vừa hành lễ trong miệng hắn còn nói lời cát tường, “Tiểu tử Ninh Vân Tấn cho di phu thỉnh an, chúc di phu hàng năm có năm như hôm nay có ngày như bây giờ, tinh thần long mã, sớm sinh quý tử, phúc thái an khang...Ai u, đau quá, cha ngài véo con làm gì!?”

Ninh Kính Hiền thầm nghĩ đem tiểu tử hồ ngôn loạn ngữ này tha xuống quát một chút, cũng không biết là ở đâu làm sao nghe được lời này nhất được thì dùng loạn, còn chúc Hoàng thượng hằng năm như hôm nay, đây không phải là rắp tâm làm cho người ta ngọt ngào sao!?

Văn Chân lại thật ra không nổi giận – chủ yếu là không như Ninh Kính Hiền nhĩ sâu sắc phức tạp. Hắn cũng biết tiểu hài tử thích học đại nhân nói chuyện, vừa thấy chính là tiểu tử này không biết ở đâu nghe được người ta nói qua, liền học nói theo. Hắn cười nói, “Dậy đi!”

Ninh Vân Tấn bị cha nhéo cũng kiên trì không đứng dậy, Văn Chân để cho hắn đứng lên tự nhiên cũng không có động, nhưng lại quỳ hướng Văn Chân liếc mắt.

Ninh Kính Hiền xấu hổ giận dữ!

Tiểu tử này thật xấu thấy tiền sáng mắt lại tái phát, đối với thân thích bằng hữu lễ gặp mặt ‘Phải kiểm’ cũng quên đi, làm sao có thể muốn đến trên đầu Hoàng thượng.

Hắn xách sau cổ Ninh Vân Tấn nhắc lên, để cho hắn đứng lên. Ninh Kính Hiền nghiêm mặt giáo huấn nói, “Di phu con sớm đã cho con lễ gặp mặt, chỉ là khi đó còn nhỏ chưa biết chuyện mà thôi!”

Bị Ninh Kính Hiền ‘Hung tợn’ mà trừng mắt – bé nào đó kiểm soát cảm giác mình – Ninh Vân Tấn thành thật. Hắn nhu thuận mà đứng ở trước mặt hai người, cúi đầu chơi ngón tay, âm u nhìn Văn Chân một cái, ai oán mà thở dài.

Biểu tình này của hắn Văn Chân thật sự là thấy nhiều lắm, nhóm hậu phi lúc muốn câu dẫn mình hoặc là bị mình lãnh đạm sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy, bất quá bị một tiểu oa nhi học ra như thế, hiệu quả chỉ có mười phần hài kịch, Văn Chân nhin không được bật cười, không phúc hậu mà liếc Ninh Kính Hiền một cái, phỏng đoán đây là tiểu thiếp của thần tử tâm phúc nào đó ở trước mặt hài tử biểu hiện qua dáng vẻ kệt cớm như vậy!

16. Chương 16

“Vậy được rồi! Trở về người nên nói cho con biết cái nào của di phu.” Ninh Vân Tấn một bộ biểu tình khoan hồng độ lượng, thật lòng mà đối với Ninh Kính Hiền dặn dò.

Văn Chân lại vui vẻ, da mặt của hắn còn chưa dày đến có thể không thấy ánh mắt tha thiết của một đứa trẻ, vả lại lễ gặp mặt nho nhỏ hắn vẫn cho được.

Nghĩ nghĩ, hắn đem ban chỉ trên ngón cái rút ra, nắm bàn to nhỏ bé thịt múp múp như kẹo đường của Ninh Vân Tấn, nhét vào trong lòng bàn tay của hắn, “Cầm, di phu đưa cho người lễ gặp mặt.”

“Cám ơn di phu. Di phu thật tốt.” Ninh Vân Tấn nhất thời nắm ban chỉ kia tươi cười rạng rỡ, một bên nói lời cảm tạ, một bên đem ban chỉ kia hướng trên ngón tay của mình đeo.

Đó là một ban chỉ hình trục vàng hồ phách sáng nhẵn bóng, cả đồ vật sáng trắng không vân, hiện ra màu vàng kim tiên diễm, bên trong chứa nhiều vết băng rạn. Tuy rằng nói ‘Hồ phách lấy huyết làm dầu, kim phách làm thứ’, nhưng sắc thái tiên diễm, phú quý hoa mỹ được xưng là kim phách tài thạch cũng không phải ai cũng có thể dùng tới.

Ninh Vân Tấn biết rõ dùng kim phách làm ban chỉ là cực kỳ hiếm thấy, nhẫn này lại hiếm thấy trong suốt sáng trong, cho dù trong cung phẩm chỉ sợ cũng là thượng phẩm, nói không chừng là vật Văn Chân yêu thích, lần này chính là kiếm lời.

Đáng tiếc trên người hắn tuy rằng thịt nhiều, rốt cuộc so không được ngón tay lớn của người trưởng thành, nhẫn đeo vào còn lớn hơn một vòng, căn bản đẹp không được. Ở trong giễu cợt của Văn Chân cùng Ninh Kính Hiền đành phải ngượng ngùng đem ban chỉ bỏ vào bên trong tiểu hà bao.

Sau khi được lễ gặp mặt, Văn Chân phát hiện tiểu bồng hài (em bé béo) này thái độ đối với mình đều ân cần vài phần, liền cười nói, “Nghe nói người ở trong thôn trang làm đại công trình, có thể mang di phu đi nhìn một cái không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Ninh Vân Tấn một hơi đáp ứng xuống, tay nhỏ bé tự giác mà vươn vào trong lòng bàn tay Ninh Kính Hiền, hai phụ tử tay trong tay hướng chỗ núi đi. Hắn một bên vui vẻ mà vung cánh tay, một bên nghiêng đầu hỏi, “Phụ thân là biết ngọa phòng (phòng ngủ) người đã sắp làm xong, đặc biệt đến nhìn sao?”

“Còn có ngọa phòng của ta?” Ninh Kính Hiền lúc trước đáp ứng hắn thi công công trình này, cũng không chú ý nữa.

“Đó là đương nhiên.” Ninh Vân Tấn kiêu ngạo ngửa cằm, “Phụ thân chính là nhất chi gia chủ mà, làm sao có thể không có phòng người, con trù tính cho người một thư phòng đó, bất quá bây giờ còn chưa trang trí xong!”

Nói xong hắn nghịch ngợm mà làm mặt quỷ, chọc đến Ninh Kính Hiền nhin không được nhéo nhéo lòng bàn tay của hắn, xem như đáy lòng mình thật cao hứng, cũng phải nhắc nhở xuống nhi tử đừng ở trước mặt Hoàng đế thất lễ.

Văn Chân phát hiện động tác nhỏ của hắn, trong lòng có vài phần không cho là đúng, lẽ nào trẫm còn có thể cùng một tiểu hài tử so đo hay sao, Ninh Kính Hiền này cũng quá cẩn thận rồi! Bất quá nghĩ đến vừa mới nắm đến bàn tay nhỏ thịt múp múp, mềm mại không xương kia, hắn nhin không được ở trong hư không nắm vài cái, tựa hồ cảm giác cũng không tệ lắm!

Thấy Ninh Kính Hiền một bộ bộ dáng có con vạn sự đủ, Văn Chân có chút bất bình so sánh, cũng không phải chỉ có ngươi có nhi tử. Hắn cúi đầu chọc Ninh Vân Tấn, “Nhìn ngươi đầu đầy mồ hôi, còn hướng bên người cha ngươi đến gần, ngươi bao tuổi, xấu hổ hay không xấu hổ a!”

Nghe nói như thế, tiểu hài tử hơi chút có chút tự tôn lúc này đều muốn hất tay phụ thân ra, một bộ bộ dáng tiểu đại nhân mình đã sắp lớn! Nhưng Ninh Vân Tấn làm sao để hắn khiêu khích lý gián, ngược lại hướng trên người Ninh Kính Hiền dấn dấn, đem đầu đầy mồ hôi trét ở tay áo hắn, vô lại nói, “Cùng phụ thân thân thiết có gì không tốt, mặc kệ con lớn bao nhiêu, ở trong mắt phụ thân còn không phải đều là tiểu hài tử.”

Văn Chân bị hắn ngen ghê gớm, Ninh Kính Hiền có chút xấu hổ, chỉ có thể xiết chặt tay nhi tử để cho hắn đừng làm thiêu thân.

Nhìn hai gia bên cạnh bộ dáng thân mật, làm cho Văn Chân có chút hối hận không đem Thái tử mang ra, lập tức lại nhớ đến mình tựa hồ chưa từng dặt qua tay nhi tử, vì thế liền âm thầm quyết định chờ hồi cung phải thử một chút.

Trong khi cười nói rất nhanh đến chỗ Ninh Vân Tấn khởi công, hắn đặc ý chỉ vào một chỗ cửa động nói, “Phụ thân, ngươi nhìn, đó là động đào nguyên của chúng ta.”

Hắn chỉ cửa động đã tu sửa đến không sai biệt lắm, đủ có thể chứa hai người sống vai mà đi, bên cạnh dùng đá phiến tiến hành gia cố, ở trên cửa động có khắc ba chữ ‘Động Đào Nguyên’, hai bên thì lại có khắc một bộ câu đối ‘Nhân gian Đào Nguyên động, Thiên ngoại Bạch Vân thôn.’

Văn Chân nhìn chữ quen thuộc kia, quay đầu nhìn phía Ninh Kính Hiền, “Dịch Thành, đây là chữ ngươi đi?”

“Vâng, Hoàng...Ngài tuệ nhãn.” Ninh Kính Hiền cũng không biết nên xưng hô hắn như thế nào, hàm hồ đáp, “Lần trước Tiểu nhị quần quít lấy thần...Quần quít lấy ta viết.”

Ninh Vân Tấn làm bộ không nghe thấy phụ thân lỡ miệng, hưng phấn mà dắt hắn đi đến gần cửa động, “Cha, mau tới vào nhìn xem, động núi này đem hướng Đông Tây Nam Bắc đều đào thông, sau đó ở hai bên lại đào nhĩ phòng (phòng cạnh), con đã ở hai tối, bên trong mát mẻ thoải mái đó!”

Nói thật ra hai đại nhân đi vào động núi này, trong lòng đều chán ghét thích ứng không được. Ở trong tư tưởng của bọn họ, loại sơn động dùng đá phiến gia cố này, tương tự địa cung, thì không nên cho người ở, cổ tình Ninh Vân Tấn còn ngại không đủ kích thích, thấy hai người ở cửa không chịu nhấc chân, lại gào to lên.

“Tạ sư phụ không hổ là công tượng có chút danh tiếng, nguyên bản con còn muốn chính là làm đơn giản một chút là tốt rồi, hắn lại nói phụ thân ngài thân phận như vậy ít nhất phải làm một ít tân trang. Hài nhi suy nghĩ cũng đúng, khiến cho hắn tìm người đến khắc một vài bức tranh, quả nhiên xinh đẹp hơn.”

Nói xong hắn khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lại có chút vắn vẹo, bụm tiểu hà bao thở dài nói, “Đáng tiếc cứ như thế thì vượt qua dự tri phụ thân chỉ cho nhi tử, chỉ có thể động vào vốn riêng của mình, hại hà bao con cũng thật quá gây!”

Thấy hắn đôi mắt nhỏ tội nghiệp, Ninh Kính Hiền lần này kiên quyết chống cự, vượt chi hoàn toàn là tiểu tử này tự làm tự chịu, đừng nghĩ mình sẽ lại trợ cấp hắn!

Muốn dẫn Hoàng thượng vào địa cung từ công tượng sửa lăng xây dựng, Ninh Kính Hiền thật sự không có lá gan kia. Hắn khó xử mà nhìn Văn Chân nói, “Nếu không chúng ta vẫn là vào trong thôn trang nghỉ ngơi đi?”

“Tạ sư phụ này chính là công tượng giỏi sửa lăng kia?” Văn Chân nghiền ngẫm mà nhìn hắn, nhìn thấy Ninh Kính Hiền như là bị ghen giống như vẻ mặt đau khổ gập đầu. Hắn ý vị thâm trường nói, “Thấy nhi tử ngươi biết bao hiếu thuận a, sửa địa cung còn không quên hiếu thuận người!”

“Đó là đương nhiên, nhi tử hiếu thuận phụ thân là thiên kinh nghĩa địa mà! Đúng không phụ thân.” Ninh Vân Tấn nghiêm trang, dặt tay áo Ninh Kính Hiền nói, “Chúng ta đi vào ngồi nói đi, bên ngoài thật sự quá nóng, đi như vậy trong chốc lát hài nhi đã ra một thân mồ hôi!”

Ninh Vân Tấn lập tức thật đúng là không nghĩ tới nguyên nhân hai đại nhân đang ở bên ngoài do dự, hẳn thể thứ nhất không nhận qua giáo dục gì, là một người không kiêng kỵ gì, lại ở Tây Bắc ở qua nhà hầm, thể thứ hai hình thái xã hội lại không cần kiêng kỵ gì, bởi vậy căn bản không cảm thấy được lấy sơn động tránh nóng là bao nhiêu chuyện vòng vèo!

Hắn là thật sự nóng đến chịu không nổi, ở cổ đại hàng giảm nóng chỉ có thể dựa vào chậu băng cùng chiếc quạt của hạ nhân, nhưng băng cũng có mức quy định, quạt về chút gió mát này căn bản là giải không đúng chỗ ngứa, mà còn đại bộ phận là gió nóng, là chuyện vô bổ.

Hắn nhớ rõ trước kia ở nhà hầm đông ấm hạ mát, lúc này mới nhớ tới biện pháp này, làm nũng bán manh để cho Ninh Kính Hiền đáp ứng hắn ở thôn trang đào động.

Nguyên bản hắn cũng chỉ tùy tiện chọn một sơn động ở, sau lại nghĩ đến sau vài năm chính là một năm so với một năm nóng hơn, triều đình hàng năm các nơi đều có tin đại hạn, lúc này mới đành phải phụ trợ tiền riêng của mình, đem động này chỉnh sửa đến càng xinh đẹp hơn một chút.

Ninh Vân Tấn u oán mà quét Văn Chân một cái, ai kêu Hoàng đế này vô dụng, còn không có đem tộc Phụng Vũ ở phía Bắc bắt vào trong tay, nếu không cũng có thể học Khang Hi đại đế giống nhau hàng năm đi phía Bắc tránh nóng!

Văn Chân thu được ai oán của đôi mắt nhỏ, còn nghĩ rằng là tiểu bắt điểm này đang oán giận hai người vẫn luôn không chịu vào động, nhin không được vui vẻ, hắn vỗ vỗ Ninh Kính Hiền, “Nếu đều đến đây, dù sao cũng phải vào xem!”

Hoàng thượng cũng lên tiếng, Ninh Kính Hiền đành phải tuân chỉ làm việc. Hai tên thị vệ mặc thường phục đi đầu tiến vào trong động, tiếp theo là phụ tử Ninh gia, sau đó là hai người Văn Chân cùng Lý Đức Minh, những tùy tùng khác thì lại đi theo phía sau.

Vừa đi vào trong động mọi người đã cảm thấy được nhiệt độ không khí đột nhiên giảm bớt rất nhiều, từng trận gió lạnh phía trước mà đến. Toàn bộ sơn động đều được gia cố qua, đường hầm kết cấu hình vòng, trên vách tường đá phiến hai bên khắc một đó ‘Bạch Hạc thanh tùng đồ’ ‘Trăm điều tề minh đồ’ mấy đồ án cát tường, dựa trên vách tường cứ cách mỗi khoảng cách thì đặt đèn chằng chịt, có thể nhìn rất rõ ràng.

Vừa đi Ninh Vân Tấn một bên đắc ý lải nhải, “Động này vừa mới đào xong còn có chút mùi đất, chờ thông gió một thời gian ngắn thì tốt rồi. Hiện tại bố trí tốt chỉ có bốn gian ngọa phòng cùng một gian nghênh khách thánh, chờ sau khi đem thư phòng phụ thân mở ra, cần chậm rãi khởi công.”

“Kỳ thật là luyện tiếu bạc của mình đi!” Văn Chân trong thời gian ngắn đã đem bản chất của hắn bắt được rồi.

Ninh Vân Tấn quay đầu đối với hắn không chút khách khí mà làm mặt quỷ, nghiêm túc nói, “Vân Tấn chính là tiểu hài tử làm sao có thể tự chủ trương, đương nhiên phải đợi phụ thân nghiệm thu sau đó lại làm quyết định!”

Nói xong hắn kéo tay Ninh Kính Hiền, ngửa đầu nói, “Nó sửa sang được chứ, phụ thân!”

“Không được vô lễ!” Ninh Kính Hiền đã sắp bị hắn biến thành không còn cách nào khác, hắn luôn luôn tự nhận đối với ba tử nữ đối xử bình đẳng, Trưởng tử cùng nữ nhi đều là đối với mình kính sợ có thêm, cố tình chính là tiểu nhi này phá lệ đánh mình.

Nói hắn giữ vững làm nũng để được sủng, nhưng hắn lại vô cùng nắm chắc đúng mực – ai đó nhi không (bị con điều khiển) phát hiện giới hạn của mình cứ như vậy một chút bị nảy sinh cái mới, nếu không sơn động này là làm sao!

Đi được một hồi thì nhìn thấy một đại động trống trải, bên trong rất rõ ràng tiến hành bố trí tỉ mỉ, chẳng những cùng đại sảnh thôn trang Ninh gia rộng không sai biệt lắm, ngay cả bài trí cũng kém không nhiều lắm. Động này chọn chính là ánh sáng trắng, trên đỉnh đều đào hai chỗ thông, làm cho đường ánh sáng có

thể cùng chiếu vào trong động, như là hai ngọn đèn chiếu giống nhau làm cho trung tâm có vẻ vô cùng sáng sủa.

Văn Chân ngửa đầu đánh giá liếc mắt, khen, “Cũng thật ra biến thành có hình có dạng, bất quá trời mưa xuống sẽ không bắn nước xuống dưới sao?”

“Sẽ không!” Ninh Vân Tấn đắc ý nói.

Ninh Kính Hiền cũng ngẩng đầu cân nhắc một hồi, “Mặt trên là kết cấu đan xen, hẳn là mương dẫn nước đi! Người thiết kế đúng là có vài phần khéo léo.”

Ninh Vân Tấn hướng hẳn gơ ngón tay cái lên, khoa trương mà kêu la, “Quả nhiên vẫn là phụ thân thông minh.” Nói xong hẳn còn cố ý nhướn mày, ném một cái ánh mắt nhỏ ‘Người rất ngốc’ cho Văn Chân.

Văn Chân bị buồn bực rồi! Nhưng hẳn lại không thể cùng một tiểu hài tử so đo, chỉ có thể ghen!

Hai đại nhân ngồi ở chỗ ngồi chính giữa trong đại sảnh, Ninh Vân Tấn đạp đạp chạy đến một cửa động nhỏ bên cạnh, kêu lên, “Thúy Hương, nhanh lên dâng trà, phụ thân khát!”

Thúy Hương từ cửa động kia nhô đầu ra, lên tiếng, “Dạ, lập tức đến, thiếu gia ngài trước nghỉ ngơi.”

Ninh Vân Tấn tiểu đại nhân dường như nghiêm túc mà gật đầu, chờ Thúy Hương rút đầu lại, hẳn liền khôi phục thành bộ dáng tiểu hài tử nghịch ngợm, chạy đến giữa đại sảnh, leo lên trên ghế gần chỗ ngồi giữa nhất đoạn chính ngồi xuống!

“Chỗ đó làm gì?” Ninh Kính Hiền hỏi.

“Đặc biệt thiết kế một tiểu trù phòng, có thể đun nước nóng, làm chút thức ăn vặt.” Ninh Vân Tấn cười tủm tỉm nói, “Buổi tối đói bụng cũng không cần ra cửa kêu làm đồ ăn.”

Đang nói Thúy Hương đã muốn cẩn thận mà bưng một cái mâm nhỏ đi ra, cho ba người ngồi hai bên từng người đặt lên một cái chén, phía sau một tiểu nha đầu xinh đẹp đi theo nâng thì lại đặt lên hai đĩa hoa quả kiểu diêm ươn át.

Một đường đi đến mọi người là thật khát, Ninh Kính Hiền bưng chén lên hướng Văn Chân nói, “Thỉnh dùng trà.”

Chén ba người đều là gốm trắng thượng đẳng mạ vàng giống nhau như đúc, Ninh Kính Hiền cũng không chú ý tới cần khôn bên trong. Hắn bưng chén lên, uống một hơi, phát hiện bên trong căn bản không phải nước trà, là trà lạnh nhiệt độ bình thường.

Trà lạnh này là năm ngoái Ninh Vân Tấn tìm đại phu kê, nghe nói tiêu nóng giải lạnh, vị cũng không tệ, Ninh phủ cao thấp đều vô cùng thích, ở trong mùa hè thời tiết nóng bức một chén quả thật làm cho người ta cả người thoải mái.

Văn Chân mở ra nắp chén lại sững sốt, sóng nhiệt cuộn cuộn nghênh diện mà đến, nắng nóng mới vừa áp chế nhất thời lại xông lên trong lòng. Hắn liếc liếc trong chén trà Ninh Kính Hiền một cái, rõ ràng cùng mình không giống, lại vừa thấy tiểu đầu đình Ninh Vân Tấn kia, bưng lên cái chén đang phóng khoáng uống một hơi cạn sạch.

Hắn thị lực vô cùng không tệ, đem bọt nước trên vách chén thấy rất rõ ràng, rất rõ ràng đó là một chén nước trà đã ướp lạnh qua!

Văn Chân trong lòng khó chịu, bất bình nhận định! Hắn đem cái chén trong tay đặt trên bàn, tầm mắt âm u mà nhìn phía Ninh Kính Hiền, dựa vào cái gì hai gia các người cùng trầm uống lại không giống nhau, đây là đạo đãi khách của Ninh gia?!

Ninh Kính Hiền uống ngay một miệng trà thì cảm giác không khí không đúng, tầm mắt của hắn theo Văn Chân dạo qua một vòng, thiếu chút nữa sặc, lập tức trong lòng biết không tốt. Thấy Thúy Hương đang thêm một chén nữa cho xú tiểu tử, hẳn thật sự là giận không có chỗ phát!

“Thúy Hương, tại sao trà không giống nhau! Người làm chuyện gì đây.”

Thúy Hương sợ tới mức run lên, chén trà trong tay run theo, nước trà bên trong cũng hắt ra một chút, nhất thời một làn mùi ngọt chua ở trong đại sảnh tản ra.

Văn Chân mặt âm trầm nói, “Đã có nước ô mai ướp lạnh, cũng cho ta một chén.” Hắn quay đầu nhìn Ninh Kính Hiền, “Dịch Thành, sẽ không luyến tiếc đi!”

Thúy Hương chỉ cảm thấy sắp bị lão gia nhà mình tầm mắt không tốt trừng trừng, sợ tới mức nhanh nhẹn mà quỳ trên mặt đất, khuôn mặt tái nhợt nói, “Hồi bẩm lão gia, nô tỳ, nô tỳ chính là dựa theo phân phó của thiếu gia mà thôi!”

Đối mặt hai đường ánh mắt đột nhiên bắn phá ở trên người mình, Ninh Văn Tấn người không có việc gì chớp chớp mắt, thiên chân vô tà nói, “Là phụ thân nói qua đối đãi khách quý phải thận trọng nha! Con đặc biệt để cho Thúy Hương cho di phu Long Tĩnh thượng đẳng Hoàng thượng ban cho năm nay, nghe nói một chút nhỏ như thế cần phải thiệt nhiều bạc, trà lạnh cùng nước ô mai là lên không được mặt bàn gì đó làm sao có thể đãi khách chứ.”

Vừa nói hắn còn như khuông như dạng vươn ngón tay nhỏ khoa tay múa chân cỡ ‘Chút chút đây thôi’, một bộ bộ đáng lấy nhiều máu sau đó thịt đau! Hai đại nhân nhất thời không nói gì.

Nhìn trà nóng trên bàn từ từ bốc lên hơi nóng, khách nhân tôn quý lại buồn bực rồi!

17. Chương 17

Rốt cuộc Văn Chân vẫn là uống một chén nước uống không được lên mặt bàn!

Ở trong kiểu thời tiết mùa hè nóng nực này, có thể ngồi trong đại sảnh mát mẻ, một bên uống nước ô mai đã qua ướp lạnh, một bên cảm thụ được gió mát thổi qua bên người, đúng là một loại hưởng thụ vô cùng.

Văn Chân liếc liếc tiểu bàng hài ngồi trên ghế quay đến quay đi điều chỉnh tư thế, quay đầu đối với Ninh Kính Hiền nói, “Tiểu tử nhà ngươi thật đúng là một tham thích hưởng thụ, tiếp tục như thế không thể được. Người cũng quá phóng túng hân, phải quản quản!”

Ninh Văn Tấn trộm mà trừng mắt hắn một cái, bất quá lại không tranh cãi nữa. Hắn hôm nay đã làm ra không ít chuyện dư thừa, làm nữa thì vượt quá!

Lúc trước Văn Chân không cùng mình so đo, cũng chỉ là nhìn phân thượng mình tuổi nhỏ, làm quá đáng quá đừng nói Văn Chân có thể khả nghi, Ninh phụ cũng sẽ lo lắng mình thành tiểu hài tử không giáo dưỡng, trở về khẳng định sẽ hung hăng giáo huấn mình.

Hắn tự cho là động tác bí mật đương nhiên không thể gạt được hai cao thủ ngồi chính giữa – đương nhiên đây là Ninh Văn Tấn muốn!

Thấy hắn sau khi lén lút trừng mắt nhìn một cái, khi phòng má nghiêm mặt ngồi ở trên ghế đếm đầu ngón tay, không nói lời nào. Ninh Kính Hiền trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bất đắc dĩ nói, “Cũng không biết hắn suốt ngày đau ra nhiều mư mô như thế, về chút đáng về thông minh này cũng dùng ở chơi đùa, đợi cho sang năm sau khi nhập học, ta sẽ dặn dò phụ tử đối với hắn nghiêm khắc một chút!”

Ninh Văn Tấn vừa nghe đã du mỗ, đầu mày nhỏ vo thành một cục, thành một khuôn mặt khổ qua – dĩ thường phù hợp biểu tình buồn khổ của một hài tử nghe được phải đi học bị quản giáo.

Văn Chân thấy hắn bày mặt béo nhỏ biểu tình sinh động thì nhịn không được nở nụ cười, nói với Ninh Kính Hiền, “Nói đến nói đi ngươi vẫn là luyến tiếc mình tự mình quản giáo, như thế không thể được, cho dù hắn không phải Trưởng tử Ninh gia, cũng phải hảo hảo dạy mới được. Nếu sau khi lớn lên chờ thành hoàn hảo đệ tử (con cháu ăn chơi), chẳng phải là đánh mất thể diện của tộc nhân chúng ta.”

“Tất nhiên là thế. Thân là nam nhi ngày sau chung quy phải thành gia lập nghiệp, khởi động một mảnh gia nghiệp. Ta cũng chỉ bất quá để cho hắn trước nhập học nhiều thoải mái một ít ngày.” Ninh Kính Hiền nào dám phản bác, đành phải gạt đầu nhận lời.

Văn Chân vừa lòng mà gật đầu, bưng lên chén Long Tỉnh thượng đẳng đã để nguội kia, uống vào một hơi, nhất thời cảm giác ngọt ngào quanh co gần bó, thư sướng nói không nên lời, đúng là trà ngon năm nay mới cống, xem ra tiểu tử này cũng không phải cố tình.

Nghĩ như vậy, tâm tư của hắn vừa chuyển, lại nói, “Cũng không nên quá hà khắc, đừng đem phần thông minh kia mài rớt, cùng con một sách giống nhau, không có ý nghĩa. Hắn đào sơn động tránh nóng phương pháp cũng rất không tệ, ta nhớ rõ Tây Bắc tựa hồ lưu hành ở nhà hầm, nghĩ đến cũng không phải chuyện gì khác người, chỉ là về sau đừng tìm công tượng giỏi sửa lằng kia, ha ha ha.”

Nói xong chính hắn ngược lại nở nụ cười.

Chỉ có Ninh Kính Hiền trong lòng buồn bực nói không nên lời, nói phải nghiêm gia tăng quản giáo chính là người, nói không cần quá hà khắc cũng là người, bất quá nghe được Hoàng thượng luôn luôn đối với người yêu cầu rất cao khen ngợi nhi tử, hắn cũng không ngăn được nhếch khóe miệng lên, cười theo.

Văn Chân nhìn không được cái bộ đức hạnh lấy con làm quang vinh – hắn hôm nay ăn vài lần mệt ngấm, chính đốn không được người nhỏ chỉ có thể lấy người lớn khai đao.

Rồi đột nhiên thu hồi tươi cười, hắn nghiêm mặt làm ra vẻ mà nói xong tâm đắc dạy con của mình, “Muốn ta nói tiểu hài tử từ nhỏ phải dạy bọn hắn lập thân, không bằng sớm một chút để cho bọn hắn biết cái gì là Chí vu đạo, Cử vu đức, Y vu nhân, Du vu nghệ*, trưởng thành cũng chỉ là trở thành bình thường, không được trở thành rường cột nước nhà.”

*Luận ngữ và Thuật của Khổng Tử: Lập chí theo đuổi lý tưởng nhân sinh, xác định nắm chắc đức hạnh tu dưỡng, tuyệt không rời bỏ nhân sinh chính đạo, tự tại hoạt động trong văn nghệ.

Thấy Ninh Kính Hiền nghe rất thật lòng, Văn Chân tính nói quá trốn đem nhi tử của mình cũng lấy ra xào lẩn, “Như Trưởng tử nhà ta, ta từ nhỏ đã nói cho hắn biết có nhiều trách nhiệm, hắn đem một phần gia nghiệp làm sao kế thừa, làm cho hắn từ nhỏ đã nghiêm gia tăng yêu cầu của mình, người xem, hiệu quả rất tốt, chẳng những quy củ lễ nghi học được nửa điểm không kém, mà còn chủ động yêu cầu sớm đọc sách một năm, thật sự là cực kỳ ưu tú!”

Ninh Vân Tấn nghe xong trộm bĩu môi, người hiện tại cứ đắc ý đi, chờ đem Thái tử dạy đến rất xuất sắc, người ta sẽ chờ không kịp muốn một cước đem người đá xuống ghế kia, nhìn người còn có thể hay không tiếp tục đắc ý!

Hai tên làm cha cứ nói về đề tài dạy con, không biết đã như thế nào dần dần bắt đầu từ đơn giản đến phức tạp, bắt đầu nói đến càng nhiều vấn đề con cháu trong Kỳ không hăng hái phần đầu, Ninh Kính Hiền cũng rất cuộc thoát khỏi quần cảnh trước đó nghe nhiều lời ít – hắn nào dám đàm luận vấn đề Hoàng đế dạy con, có thể phát biểu một chút ngôn luận của mình.

Ninh Vân Tấn ngồi ở một bên thật sự nhàm chán, tìm cơ nói đi an bài chuyện dùng bữa, xoay người chạy.

Bữa tối đã sớm chuẩn bị, chỗ dùng bữa cũng định ở trong đại sảnh động Đào Nguyên. Có Văn Chân ở, bữa tối tự nhiên là phong phú cực kỳ, các loại sơn trân đều chọn tốt nhất trình lên.

Trên bàn cơm Ninh Vân Tấn thành thật vô cùng, chỉ chú ý chuyên tâm chọn thịt cá thịt nạc ưa thích xuống tay, đem nhanh chuẩn phát huy mười thành, chỉ là rau dưa mang màu xanh biếc đó là nửa điểm không chạm, như là mù nhất thời giống nhau trực tiếp không nhìn.

E ngại có Văn Chân ở Ninh Kính Hiền cũng không tiện rằng dạy hắn trên bàn, trừng mắt nhìn vài lần không có tác dụng, đành phải trở mắt mà nhìn tiểu tử này chẳng kiêng nể kén ăn.

Sau khi dùng xong bữa cơm Ninh Vân Tấn thoát khỏi hai đại nhân, trốn về phòng mình tiêu điều tự tại đi. Ninh Kính Hiền thì lại mang Văn Chân ở thôn trang đi lại xung quanh, vừa đi vừa nói chút chuyện trong triều, sau khi tiêu thực hắn xin chỉ thị bắt đầu an bài buổi tối nghỉ ngơi.

Trong động Đào Nguyên mát mẻ làm cho Văn Chân hết sức hài lòng, có chỗ ở mát mẻ, hắn cũng không muốn đến ở thôn trang chịu tội, chỗ nghỉ ngơi liền định ở động Đào Nguyên.

Hoàng thượng muốn ở, Ninh Kính Hiền tự nhiên là đem biệt gian sơn động thuộc về mình nhường lại, mình đi ở phòng Ninh Vân Tấn bố trí cho Ninh Vân Đình.

Ninh Vân Tấn bố trí gian phòng này cho Ninh Kính Hiền nhìn ra được dùng tâm tư, gian phòng này rộng cỡ gấp hai hơn đứt mấy phòng khác, chọn dùng kết cấu hai tầng, phía dưới là một tiểu thính, trác ý bình phong đầy đủ mọi thứ, từ thang lầu bên cạnh đi lên mới là ngọa phòng.

Không gian trên lầu cũng được ngăn cách chia làm ba gian, chính giữa rất rõ ràng là phòng chủ nhân, đặt một cái giường gỗ khắc hoa tốt nhất, trên mặt giường trải một cái chiếu ngọc, mà tiểu gian hai bên thì lại đặt một giường nhỏ, cũng không biết là giữ cho tiểu thiếp, hay để cho nha đầu gác đêm dùng.

Không chỉ có bố cục được suy nghĩ đầy đủ, một số tiểu tiết bên trong gian phòng lại làm cho người ta cảm thấy được là có tâm tư. Từ chỉnh thể phối hợp màu sắc, đến bài trí nhỏ, khắc đá trên vách tường, không có chỗ nào mà không phải là Ninh Kính Hiền thích.

Đáng tiếc cho dù hần liếc mắt một cái đã thích phải gian phòng này hôm nay cũng ở không được, Văn Chân vừa nhìn thấy sau đó lại đồng dạng hết sức hài lòng, không hề áy náy mà cứ chiêm ngưỡng sào.

Một đêm này Văn Chân ngủ đến phá lệ yên ổn, từ sau khi thời tiết vào nóng hần đã luôn dễ vào nửa đêm nóng tỉnh. Hần ngủ không thích có người ở bên cạnh – đó cũng là lúc trước vì lo lắng an toàn cho mình. Không ai quạt cũng chỉ có thể dùng chậu băng cho phòng hạ nhiệt độ, nhưng ép buộc như thế nhiệt độ giảm căn bản quản không được bao lâu, làm sao so được với thiên nhiên mát mẻ như vậy.

Nhưng là hần nhất định ngủ không được một giấc ngon, còn chưa qua nửa đêm, đang đứng trong mộng đẹp Văn Chân đã bị Lý Đức Minh kêu dậy, nói là trong cung có người đến!

Tiếp theo là một trận thu thập lộn xộn, Văn Chân mang theo Ninh Kính Hiền suốt đêm chạy về trong kinh, bởi vì Hoàng hậu lại chết!

Nhìn thấy Văn Chân xui xẻo, Ninh Vân Tấn buổi tối nằm mở cũng đẹp vài phần, khi thời điểm hần vù vù ngủ say, Văn Chân ở trên xe ngựa một đường xóc nảy; khi thời điểm hần thích ý nhóp nhép dùng bữa sáng, Văn Chân đã sắp chạy về trong cung bắt đầu chủ trì tang lễ Hoàng hậu.

Trừ bỏ nương gia Hoàng hậu, mọi người đều rất bình tĩnh, chủ trì tang lễ Lễ bộ cùng phủ Nội vụ lại nghiệp vụ thuần thực – Hoàng hậu liên tiếp chết không thuần thực cũng không được, hết thấy đều đầu vào đấy ẩn chương làm việc, không thấy có chút hỗn loạn.

Văn Chân từ sau khi hồi kinh cũng không lộ qua sắc hòa nhã, cho dù hần cứng miệng đi nữa, trong lòng cũng có chút chột dạ. Trong lòng hần rõ ràng mình khắc thê thanh danh này chỉ sợ là sự thật, cho dù ngày sau muốn lại chọn một nữ tử đại tộc làm Hậu, phỏng chừng trường bối người ta trong lòng đều là không tình nguyện.

Nữ tử đại tộc trong Kỳ được chiều chuộng, huyết mạch lại trân quý, gả đại tộc cùng với họ còn có thể nhiều thân gia, bị mình phong Hậu trừ bỏ thêm tên tuổi Hậu tộc, cái khác nửa điểm đòi không được lời, chính Văn Chân cũng không muốn lại cho thế cục trong cung này thêm phiền!

Kế tục lần này luận thân phận so ra kém hai vị trước, trong quy chế lễ tang hần là thấp hơn chút, nhưng Văn Chân nghĩ nghĩ, vì mượn sức quan Hán, như trước dùng chính là nghi thức tang cùng An Bình Hoàng hậu giống nhau.

Nghỉ triều năm ngày, phục lụa trắng, sớm chiều khóc ba lượt, chế văn cầu phúc, tự mình đem cát sông Tử cung đưa đến Tấn cung, một phen gây sức ép xuống, cho dù Văn Chân chỉ là nói không làm chuyện cũng một mỗi, chớ nói cho là bá quan văn võ đi theo khóc tang.

Đến tận nhiều năm sau, cho dù Văn Chân vẫn treo Hậu vị trống không, cũng sẽ không có ngôn quan lắm miệng khuyên giải Hoàng thượng thú thê!

Xong xuôi tang sự Hoàng hậu, Văn Chân rốt cuộc nhảy ra xuất thủ để an bài đại sự đọc sách của Thái tử.

Từ lần trước sau khi Hoàng thượng đề cập qua để cho tiểu nhi tử làm thư đồng, Ninh Kính Hiền vẫn luôn chú ý chuyện này, nhưng mà Hoàng hậu băng hà qua đi thì không có tiếp sau đó, trong lòng hần không yên muốn mau chóng biết kết quả.

Rất nhanh trong cung đã hạ ý chỉ, Đại học sĩ Thị Kỳ Như Hải, Chiêm Sự phủ Chiêm Sự Trương Bang Ngạn cùng với thiếu gia Chiêm Sự phủ Chiêm Sự Ngụy Thượng Hành, ba người vì Thái tử làm văn sư phó, ngoài

ra Tả Sư Thành cùng Lô Văn Đạo được chọn làm thư đồng Thái tử.

Ba lão sư của Thái tử đều là trí thức học nhiều, Đại học sĩ Thị Kỳ Như Hải càng là đại Nho số một số hai trong tộc, Thái tử sau khi bái sư, sau lưng đã có hai nhà Thị Kỳ cùng Tả Sư duy trì, rất rõ ràng Hoàng thượng vì đề cao địa vị cho Thái tử đặc biệt an bài.

Hải thiếu niên được chọn làm thư đồng một người là Trưởng tôn trực hệ của Tả Sư gia, một người là Trưởng tôn của Lại Bộ Thị Lang Lô Tự Hữu, bởi vì sớm tuệ nhạy bén đã có một chút danh khí nhỏ, thường xuyên được người trong Kỳ khen ngợi.

Ninh Kính Hiền đối với tâm tư Văn Chân rõ ràng hơn một chút, hẳn biết Hoàng thượng đối với Lại Bộ Thượng Thư hiện tại đã sớm có bất mãn, chỉ là còn không tìm được cơ hội bỏ cũ thay mới mà thôi, Lô Tự Hữu chính là người nổi nghiệp Hoàng thượng xem trọng.

Đem phần công báo kia đặt ở trên bàn, trong lòng hẳn tuy rằng nhẹ thở ra, rồi lại có chút phiền muộn. Tiểu nhị nhà mình luận gia thất cùng trí tuệ so với Lô Văn Đạo không biết mạnh hơn bao nhiêu, nếu không phải sợ hấn tính tình láu lỉnh kia gây họa, nếu có thể lên làm thư đồng Thái tử, con đường làm quan ngày sau liền thông thuận hơn!

Ninh Văn Tấn còn đang trong động Đào Nguyên tránh nóng cũng không biết rằng cha nhà mình phiền muộn, càng không biết bởi vì hành động khi diện thánh làm cho Văn Chân sợ hấn đem Thái tử phá hư, làm cho mình cùng vị trí thư đồng Thái tử gặp thoáng qua – đương nhiên, cho dù hẳn biết cũng không nhất định nguyện ý.

Hắn đang buồn bực nhìn sổ sách, vẻ mặt đau khổ kiểm kê tiểu kim khố ngân nước nghiêm trọng của mình, chuẩn bị đại kế tìm cách kiếm tiền!

18. Chương 18

Ninh Văn Tấn là một tiểu tài chủ, đây là sự thực Ninh phủ công nhận. Trong tiểu kim khố của hắn trừ bỏ phần định lệ trong phủ thuộc về hắn kia, tiền mừng tuổi hàng năm, sinh nhật cùng với ngày lễ ngày tết thu lễ, phát sinh lớn nhất là ở chỗ thu lễ gặp mặt.

Ở cổ đại có tập tục trưởng bối cho lễ gặp mặt lần đầu gặp tiểu bối, nếu như được tiểu bối bái kiến không cho chút lễ gặp mặt, nói ra quả thật có thể khiến người ta không chỗ dung thân.

Bất đồng với tiểu hài tử khác sợ hãi hoặc là chán ghét đi theo đại nhân đi gặp ngoại nhân, Ninh Văn Tấn quả thật là chờ hết thấy cơ hội đi theo Ninh Kính Hiền đi gặp khách lạ, đem nhân sinh bốn năm đầu đều ân cần không biết mệt mỏi dùng trên bán manh thỉnh an, thu lễ gặp mặt.

Ninh Kính Hiền cũng không phải quan thất phẩm tép riu, cho dù là ở kinh thành phần đông quan lớn này cũng có vài phần thể diện, quan viên hẳn lui tới tự nhiên cũng đều là không kém, người cho lễ gặp mặt hiếm khi sẽ có kém phẩm, làm cho Ninh Văn Tấn mỗi lần thu lễ đến mặt mày hớn hờ.

Bất quá đúng là bởi vì vài thứ kia rất trân quý, Ninh Văn Tấn ngược lại luyện tiếu đối thành tiền mặt, lần này vì tu kiến động Đào Nguyên, hẳn trợ giúp không ít bạc, kết quả kiểm kê xuống, trong tay chỉ còn lại có hơn một ngàn lượng bạc!

Lẽ ra nhiều bạc như vậy đủ nhà bình dân ăn mặc chi phí sinh hoạt cả đời, nhưng Ninh Văn Tấn biết mình sang năm xác định chắc phải nhập học, đến lúc đó chi tiêu cá nhân khẳng định không nhỏ.

Hắn rất hiểu mình, là một người tiêu tiền tiêu như nước, thay lời nói khác chính là thích mua đan, đến lúc đó mỗi tháng chỉ dựa vào chút định lệ này sống khẳng định chịu không nổi, có nữa chính là thân phận hiện tại của hắn dù sao chỉ là thứ tử Ninh phủ mà thôi, tài nguyên hưởng thụ so không được Trưởng tử, tuy rằng hiện tại tài sản chú trọng phân chia đồng đều, nhưng điều kiện tiên quyết là cha phụ thân qua đời huynh đệ phải ở riêng, điều đó còn phải vài thập niên nữa, hẳn cũng không muốn ngày sau mình cưới vợ sinh con, lão bà đứa nhỏ dùng chút tiền còn phải đến công trường (sổ sách chung) nhìn mặt người!

Đối với Ninh Văn Tấn mà nói, kiếm tiền là hắn sớm hay muộn phải phải xếp vào đại sự mỗi tháng!

Bất quá mấy chủ ý có thể kiếm tiền, với lại hẳn đây loại vóc người nhỏ có thể chân chính làm sinh ý, trong nửa thời gian hẳn thật đúng là nghĩ không ra.

Lúc hẳn là Dương Trừng đến chết cũng vẫn chưa rời vườn trường, khi đó được trong nhà chìn chòng chọc sít xao, hẳn ngay cả cơ hội rèn luyện làm việc cũng không có, mà ở đời trước, nửa đời trước của cải phát sinh đều là chiến tranh, nửa đời sau còn lại là dựa vào ăn thịt người hiếu kính, không cần mình quan tâm.

Ninh Vân Tấn nằm đó xem như phúc hậu, không giống mấy tướng lĩnh lòng dạ hiểm độc dựa vào uống máu binh sĩ kiếm được bộn đầy, nhưng hẳn biết đánh giặc, chỉ dựa vào mỗi lần đánh thắng trận cũng có thể hung hăng mà kiếm được một số, dù sao quý tộc tộc Phụng Vũ này chính là vô cùng có tiền. Theo lý chiến lợi phẩm hẳn là phải nộp lên, nhưng khi đó tài chính triều đình căng thẳng, mà ngay cả quân bị của quân Bát Kỳ cũng thường xuyên chậm phát làm nợ, chớ nói chi là lương bổng lục doanh bình thường, vì không khiến cho binh biến đối với chiến lợi phẩm việc này trên dưới triều đình đều là mở một mắt nhắm một mắt.

Trước kia hẳn cũng xem qua một ít tiểu thuyết xuyên qua, đáng tiếc bên trong nhắc tới cái gì nung thủy tinh, nuôi trâu châu, mở ngân hàng, bán lá trà mấy thủ đoạn đại chúng nhất là khỏi phải trông cậy.

Trước mắt ở Đại Hạ, thủy tinh chẳng qua là phân xưởng dân gian công nghệ thiếu chút nữa thôi, công phẩm đã đến trình độ cơ hồ cùng hiện đại giống nhau, khiếm khuyết chính là các loại nghệ thuật gia công sáng tạo; mà toàn thể Đại Hạ này ngọc tốt là trào lưu, trâu châu thứ này tuy rằng các nữ nhân thích, nhưng không phải hạt châu thiên nhiên tốt nhất là bán không được giá cao; mà toàn thể Đại Hạ này lấy ngọc tốt làm trào lưu, trâu châu thứ này tuy rằng các nữ nhân thích, nhưng không phải hạt châu thiên nhiên tốt nhất thì bán không được giá cao; càng giận hơn chính là Hộ bộ cùng phủ Nội vụ đã phân chia mở dây chuyền tiền trang (ngân hàng) cả nước, tuy rằng trước mắt chỉ có nghiệp vụ đổi ngân phiếu, nhưng mà đã có ngân hàng chiếm lĩnh, trừ phi Hoàng đế trao quyền, không ai dám đối với mảng này vươn móng vuốt.

Lá trà măng này lại thật ra chưa hoàn toàn bị bịt kín, bất quá thập đại danh trà Trung Quốc đã gần đầy đủ hết, muốn phát tài chỉ có thể chặt đi một nét bút nghiêng, đi tìm nơi sản sinh lá trà uống ngon ở đời sau lại không bị dâng làm cống phẩm, nhưng mà trong tay của Ninh Vân Tấn không có người, cho dù hẳn nhớ rõ một vài địa phương sản sinh trà trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp tiến hành hoạt động!

Thường thức túi thơm ngọc trên eo, Ninh Vân Tấn nhịn không được bắt đầu méo méo, ở Đại Hạ đã có nếp sống đồ thạch, nếu mình có thiên nhân trong mấy tiểu thuyết kia, vậy cũng chính là làm ăn một vốn bốn lời, sẽ không bao giờ cần lo lắng thiếu tiền tiêu!

Ninh Vân Tấn không phải một người để tâm vào chuyện vụn vặt, không nghĩ ra được chủ ý cũng sẽ không khó xử mình, như cũ ăn được uống được chơi rất vui.

Ngày hôm đó, đã gần hơn một tháng trời không mưa lão thiên gia cuối cùng giáng một chút mưa, mặc dù ngay cả mặt đất cũng không hoàn toàn ướt nhẹp, nhưng đám mây mang đến cuối cùng làm cho thời tiết mát mẻ một chút, hẳn liền hưng trí bừng bừng mà trở lại trong thôn trang dạo chơi vườn.

Thôn trang Ninh gia nằm ở thôn Bạch Hương này, là dự định làm sản nghiệp tổ tiên, xung quanh một mảnh đồng ruộng đều bị phân chia làm tế điền (đất cúng tế).

Tế điền, là tài sản bị xét nhà cũng sẽ không bị niêm phong, lúc trước Ninh Vân Tấn biết mảnh thổ địa này diện tích có hơn trăm khoảnh (rộng 100 mẫu = 6,6667ha) thì đã nhịn không được lú lười.

Thật là chỉ có lúc trở thành con cháu Ninh gia, mới có thể cảm nhận được đương gia hai đời Ninh gia rốt cuộc có bao nhiêu thận trọng chuyện nhỏ, tại Vĩnh Hưng triều cùng năm đầu Thiên Thụ trong đấu tranh chính trị kịch liệt như thế, bọn họ chẳng những có thể thăng quan tiến chức, còn lại vì hậu nhân ném xuống một mảnh gia nghiệp lớn như thế, nếu không phải sau đó bị con cháu gia tộc liên lụy cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt, cũng sẽ không rơi xuống cuối cùng kết cục suy bại.

Chuyện về sau Ninh Vân Tấn hiện tại cũng vẫn không vội vã lo lắng, khi hẳn ở trong hoa viên thấy hoa hồng mọc thành bụi bộ dạng vô cùng tươi tốt kia thì, đột nhiên trước mắt sáng ngời, trong lòng mơ mơ hồ hồ mà có chủ ý.

“Người đâu, đến hỏi vườn hoa này là ai chăm sóc, đem người gọi tới cho ta.”

“Dạ. Thiếu gia, nô tỳ đây thì đi an bài người, ngày hôm nay đầu lại phơi nắng, nếu không ngài đến trước trong đình nghỉ ngơi một chút đi?” Thúy Hương nhận lệnh, nhin không được thân thiết lắm nhai một câu. Nhị thiếu gia làn da vừa trắng vừa non, nếu phơi nắng đen như cũng liền rất đáng tiếc!

“Người cứ miệng nhảm, gia là nam tử hán, phơi nắng đen mới suât.” Ninh Vân Tấn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, sờ sờ cằm tự nhận bày ra một tạo hình đẹp trai.

Đáng tiếc hần biểu tình mặc dù nghiêm túc, nhưng phối với dáng người mượt mà kia, nhìn thế nào cũng chỉ là đáng yêu mà thôi, chọc đến nhóm tiểu nha đầu che miệng đều nở nụ cười.

Hiện giờ Ninh Vân Tấn mặc dù còn chưa có phối thêm tùy tùng, nhưng một nữ mẫu một đại nha đầu bốn tiểu nha đầu bố trí là đầy đủ hết, hần bình thường ra ngoài thích đem toàn bộ người mang theo, có thể chậm rãi mà rất có khí thế.

Thúy Thương hướng một tiểu nha đầu trong đó dùng một cái ra mắt, người nọ liền cười hì hì xoay người đi tìm người.

Ninh Vân Tấn ngồi xổm xuống, hướng một bụi hoa hồng đã bắt đầu kết quả tỉ mỉ nghiên cứu. Hần đếm, xác định ở trên một nhánh cây ít nhất có năm đến chín phiến lá, hơn nữa trên nhánh cây gai so với mấy bông hoa còn dày rậm hơn nhiều, không khỏi hoài nghi bụi này là hoa hồng.

Hoa hồng thứ này tác dụng thật sự rất nhiều, bất quá Ninh Vân Tấn bị mấy quảng cáo linh tinh ‘Hoa tươi không vận từ Vân Nam’ lừa lọc, chung quy cảm thấy là sản xuất từ bên phía Nam Vân Nam, không nghĩ tới Bắc Kinh cư nhiên cũng có thể gieo trồng.

Trong lòng hần đang tấm tắc xưng hiếm thấy, rồi lại nhin không được tính toán ra, năm đó lão mẹ nhà hần là một người ưa thích bảo dưỡng sản phẩm DIY (hàng tự làm), chẳng những biết làm son phấn, mà còn tự mình làm dụng cụ cất tinh dầu, mà mình chính là trợ thủ số một của bà. Vô luận ở thời đại nào kiếm tiền của nữ nhân đều là một vốn bốn lời, nếu có thể ở gần kinh thành gieo trồng hoa hồng quy mô lớn, sau đó bán các loại bảo dưỡng phẩm cùng hoa hồng có liên quan vậy cũng đã phát tài!

Rất nhanh thợ hoa đã được mời tới trước mặt Ninh Vân Tấn, hần ước chừng hơn năm mươi tuổi, làn da hơi vàng, vóc dáng hơi lùn, gầy gò, một đôi tay có vẻ phá lệ lớn, mặc dù mặc rất chỉnh tề, nhưng trong móng tay vẫn nhìn thấy được bùn đất dơ hàng năm chăm sóc, vài tiểu nha đầu đều có chút ghét bỏ bịt mũi tránh đi.

Thợ hoa tự xưng là họ Vương, tên Thành, chờ hần sau khi gặp xong lễ, Ninh Vân Tấn liền vẫy tay để cho hần đến bên cạnh mình, chỉ vào bụi thực vật kia hỏi, “Đây có phải cây hoa hồng không? Có phải hay không chỉ nở một mùa?”

Thợ hoa Vương là một đời chỉ cùng bùn đất hoa cỏ tiếp xúc, nhìn thấy tiểu chủ tử có chút run rẩy, thấy Ninh Vân Tấn mặc một thân chỉnh tề hoa lệ, phú quý bức người, lại sợ bắn mắt chủ tử, hai tay không ngừng ở phía trước vạt áo chùi, khẩn trương nói, “Hồi bẩm thiếu gia, phải...Đây không phải cây hoa hồng, là Hồng gai núi¹. Hoa này cùng hoa hồng giống nhau, hơn nữa lúc hoa nở hương thơm, cho nên nô tì tự chủ trương đặc biệt trồng loại này một ít.”

“Đừng khẩn trương, ta không có ý tứ trách tội người.” Ninh Vân Tấn lại thật ra lý giải tâm tính của hần, cũng không cảm thấy được động tác này buồn cười.

Nhớ lúc ban đầu thời điểm mình lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử, chỉ sợ cũng cùng thợ hoa này không sai biệt lắm, trong lòng có một loại cảm giác đom đóm không thể cùng tinh nguyệt tranh nhau phát sáng, đối phương phong lưu phóng khoáng giơ tay nhắc chân đều tôn quý không nên lời, mà cùng mình đối lập như là thô bỉ đến khó coi, cho dù trước vào cung đã học qua một ít quy củ, cũng đều chỉ là giống Đông Thi bắt chước nhàn mặt* càng buồn cười.

*Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhìn mặt vì cơn bệnh bẩm sinh già vò, lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhàn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa.

Trùng mắt một cái nhóm tiểu nha đầu nhìn thợ hoa Vương cười trộm, làm cho bọn nàng chú ý thu liễm, hần về mặt ôn hòa hỏi, “Ta tìm người đến chỉ là muốn hỏi một chút hồng gai này gần kinh thành nhiều không?”

Nghe được tiểu chủ tử không phải hỏi tội, Vương Thành trong lòng kiên định hơn.

Ninh Vân Tấn đã ở thôn trang một thời gian ngắn, cũng biết vị tiểu chủ tử này là một người hiền lành dễ ở chung, vì thế hẩn vội vàng gật đầu hồi đáp, “Hồi bẩm Tiểu thiếu gia, hồng gai núi nay gần trên núi rất nhiều, nói xung quanh kinh thành, Tây Sơn, Thông Hóa đều có, mùa xuân hàng năm nở rất đẹp kia, mùi thì miễn bàn ngửi rất thơm.”

“Ta đây nếu muốn làm mảnh đất này toàn bộ trồng hồng gai này, dễ trồng sống không? Cần tiền bạc nhiều hay không?” Ninh Vân Tấn nhất thời hưng phấn, giống như nhìn thấy núi vàng núi bạc hướng trong tay mình bay tới.

Nói tới chuyện ngành của mình Vương Thành hơi vài phần lo lắng, hẩn bấm ngón tay tính tính, “Hồng gai núi này đất phù sa chút đều có thể lớn, lại chịu hạn chịu lũ, không cần đặc biệt làm đất ruộng, thiếu gia nếu muốn gieo trồng quy mô lớn, có thể thu mua một ít đất hoang, chỉ cần trồng ở chỗ hướng mặt trời là được, tốn không bao nhiêu tiền.”

Ninh Vân Tấn trong lòng vui mừng nở hoa, “Ta nghĩ trước trồng mười khoảnh, nếu đem việc này giao cho người, có thể làm tốt hay không? Nếu người có tự tin, bổn thiếu gia phải đi tìm phụ thân đem người đòi qua đây, đi theo ta làm!”

Lập tức từ một tác vương hoa viên đến có thể tiếp nhận mười khoảnh đất, hơn nữa nghe khẩu khí của thiếu gia này chỉ là mở đầu mà thôi, Vương Thành cơ hồ bị kinh hãi thật lớn này xông đến suy nghĩ choáng váng, bất quá hẩn rút cuộc là một người thành thật, đối với gánh trọng trách có bản năng sợ hãi, do dự nói, “Thiếu...thiếu gia, nếu chỉ là để cho nô tài quan sát làm mấy hoa kia cùng đất còn được, chính là những thứ khác nô tài chỉ sợ làm không xong.”

Ninh Vân Tấn tưởng tượng cũng đúng, lão Vương này trung thực, mua đất và vân vân biệt cật liễu khuy, loại chuyện đề cập giao dịch này vẫn là giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp tương đối tiện.

“Vậy đi, đất gieo trồng cùng hoa giống đều từ người đi chọn, mua bán khác ta tìm người đến phụ trách.”

Thấy lão Vương vội gật đầu không ngừng, nếp nhăn trên mặt cũng cười giãn, Ninh Vân Tấn nghiêm túc mà vỗ vỗ cánh tay hẩn – thật sự là thân cao có hạn, “Làm rất tốt, gia xem trọng người đó!”

19. Chương 19

Nói phơi nắng đen sẽ tương đối suât, đương nhiên chẳng qua là nói giỡn thôi!

Ninh Vân Tấn đời này chính là hạ quyết tâm muốn đem mình bồi dưỡng thành thiếu niên lang (lang quân) phong lưu phiến phiến, thật muốn biến thành một cái hắc mỹ nhân không phù hợp thẩm mỹ Đại Hạ, người đầu tiên sốt ruột chính là hẩn! Hỏi xong tình huống về hoa hồng, hẩn đã mang người trốn vào trong đình.

Sau khi ước trà, điểm tâm hầu hạ, Ninh Vân Tấn lại sai người đưa lên bút mực, để cho nhũ mẫu viết thay, múa múa vẩy vẩy một phong thư nhà cho Ninh Kính Hiền, trong suy nghĩ chính là tỏ vẻ mình đột nhiên muốn mua một mảnh đất trồng hoa, tiền bạc không cần trong phủ chi, nhưng mà phải kiếm từ phụ thân một hạ nhân, thỉnh cầu phụ thân cho phép.

Thư đưa đến trên tay Ninh Kính Hiền, làm cho chấn động khốc cỡ cười, là cảm thấy ngạc nhiên khi nhi tử có tinh thần làm đi làm lại!

Bất quá so với lúc trước học khắc thực vật, đào sơn động vân vân, trồng hoa việc nhỏ như vậy quả thật không đáng nhắc tới – trong thư Ninh Vân Tấn ‘không cần thận’ không có nói tới diện tích muốn trồng hoa.

Ninh Kính Hiền chỉ cho là nhi tử lại có phương pháp gì không đứng đắn, thì cũng không quá để ý chuyện này. Bỏ thư xuống đối với Bội Hoa phả phó một câu, về sau Vương Thành đi làm người hầu Tiểu thiếu gia, lần nữa an bài cho thôn trang một thợ hoa, rồi đem chuyện này quên sau đầu rồi.

Ninh Vân Tấn an bài người phụ trách làm ăn sạp chuyện này cũng không phải người trong phủ, mà là đệ đệ của nhũ mẫu hẩn Chân Vạn Phúc.

Chân Vạn Phúc là tam tử Chân gia, còn là một thứ xuất. Tuy rằng hắn tài ăn nói tốt, làm người thông minh, là một người có khiếu buôn bán, nhưng chỉ chút xuất thân này của hắn, cơ bản cũng đã cùng gia nghiệp vô duyên.

Lão gia Chân gia chỉ có một thê một thiếp, trong nhà thật xem như hòa hợp, bởi vậy giữa quan hệ huynh đệ tỷ muội Chân Văn Tú cũng không tệ, thấy Ninh Văn Tấn không kịp chọn lựa người biết buôn bán mà phát sầu, liền lớn mật đề cử hắn.

Ninh Văn Tấn không quá muốn dùng người Ninh phủ đến quản lý làm ăn của mình, dù sao trồng hoa chỉ là bước đầu tiên, đến tiếp phát triển sau đó mới là làm ăn lớn, hắn muốn tìm một người chỉ trung với mình như vậy mới yên tâm, mà người nhà nhũ mẫu mình đang thuộc loại phạm trù này, vì thế đã đáp ứng trước gặp mặt một lần.

Chân Vạn Phúc là một người trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, năm nay mới nhước quán (20t) mà thôi, cũng đã ở nhà hỗ trợ làm công việc năm năm. Khi được Ninh Văn Tấn khảo giáo (xét kiểm tra), hắn chút không luống cuống, nói ra chuyện mua bán càng rõ ràng mạch lạc, điều này làm cho Ninh Văn Tấn đối với người này hết sức hài lòng, trực tiếp gõ nhíp định khế thân, chuẩn bị lên cương vị!

Tỷ đệ Chân gia nguyên bản chỉ là muốn thông qua làm ăn ‘nhỏ’ này đáp lên thuyền của Nhị thiếu Ninh gia, không nghĩ tới ngược lại còn thành tựu một phen thành tựu, đương nhiên đây đều là nói sau không đề cập tới!

An bài xong một loạt chuyện về hoa điền, Ninh Văn Tấn liền thu thập đóng gói chuẩn bị trở lại kinh thành. Không phải hắn không muốn tiếp tục ở thôn trang chờ tiếp, mà là Ninh Văn Đỉnh sắp đến sinh nhật, sau lại có lễ Trung thu, hắn không thể không rời đi động Đào Nguyên thoải mái, trở về trong kinh chịu tội – còn muốn nóng một hai tháng đó!

Ngoại trừ điều này, quan trọng hơn một chút là vô danh thần công của hắn sẽ đột phá tầng rèn thể, đến lúc đó dung mạo sẽ phát sinh biến hóa rất lớn.

Lần này lần nữa luyện vô danh thần công, Ninh Văn Tấn trong lòng vẫn luôn vô cùng không yên, bất quá hiển nhiên sau khi tránh đi làm cấm kỵ trong sách, chuyện hắn lo cũng không phát sinh. Tựa hồ đặc tính bản công pháp này chính là ở tầng rèn thể này, người luyện công đáng người sẽ không tự chủ được mập ra, thân thể kinh mạch sẽ bị nở rộng, một số bệnh kín cùng tai họa ngầm cũng sẽ dần dần mà bị nội lực ôn nhuận cải thiện.

Vừa mới bắt đầu Ninh Văn Tấn phát hiện mình béo còn tưởng rằng là lượng vận động quá ít, mỗi ngày ăn rồi ngủ rước họa, chẳng đến phát hiện cho dù tiến hành khổng chế cũng không có biện pháp giảm béo, quả thật cùng đời trước giống nhau như đúc, lúc này mới tắt tâm tư, chỉ là một lòng một dạ cố gắng luyện công mà thôi.

May mắn tiểu mập mập bốn tuổi cùng tên béo phì mười mấy tuổi, quả thật không thuộc cùng loại sinh vật!

Tiểu mập mập đó gọi là manh vật, bộ dáng tốt nói béo chút ngược lại càng thêm đáng yêu, nhưng cho dù tên béo phì nhìn tốt...Khụ khụ, chuyện cũ nghĩ mà kinh, Ninh Văn Tấn tỏ vẻ từ chối nhớ lại.

Vì tránh cho người trong nhà cho là mình bị đánh tráo, Ninh Văn Tấn quyết định trong khoảng thời gian này cứ ẩn ở trong Ninh phủ, làm cho biến hóa của mình phát sinh ở trước mắt người nhà tương đối thỏa đáng!

Ngày một tháng tám Thiên Thụ năm thứ mười một thích hợp xuất hành, nhập học nhất.

Vào thời điểm Ninh Văn Tấn ở trong xe ngựa du dương tự tại hướng tới kinh thành đi đến, trong Tử Cấm Thành ánh mắt khắp nơi không hẹn mà cùng chú ý một đại sự – Thái tử nhập học.

Bởi vì Văn Chân vô cùng coi trọng chuyện Thái tử đọc sách này, toàn thể trong cung tự nhiên cũng không dám qua loa, thậm chí đem thượng thư phòng đặc biệt để cho Hoàng tử đọc sách lần nữa tu sửa một phen.

Thượng thư phòng nằm ở nội môn Càn Thanh cung bên trái nam hành lang, cùng sở hữu năm gian phòng, cửa xây hướng Bắc.

Hiện tại bên trong đọc sách chỉ có ba đệ đệ nhỏ tuổi của Văn Chân, mọi người đều biết, bởi vì Phu Mông Trác Minh nháo ra chuyện đó, Hoàng thượng cực kỳ không muốn thấy mấy đệ đệ này, bởi vậy thượng thư phòng vẫn luôn tĩnh lặng cùng lãnh cung giống nhau, người bình thường cũng không hướng bên này tới gần.

Vì nâng thân phận Thái tử lên, Văn Chân đặc biệt sau lâm triều tự mình đưa Thái tử Hồng Minh đi thư phòng bá sự. Hắn cũng không để cho Hồng Minh vội vã dọn ra trác điện Càn Thanh cung, hai phụ tử sau khi ở Càn Thanh cung hội hợp, lựa chọn đi bộ đi trước thượng thư phòng.

Tuy rằng tuổi thật còn chưa tròn năm tuổi, nhưng ở dưới mưa dầm thấm dất của Văn Chân tiểu Thái tử đã có vài phần uy nghiêm. Trong cử chỉ hắn không tự giác mà bắt chước tư thế của Văn Chân, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc khế nâng cằm, ở dưới phụ trợ của triều phục Thái tử màu vàng hơi sắc đỏ có vẻ phá lệ tôn quý.

Thấy nhi tử xuất sắc, Văn Chân trong lòng kiêu ngạo nói không nên lời, thấy tiểu tử kia ngẫu nhiên lại không tự giác mà nhếch môi, biết hắn đối với sau khi đến thượng thư phòng phải đối mặt ba sư phó tài hoa trác tuyệt, có chút lo lắng không đủ.

Văn Chân dừng bước lại, quay đầu nhìn phía Thái tử, cười nói, “Thế nào, Thái tử của trẫm luống cuống sao?”

“Mới không có!” Rất ngửa cằm lên, cao ngạo nói, “Hài nhi chỉ là lo lắng không đạt được kỳ vọng của phụ hoàng, làm cho phụ hoàng thất vọng rồi.”

Cho nên vẫn là luống cuống, rốt cuộc vẫn là tuổi quá nhỏ mà! Văn Chân ở trong lòng cười thầm, đột nhiên trong đầu hình ảnh Ninh gia phụ tử tay trong tay, giống như bị ma quỷ ám ảnh xoay người cầm lấy tay nhỏ của Thái tử.

Thái tử quý giá từ nhỏ chưa ăn qua khổ, đôi tay kia cầm qua đồ vật nặng nhất chỉ có bút lông, tự nhiên là bóng loáng nhẵn nhụi, còn mang theo mềm mại đặc biệt của ấu nhi, đương nhiên cũng không thể thiếu nhiệt độ cơ thể hơi cao của nhi đồng – đây đang là tháng tám.

Hai phụ tử cảm giác đầu tiên không phải đi lĩnh hội tay của đối phương cảm giác như thế nào, mà là không hẹn mà cùng cảm thán – nóng quá!

Khi sau khi nhiệt độ nóng cháy từ trong lòng bàn tay rơi vào trong não, tiếp theo hai gia tôn quý nhất thiên hạ này cũng cảm giác cả người cứng đờ, cả người cũng không được tự nhiên.

Trời đất chứng giám, tuy rằng Thái tử từ nhỏ đã cùng Văn Chân ở cùng một chỗ, đối ngoại tuyên bố phụ tử tình cảm cỡ nào hòa thuận, nhưng Văn Chân chỉ là vội vàng bảo trụ ngôi vị Hoàng đế, chinh đồn đại thần tiền triều, xử lý triều chính quấy chuyện này khiến cho hắn bận rộn cực kỳ, đâu ra thời gian nhiều như vậy mang hài tử, ba ngày hai đầu nhìn một cái mới là thái độ bình thường, tựa như đùa mèo đùa chó cùng chơi một hồi là chuyện rất ít, loại chuyện dặt dẹo này đối với hai người mà nói đều là ngoạn ý mới mẻ.

Thái tử cứng ngắc cùng kinh ngạc trên mặt cho dù đã muốn tận lực che giấu, nhưng cũng làm cho người vừa thấy hiểu ngay – dù sao oa nhi này còn quá nhỏ.

Cùng so sánh với Văn Chân thì lại đem thất thố của mình che giấu cho hết trọn vẹn toàn bộ, hắn mấy năm nay ở trong cung lo lắng đề phòng sống, thật đúng là rất ít cùng người có khoảng cách tiếp xúc thân mật như thế, cho dù trong lòng hắn đã sớm hối hận, hận không thể đem bàn tay nhỏ dần dần đổ mồ hôi trong lòng bàn tay kia hắt ra, nhưng cũng vẫn là dùng lực ý chí thật lớn cố nén hành động không có lẽ này.

Dù sao đây chính là con mình, chính mình nhất thời tâm huyết dâng trào dặt tay hắn là vì cổ vũ hắn, mà không phải đặc biệt đả kích hắn! Mới vừa dặt tay thì lại bỏ ra, bị cung nhân truyền ra sau này còn không biết sẽ bị nói thành bộ dáng gì nữa.

Hắn bất động thanh sắc mà lôi kéo Hồng Minh, làm cho cùng mình đi song song, bình thần ung dung nói, “Trẫm thấy Dịch Thành cùng nhị tử nhà hắn cứ thường xuyên tay trong tay, như là như thế có vẻ thân mật một chút. Nghĩa hai người các ngươi tuổi xấp xỉ, cũng sẽ muốn cùng trẫm dặt tay, thế nào ngươi không vui sao?”

Lại là nhị tử Ninh gia đáng ghét kia!

Trước đó Hồng Minh trong đầu giống một một bãi keo đặc, kinh hỉ vô hạn tuần hoàn phụ hoàng cùng mình dắt tay – cho dù hẳn là Thái tử cao quý, cũng chỉ bất quá là khát vọng thân tình mà thôi. Nhưng một câu nhị tử Ninh gia này của Văn Chân đem đầu hẳn lập tức đập tan nổi lên trần tĩnh, sắc mặt không khỏi hết sức khó coi.

“Như này không quen sao?” Hồng Minh sắc mặt khó coi làm cho Văn Chân biết thời biết thế ‘Hiểu lầm’, hẳn buông tay ra cười nói, “Thái tử của trẫm cũng đã trưởng thành, không giống tiểu bàng hài kia vẫn là tiểu hài tử không cai sữa! Một lát các sư phó sẽ khảo giáo ngươi, cần phải hảo hảo biểu hiện.”

“Phụ hoàng ngài yên tâm đi, nhi thần sẽ không để người thất vọng!” Hồng Minh lưu luyến nhìn Văn Chân thu tay vào trong tay áo, nhưng trong lòng đang vô hạn điên cuồng hét, chỉ hận không thể đối với phụ hoàng nhà mình lớn tiếng rít gào, mình tuyệt đối không phải không thích, chính là rất kinh hỉ, cầu người lại đến một lần!

Hắn chỉ chú ý mình buồn bực cùng thất vọng, tự nhiên không phát hiện sau khi buông tay ra, phụ hoàng nhà mình trên mặt chợt lóe qua thoải mái, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cho nhị tử Ninh gia kia lỗi lại thêm một khoản.

Đối với Thái tử Hồng Minh nho nhỏ mà nói, nhị tử Ninh gia giống như là tiểu hài tử nhà người khác hoàn mỹ nhất trong miệng phụ mẫu thiên hạ, từ lúc hắn bắt đầu hiểu chuyện thì thỉnh thoảng nghe trong miệng phụ hoàng, như mẫu cùng với nhóm cung nhân nói nhị tử Ninh gia làm chuyện gì, có bao nhiêu hiểu thuận linh tinh, mình sinh làm Thái tử không thể so với hắn kém cỏi hơn!

Hồng Minh cũng học sớm chiều định thăm hỏi muốn cho phụ hoàng thỉnh an, chỉ là mỗi ngày thức dậy so gà sớm hơn hẳn thật sự kiên trì thật sự thống khổ, bởi vì phụ hoàng nhà mình tinh lực thật sự là quá tốt, rõ ràng hẳn thân là Hoàng đế chỉ cần giờ Dần Mão chuẩn bị tiếp kiến đại thần là được, cố tình hắn mỗi ngày giờ Sửu đã rời giường rèn luyện thân thể.

Mình thân là nhi tử cũng không thể chờ hắn rèn luyện xong lại đi thỉnh an – vậy còn không bằng không làm vẻ ngoài phép tắc tinh tế như thế. Một ngày còn đỡ, một tháng cũng được, nhưng mà kiên trì năm lập năm mỗi ngày giờ Sửu rời giường đối với tiểu hài tử ham ngủ mà nói thật sự là một loại giày vò.

Hồng Minh cũng không còn cách nào, một lòng muốn tìm một lý do quang minh chính đại thoát khỏi khổ cảnh mỗi ngày thỉnh an, lại thật sự muốn áp chế ‘Tiểu hài tử nhà người khác’ kia một lần, lúc này mới yêu cầu sớm nhập học.

Tiểu Thái tử đáng thương không biết, một khi bắt đầu đọc sách cho dù Mão vào Thân ra, nhưng học viện hoàng gia chính là cả năm chỉ có năm ngày nghỉ, cuộc sống sau này chỉ biết thêm hại hơn thôi.

20. Chương 20

Ninh Vân Tấn còn chưa biết Văn Chân hành động vô tình lại kéo cừu hận cho mình, hẳn một đường thẳng thời đi chậm chậm, đợi cho trở lại Ninh phủ đã qua giờ Mùi.

Lúc này Ninh Kính Hiền cùng Ninh Vân Đình cũng vẫn chưa hồi phủ, hẳn cứ đơn giản sửa sang lại bề ngoài một chút, sau đó cho Bội Hoa Đích mẫu trên danh nghĩa này thỉnh an.

Thúy Hương đã sớm gọi người hỏi thăm tốt, thời điểm này thái thái cùng Xảo Hân tiểu thư đều ở khuê phòng làm công, liền để cho tiểu nha đầu đi trước thông báo, lúc này mới mang theo Ninh Vân Tấn trực tiếp tiến vào.

Quy củ sau khi cho Đích mẫu cùng tỷ tỷ thỉnh an xong, Ninh Vân Tấn tìm ghế ngồi xuống, lúc này mới phát hiện sắc mặt Bội Hoa có chút không tốt, tựa hồ bởi vì nguyên nhân gì tâm tình khó chịu.

Ánh mắt hắn ở trong phòng quét một vòng, lập tức phát hiện đồ thêu của tỷ tỷ cùng Bội Hoa đều đặt ở một bên, trên bàn giữa kháng các nàng thì lại đặt một phong thơ, phỏng chừng trước khi mình đến các nàng đang thảo luận nội dung thơ.

Ninh Vân Tấn hướng Ninh Xảo Hân nháy mắt ra hiệu, hỏi nói, “Đại tỷ, nhớ ta không?”

“Ai sẽ nhớ người tiểu tử không lương tâm.” Ninh Xảo Hân giả vờ giận mà trừng mắt nhìn hần liếc một cái, bĩu môi nói, “Một mình chạy tới thôn trang tiêu dao khoái hoạt, nếu không phải Đình nhi sinh nhật, có phải hay không không dự định trở về?”

“Nào có, Vân Tấn mỗi ngày hàng đêm nhớ tỷ tỷ mà!” Ninh Vân Tấn cọt nhả đứng lên mà đến cạnh kháng, “Ta chính là đi làm đại công trình, tỷ tỷ qua mấy ngày nay nhất định phải đi nhìn xe, rất mát mẻ. Đệ đệ còn đặc biệt bố trí cho người một phòng nhé, bảo đảm người thích.”

Bội Hoa miễn cưỡng kéo một cái mỉm cười, nói với Ninh Vân Tấn, “Lão gia thương ca nhi nhất mà, trong phủ người nào không biết. Bất quá về sau cũng không thể hồ nháo, quy củ cũng phải học.”

“Làm sao vậy, phát sinh chuyện gì sao?” Ninh Vân Tấn chớp chớp mắt, một bộ bộ dáng vô tội khó hiểu mà nhìn phía Ninh Xảo Hân.

Ninh Xảo Hân che miệng cười nói, “Lão thái thái muốn về kinh rồi đó, lão nhân gia nàng trọng nhất quy củ, ngày sau người nếu phạm sai, phụ thân cũng cứu không được người!”

Ninh Vân Tấn thấy rõ ràng trong mắt tỷ tỷ hiện lên vui sướng khi người gặp họa, bất quá đối tượng rõ ràng không phải nhằm vào mình, bởi vì lời của nàng nói xong, Bội Hoa bên cạnh mặt quyết đoán đen vài phần.

Hần ghé vào bàn trên kháng, nhìn về phía lá thư, “Là gia thư sao? Ta muốn xem.”

Ninh Xảo Hân một phen đẩy hần chụp tay vào gia thư, cười nói, “Người nhận được chữ sao, tỷ tỷ đọc cho người nghe.” Nói xong, nàng liền cầm lấy phân thư kia mỗi chữ chậm rãi đọc to lên.

Ninh Vân Tấn nào chờ được tốc độ đọc chậm rì rì của nàng, chen đến bên người nàng đọc nhanh như gió cùng nhau xem.

Phong gia thư này rõ ràng chẳng qua là gồm chủ thư mặt sau thêm một trang giấy, là lão thái thái tự tay viết, nội dung cũng không dài, mặt trên chỉ nhắc đến hai chuyện. Chuyện thứ nhất là lão thái gia sắp sửa chuyển công tác đến Trực Lệ, lão thái thái lần này không theo bổ nhiệm, mà là hồi kinh ở lại; chuyện thứ hai chính là để cho trong phủ dọn dẹp một chút, vào tháng chín dời vào nhà mới nghênh đón lão thái thái.

Vừa xem xong thư Ninh Vân Tấn đã biết tỷ tỷ vì sao vui sướng khi người gặp họa, cảm tình là biết Bội Hoa thái thái này ngày ngày lạnh chấm dứt!

Từ khi An Bình Hoàng hậu qua đời, Bội Hoa cha nàng sau đó lại bị qua hai lần buộc tội, vị thái thái Ninh gia này quả thật yên tĩnh rất nhiều. Bất quá nàng an phận chỉ là tương đối, đối với vài hài tử bọn hần là một dạng, đối với những người khác trong phủ lại là một bộ mặt mũi khác.

Mấy ngày nay nàng đối với Ninh Vân Tấn cùng Ninh Xảo Hân chẳng những vẻ mặt ôn hòa, thậm chí quan tâm đầy đủ, mà ngay cả đối với Ninh Vân Đình Trưởng tử này cũng quan tâm rất nhiều.

Ninh Vân Tấn phỏng chừng nàng là được người nào chỉ điểm, dù sao mình tuổi nhỏ còn có thể kéo gần gũi, mà Ninh Xảo Hân tóm lại là phải xuất giá, không tất yếu đắc tội, mà Ninh Vân Đình vừa thấy chính là dựa theo người thừa kế bồi dưỡng, trước khi nàng chưa sinh nhi tử, cùng vị Đại thiếu gia này biến thành cứng lại càng không sáng suốt, bởi vậy vài năm nay nàng đã thu liễm hành động, một lòng một dạ muốn sinh hài tử.

Cũng không biết là nguyên nhân gì, từ sau khi nàng vào phủ, trong phủ cũng không thấy việc vui truyền tới, ngay cả ba di nương kia cũng không có tin vui, sau Ninh Vân Tấn lại trộm hỏi thăm mới biết, Bội Hoa đối với nhóm di nương như đề phòng trộm giống nhau, bỏ qua là trước khi mình mang bầu không để cho các nàng cơ hội.

Dùng chút thông tục nói gọi là chiếm ổ không đẻ trứng. Nếu như ở hiện đại, phòng tiểu tam đương nhiên là phải thế, nhưng đây chính là xã hội phong kiến, chính thất làm loại chuyện này chính là biểu hiện không hiền thực.

Hiện giờ bà bà (mẹ chồng) phải về phủ, nàng nào dám lại làm hành động như thế. Ninh phủ mặc dù chỉ có nhị tử nhất nữ, nhưng là như cũ không xem là con cái phong phú, nếu trong mệnh đã định như thế cũng thôi đi, lão thái thái nếu biết là có người động tay động chân gây trở ngại Ninh gia truyền thừa tử tự, chỉ sợ một trong số bảy tội liền chụp ở trên đầu nàng, khó trách Bội Hoa sắc mặt không tốt như thế.

Khi nói chuyện có hạ nhân thông báo Ninh Kính Hiền hồi phủ, Ninh Vân Tấn vội vàng cho Bội Hoa cùng tỷ tỷ hành lễ cao lui, nhanh như chớp mà hướng tới cửa viện phóng đi.

Ninh Kính Hiền quen sau khi hồi phủ đến phòng trước cởi thay triều phục, hần mới vào cửa phòng mới vừa gỡ xuống triều châu, đã nhìn thấy tiểu nhi tử nhảy đến bên chân mình, vui vẻ mà cho mình hành lễ.

Mặc dù mấy ngày hôm trước vừa mới gặp qua, Ninh Vân Tấn lại biểu biểu như cũ biệt gặp lại, sau khi đứng dậy liền nín lấy vạt áo trước của hần, “Phụ thân, phụ thân, Vân Tấn rất nhớ người, phụ thân có hay không nhớ con!”

Ninh Kính Hiền bị hần chọc cười, “Ta cũng không nhìn ra con có bao nhiêu nhớ vì phụ, chơi vui đến quên cả trời đất đi!”

“Phụ thân người hôm nay nhất định mắt không tốt, không thấy rõ Vân Tấn đối với người nhớ nhưng.” Ninh Vân Tấn nghiêm trang mà vuốt cằm, ra vẻ nghiêm túc nói.

“Có bao nhiêu nhớ hả?” Ninh Kính Hiền cười nói.

Ninh Vân Tấn vờ ho hắng giọng một cái, một hơi nói ra một loạt thành ngữ, “Đó thật đúng là một ngày không thấy như cách tam thu, mong nhớ ngày đêm, chưa nằm đã tỉnh, nhớ nhiều, trên đường trở về Vân Tấn cũng đã mỗi mắt chờ mong, nỗi nhớ nhà giống như mũi tên, bánh xe ngựa mài nhỏ một vòng đó!”

“Xuy, tiểu đệ người mồm mép đúng là ngày càng trơn mà! Vài ngày không thấy thành ngữ cũng biết nhiều hơn!” Ninh Xảo Hân ở cửa che miệng cười duyên, nhin không được trêu chọc hần. Tiếp theo mới đi đến trước người Ninh Kính Hiền, vắt chiếc khăn quy củ rồi hành lễ, bất quá nụ cười trên mặt vẫn là gừng không được.

“Cũng không biết học với ai, về sau nếu học xấu thì sao!” Ninh Kính Hiền nhin không được ở trên mặt nhỏ bé của Ninh Vân Tấn bẹo một phen, “Nhìn một cái, tựa hồ lại béo, xem ra ở trong thôn thật sự là quá thoải mái!”

“A, thiếu gia ta không mặt mũi nhìn người!” Ninh Vân Tấn bụm mặt quát to một tiếng, chờ thả hai tay ra, thần tình tiêu tụy tang thương nói, “Các người chờ xem đi, ta muốn giảm béo!”

Ninh Xảo Hân bị hần chọc cho ha ha cười lên tiếng, Ninh Kính Hiền thì lại điểm điểm mũi hần, “Chờ con chừng nào có thể không kén ăn nói giảm béo sau đi! Mỗi bữa ăn nhiều thịt như thế, nếu không phải Ninh gia chúng ta xem như giàu có, có thể nuôi không nổi con. Nếu không, vì phối hợp con giảm béo, chúng ta trong phủ bắt đầu một tháng ăn chay.”

“Khó mà làm được! Không thịt sống thế nào đây...Không, ý của con là toàn thể cả nhà làm sao có thể bởi vì một mình con mà ăn chay chứ!” Ninh Vân Tấn nhấn nhó nói, bất quá nói xong chính mình cũng nhin không được cười dài, rốt cuộc giả vờ không được, đành phải nhin phụ thân cùng tỷ tỷ hi hi cười ngây ngô.

“Thôi đi, đừng ở đây lảm nhảm, đều đi xuống đi!” Bị Ninh Vân Tấn một lần làm động tác chọc cười, Ninh Kính Hiền chỉ cảm thấy một ngày một nhọc cũng mất. Nhưng triều phục mặc một ngày dù sao không thoải mái, hần thăm nghĩ mau đổi thân quần áo.

Ninh Vân Tấn kéo kéo bào tử Ninh Kính Hiền, tò mò hỏi, “Phụ thân, có phải hay không gia gia muốn thăng quan? Là phải làm Tổng đốc Trực Lệ ạ?”

“Ừ!” Ninh Kính Hiền gật đầu, lập tức lại cảm thấy được không đúng, tin tức này hôm nay mới truyền đến tiểu nhi tử làm sao mà biết, “Ai nói cho con biết?”

“Tỷ tỷ đó!” Ninh Vân Tấn chỉ vào Ninh Xảo Hân nói.

Ninh Xảo hân thấy phụ thân hướng mình nhìn qua, mở miệng nói, “Ta khi nào thì nói cho người biết?”

“Tỷ tỷ vừa mới không phải đọc cho ta phong gia thư kia sao?” Ninh Vân Tấn ngửa cằm nhỏ, đắc ý nói, “Tất cả mọi người nói, Tổng đốc thiên hạ Trực Lệ dẫn đầu, lúc kết thúc Tổng đốc Trực Lệ sẽ ban Lầu các thờ cúng. Gia gia nguyên bản chính là Tổng đốc Cam Túc, lại không phạm sai lầm, nếu được điều đi Trực Lệ, nhất định là làm Tổng đốc nha!”

“Tiểu đệ thật thông minh!” Ninh Xảo Hân hai mắt trừng đến rất tròn, “Ta so ngươi sớm xem xong thư cũng không nghĩ tới đâu!” Nói xong nàng quay đầu nhìn phía Ninh Kính Hiền nói, “Phụ thân, có thật không?”

Ninh Kính Hiền gật đầu, trên mặt tràn đầy tươi cười, dù sao đó cũng là việc vui của Ninh gia. Bất qua nghĩ lại hần lại lập tức nghiêm mặt đối với nữ nhi dặn dò, “Chuyện gia gia các con làm Tổng đốc Trực Lệ thánh thượng vừa mới hạ ý chỉ, người trong nhà biết là được, không được nói loạn huyền thuyên, cũng không được kiêu ngạo tự mãn, nếu ta nghe được các con nơi nơi thổi phồng chuyện lão thái gia ngày sau sẽ ban lâu các thờ cúng, xem ta không đánh gãy chân các con.”

Vừa nói hần vừa nghiêm túc mà nhìn Ninh Vân Tấn một cái, dù sao Ninh Xảo Hân một thiên kim đại tiểu thư không ra cửa, hần chỉ lo tiểu nhi tử tên đại tiểu quý này!

“Đã biết! Con cũng không ngốc đâu.” Ninh Vân Tấn nhăn mũi thè lưỡi, vì mình bị coi thường mà cảm thấy bất mãn.

Chiếm được tin tức mình muốn, Ninh Vân Tấn liền cáo biệt phụ thân cùng tỷ tỷ, trở lại viện mình. Bình tĩnh mà xem xét, ở trong lòng hần cũng rất muốn có thể nhìn thấy Ninh Đào Húc, đây chính là một người truyền kỳ tính cáo già. Đáng tiếc vị lão gia tử này thời điểm lần trước hồi kinh báo cáo công tác, Văn Chân đang trải qua đi tảo mộ cho cha hần, không có ở trong kinh, biến thành lão gia tử cũng là ở trong kinh làm một chuyến vòng cùng Ninh Kính Hiền gặp một lần, liền đuổi theo thánh giá ra cung, làm Ninh Vân Tấn từ nhỏ còn chưa gặp qua ông nội bà nội trên danh nghĩa.

Cùng Ninh Kính Hiền dựa vào cẩn thận trung thành ở trong triều làm công vụ, Ninh Đào Húc chính là trà trộn tam triều, hơn nữa từ một người bình thường đến hiện tại quan chức càng đi càng cao, không một chút thủ đoạn là không có khả năng, Ninh Vân Tấn rất muốn ở bên cạnh hần học mấy chiêu, vì mai sau tiến vào quan trường làm chuẩn bị.

Mặc dù đời trước Ninh Vân Tấn trộn cũng không tệ, nhưng đại bộ phận đều là vòng luẩn quẩn vô tướng, dựa vào mình có thể đánh, nói nghĩa khí, có tín nghĩa, nhưng mà hần ba cái lưỡi rìu này ở trong quân trộn còn tốt, đợi cho sau khi đánh giặc xong hồi kinh, gặp gỡ quan viên nói chuyện cũng phải lừa gạt mấy vòng thể nhưng quả thật ăn chút đau khổ.

Khi đó mình quyền cao chức trọng chịu thiệt còn có thể dựa vào dốc hết sức rồi hoàn toàn sẽ trả thù ở về, hơn nữa lúc ấy quan viên hần kết giao đại bộ phận đã là quan to một hai phẩm, nhóm lão gia này tự giữ thân phận, thật là có chút sợ mình chân trần này.

Nhưng tục ngữ nói qua, Diêm Vương sống khá Tiểu quý khó chơi, mình lần này cần từ quan văn tăng chót hướng lên trên đi, đây chính là cùng võ quan tăng dưới chót hoàn toàn là hai thế giới bất đồng, Ninh Vân Tấn trong lòng thật là có chút trống rỗng. Hiện giờ bên người có sẵn một lão sư có thể dạy mình phương diện thủ đoạn này, bởi vậy Ninh Vân Tấn rất chờ mong.

21. Chương 21

Cách một ngày đó là ngày ba đầu tháng tám, chính là sinh nhật Ninh Vân Đình, dù sao hần là Đại thiếu gia Ninh phủ, sinh nhật tự nhiên khá được coi trọng.

Ngày này năm ngoái, trong phủ cũng dọn lên mấy bàn, mở tiệc chiêu đãi thân thích bằng hữu Ninh gia cùng bằng hữu của chính Ninh Vân Đình, còn có thể ở quý phủ mời một gánh hát náo nhiệt một phen.

Chỉ là năm nay Ninh Vân Đình có chủ ý của mình, hần muốn ở tửu lâu bên ngoài mở tiệc chiêu đãi bằng hữu thư viện, không muốn ở trong phủ lần qua lần lại, cũng không biết hần nói như thế nào với Ninh Kính Hiền, cư nhiên đáp ứng điều thỉnh cầu này của hần, biến thành Ninh Xảo Hân rất là không vui mà cho hần vài ngày sắc mặt, làm cho Ninh Vân Đình cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Ngày hôm qua Ninh Vân Tấn mới vừa dàn xếp thỏa đáng, đã bị Ninh Vân Đình bắt lấy tổ khổ cả ngày, cũng đem lý do mình làm như vậy nói một lần.

Nguyên lai năm nay hần đã tròn mười hai tuổi, Ninh Kính Hiền cảm thấy rằng tuổi của hần đủ rồi, tháng trước đã đem hần đưa vào thư viện Bạch Lộc.

Thư viện Bạch Lộc này không phải trường quan, là đầu năm Vĩnh Hưng từ Bát Kỳ quyền quý bỏ vốn xây lên, hàng năm ngày một tháng bảy nhập học. Thư viện mời mấy vị đại Nho đương thời, buổi chiều học cười ngửa cùng tài nghệ khác trong lục nghệ, thường thường còn có Hàn lâm sẽ đến thư viện dạy học, có thể nói là khu thư viện điều kiện dạy học tốt nhất trong kinh.

Tuy rằng yêu cầu đầu tiên đi học của thư viện này là thuộc chính Kỳ, nhưng đồng dạng là người Bát Kỳ, nhiều năm tiếp như vậy, có tiền cùng không có tiền, có quyền cùng không có quyền, mấy đẳng cấp khác nhau rõ ràng cũng dần dần xuất hiện.

Ninh Vân Đình thì mới đi học một tháng, mặc dù kết giao vài bằng hữu, nhưng thật sự là không chắc chắn nguyên đối phương. Hắn cảm thấy tỷ tỷ đang làm chuẩn bị sang năm đại tuyển, mang theo một đám tiểu tử không biết sâu cạn về nhà, cho dù chơi không tận hứng, cũng sợ quấy nhiễu nàng, cho nên mới đưa ra muốn ở bên ngoài mở tiệc chiêu đãi.

Được hắn nói Ninh Vân Tấn mới nhớ tới mình quên chuyện này, khó trách Ninh Xảo Hân gần đây thời gian làm đồ thủ công ngày càng nhiều. Hắn bấm tay tính toán, nguyên bản năm nay đúng là năm đại tuyển, chính là bởi vì Thái hậu băng hà phải ngừng một năm, sang năm không phải là năm tỷ tỷ xuất giá sao!

Chỉ sợ lão thái thái muốn về kinh ở lại cũng không chỉ là ngại đi lại gây sức ép – người trong thiên hạ nhận thức chung Tổng đốc Trục Lệ hiếm có thể đảm nhiệm toàn vẹn, còn làm chủ cho tôn nữ, ý tứ bên trong là chọn hôn sự một cửa danh giá, dù sao Bội Hoa là kẻ thất, cũng sẽ không tận tâm chọn con rể!

Ninh Vân Đình chiếm được một ngày nghỉ, rất là hăng hái. Sáng sớm dậy cho Ninh Kính Hiền thỉnh an, người cả nhà cùng hắn ăn bát mì trường thọ, tiếp theo thì mang theo tùy tùng xuất môn chuyển một vòng, ngay cả cơm trưa cũng không trở về ăn.

Đợi đến một khắc khoảng giờ Thân hắn trở lại trong phủ, đón tiểu đệ Ninh Vân Tấn ăn mặc chỉnh tề, cùng nhau đến trước tiểu lâu mở tiệc chiêu đãi cùng bạn học.

Ngồi ở trên xe ngựa, Ninh Vân Đình rất buồn bực, “Hôm nay đến đều là bằng hữu của ta, người một xú tiểu tử muốn đi theo xem nào nhiệt gì!”

Ninh Vân Tấn bĩu môi, “Xem ra người là không muốn để cho ta giúp người ở trước mặt tỷ tỷ nói tốt!”

“Người còn nói ư!” Ninh Vân Đình vừa nói lên việc này đã ghen khuất, “Ngày hôm qua hướng người oán giận vài câu, cư nhiên còn giúp tỷ tỷ quả trách ta.”

“Vốn chính là người xứng đáng mà!” Ninh Vân Tấn cười nhạo nói, một chút cũng không đồng tình hắn, “Người biết rất rõ tỷ tỷ quanh năm suốt tháng không ra cửa vài lần, vốn cũng không có gì tiêu khiển, chỉ ngóng trông người trong nhà đến sinh nhật có thể nhìn xem nào nhiệt một chút, người còn cố tình muốn hủy bỏ.”

Ninh Vân Đình trong lòng ủy khuất muốn chết, “Ta còn không phải là vì danh dự nàng suy nghĩ...”

“Nói hay ghê!” Ninh Vân Tấn hướng hắn thè lưỡi, “Đừng cho là ta không biết, các người là muốn uống rượu, không dám ở trong phủ nháo. Thời điểm xem tuồng vị trí nam nữ đều tách ra, làm sao đụng chạm đến tỷ tỷ!”

“Người tên xú tiểu tử!” Ninh Vân Đình then quá thành giận, nắm bắt mắt nhỏ bé của đệ đệ uy hiếp nói, “Có phải hay không muốn để ta đem người đuổi về đi, thật không biết phụ thân nghĩ sao, cư nhiên cho người đi theo.”

“Ta cũng tặng lễ cho người, chẳng lẽ ngay một bữa cơm cũng không thể ăn!! Đại ca người cũng không được quá keo kiệt!” Ninh Vân Tấn giầy dụa đẩy ra ma trảo của hắn, kể ngày gần đây cười ngửa có tiến bộ, lực tay cũng phát ra lớn hơn, nhéo mặt đau quá.

“Đại ca, người xong rồi, chờ cho ta. Ta hôm nay chính là mang theo nhiệm vụ phụ thân công đạo tới!”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Ninh Vân Đình tò mò hỏi.

“Cứ không nói cho người!”

Giữa lúc hai huynh đệ cười đùa xe ngựa cũng dừng ở một tòa tửu lâu tên là Nghênh Tân lâu, hai người một trước một sau xuống xe.

Ninh Vân Đình sắc mặt không tốt lắm, ánh mắt nhìn tiểu đệ luôn luôn vài phần hồ nghi, không biết nhiệm vụ hẳn nói là gì!

Ninh Vân Tấn lại tựa như người không có việc gì bưng khuôn mặt nhỏ, nhìn như là quý công tử tôn quý bức người, đáng tiếc trên mặt bị nhéo ra hai mắt hồng ngân làm cho hẳn nhìn thêm đáng yêu.

Nghênh Tân lâu là tòa tửu lâu nổi danh nhất kinh thành, tổng cộng có ba tầng, lầu một là đại sảnh, lầu hai đều là nhã gian, lầu ba thì lại cần dự tính mới có thể sử dụng, chuyên môn tiếp đãi khách nhân tôn quý, người bình thường còn đặt tiệc ở đó không được.

Văn Chân hôm nay ở trong cung ở đến có chút nhàm chán, liền dẫn người ra cung, ở trên đường sau khi dạo một vòng, muốn một nhã gian ở lầu hai nghỉ ngơi.

Từ sau khi diệt trừ Phu Mông Trác Minh, hẳn cũng không bao giờ cần giống như trước lo lắng đề phòng, bắt đầu đối với thế giới ngoài cung nổi lên tò mò, thường xuyên bớt thời gian ra cung nhìn xem dân sinh kinh thành.

Một bên uống trà, hẳn một bên quan sát xe ngựa người đi đường lui tới trên đường, lúc này vừa vặn là cuối giờ Thân, sắp đến thời gian dùng bữa, xe ngựa hướng tới tửu lâu dần gia tăng.

Thấy trên xe ngựa xuống một tiểu bang hải, Văn Chân trên mặt dẫn theo vài phần nghiến ngấm, “Lý Đức Minh, người nhìn oa nhi kia là lão nhị Ninh gia đi? Hẳn làm sao chạy đến nơi đây.”

Lý Đức Minh nhìn liếc một cái, trả lời, “Xe ngựa kia là Ninh gia, thiếu niên lớn hơn chỉ sợ là Đại công tử Ninh gia.”

Văn Chân nhìn tiểu bang hải bắt hai tay, vô cùng có bộ dáng hướng tửu lâu đi, khoe miệng mang theo vài phần ý cười.

Nghênh Tân lâu trang trí vô cùng khí phái, cửa gỗ lấy đồ thảm làm chủ thể, trên cạnh cửa là một vài bức tranh khắc hoa ngụ ý cát tường, dùng vân trang trí nối liền phức tạp. Vân trang trí dùng sắc tươi diễm lớn mật, cửa gỗ khắc hoa cùng khắc hoa trên cạnh cửa đều là vàng diện tích lớn tiến hành trang trí, chẳng những vô cùng đoạt mắt, hơn nữa có loại cảm giác xa hoa.

Ở trước cửa chính Nghênh Tân lâu, một loạt tiểu nhị mặc chỉnh tề đứng ở cửa mà nghênh đón, bất quá bọn hẳn bình thường chỉ phụ trách phục vụ đại sảnh, như khách nhân dự định sương phòng lầu hai trở lên tự nhiên có người đặc biệt phục vụ.

Người bình thường rất ít nhìn thấy trang hoàng lớn mật lại làm màu như thế, dù sao quan gia cùng người nhà giàu sẽ ngại quá mức lòe loẹt, người bình thường lại không có tiền trang hoàng như thế, lần đầu tiên đến nơi đây khách nhân trước vào cửa đều đã cẩn thận đánh giá một phen, nhưng Ninh Vân Tấn lại chỉ là mang vẻ kiêu ngạo, đôi mắt trước trang trí xa hoa mắt không liếc xéo – hẳn trước kia đến nơi này không biết ăn bao nhiêu lần yến hội, tự nhiên không có một chút lòng hiếu kỳ.

Ninh Vân Tấn cảm lời hỏi, “Đặt lầu mấy?”

“Nhã gian lớn nhất lầu hai.” Ninh Vân Đình sờ sờ mũi đi nhanh hai bước cùng hẳn đi song song, chung quy cảm thấy mùi vị kia có chút không đúng, mình ngược lại như là người hầu đệ đệ.

Nhìn một lớn một nhỏ đi vào tửu lâu, Văn Chân đối với Lý Đức Minh ra một ánh mắt, “Đi để cho người hỏi thăm nhìn xem, hai tiểu tử Ninh gia này đến đây làm chi!”

Cạnh cửa lập tức có một thị vệ xoay người rời đi!

Ninh Vân Đình vẫn là đầu tiên tiến vào nơi này, luôn luôn cảm giác như mắt không đủ dùng. Ninh gia mặc dù có tiền nhưng cũng không nuông chiều con cháu, hẳn trước kia cũng chưa từng ở nơi dạng này ăn cơm, yến hội hôm nay cũng là hẳn sau khi báo nhân số, đem bái thiếp Ninh Kính Hiền trực tiếp đặt.

Hẳn vừa đi vừa hiềm lạ đánh giá, vì nhìn đèn thủy tinh trên đỉnh đầu, lúc lên lầu còn bị vấp lão đảo một cái, nếu không phải Ninh Vân Tấn kéo hẳn một phen, sẽ đầu rạp xuống đất.

Bị một lần kinh hách như thế, Ninh Vân Đình lập tức thành thật, bày trở về bộ dáng Đại thiếu gia Ninh phủ, vừa đi vừa cảm thán nói, “Đèn này nhìn thật đẹp nha, gắn ở trên đỉnh vừa đẹp vừa sáng, nếu chúng ta có thể trang trí thì tốt rồi!”

“Nghĩ đẹp quá! Cái đó giá bao nhiêu bạc nha, thứ này bảo dưỡng rất phiền toái, còn lại khó rửa, phụ thân mới sẽ không đáp ứng làm thứ đồ tệ này.” Ninh Vân Tấn không lưu tình chút nào mà đả kích hẳn.

“Cũng không phải lấy bạc của người, người này tiểu keo kiệt!” Ninh Vân Đình phun tào nói.

Ninh Vân Tấn nghiêm trang nói, “Phải tăng thu giảm chi hiểu không! Thứ này hào nhoáng bên ngoài. Tự người đếm đếm một ngọn đèn phải mất bao nhiêu thủy tinh, nếu chỉ vì sáng một chút, còn nhiều biện pháp mà, mất nhiều tiền như vậy căn bản không đáng.”

Đèn thủy tinh ngoạn ý này là gần đây mới từ công nghệ chỗ người nước ngoài truyền đến, nhưng đầu năm nay cũng không có người tạo ra thủy tinh, dùng đều là thủy tinh thiên nhiên. Cho dù thủy tinh so ra kém giá ngọc khí, nhưng giá chế tạo một ngọn đèn cũng là quý đến hù chết người, Ninh Kính Hiền nếu đem ngoạn ý này bố trí ở nhà, quay đầu sẽ bị người vạch tội một tấu chương.

“Biện pháp, người lại có biện pháp gì.” Ninh Vân Tấn hận đến nghiêng rằng ngựa lợi vươn tay túm túm bím tóc gió xoáy của hẳn.

“Xú đại ca mau buông tay, không được làm loạn kiểu tóc của ta!” Ninh Vân Tấn một chương đẩy hẳn ra, “Ta mới không nói cho người đâu!”

Hai người cười đùa đi vào phòng nhã gian Ninh Vân Đình đặt, nhã gian kia ở tận cùng bên trong hành lang, bày thả bốn bàn tiệc như cũ có vẻ trống trải, bên cạnh còn lắp đặt một vòng ghế ngồi để uống trà nói chuyện phiếm, đã có chút cảm giác ghế lô hiện đại xa hoa.

Thư viện Bạch Lộc buổi chiều cuối giờ Thân mới tan học, chạy tới bên đây còn cần chút thời gian. Ninh Vân Đình thì chú ý để Ninh Vân Tấn ngồi xong, khẩn trương hề hề mà dặn dò hẳn không thể ở trên tửu yến quấy rối, hại mình ở trước mặt các bạn học ném mất mặt mũi.

Ninh Vân Tấn đối với dặn dò của hẳn mắt diếc tai ngơ, tự bản thân nhìn chọn mấy điểm tâm thử hương vị.

Tiểu nhị phục vụ nhã gian này vì hai người pha cho mỗi người một chén trà, động tác thuần thục mà nhẹ nhàng, sau khi đặt chén trà thì lặng yên không tiếng động mà thối lui một bên.

Tiểu nhị nhã gian phục sức rõ ràng so với tiểu nhị dưới lầu mặc tốt hơn, trên người là quần áo vải bông thượng đẳng màu xanh, mỗi người tướng mạo thanh tú, tuổi tác đều ở bộ dáng mười lăm mười sáu, so với nhị tử nhà bình thường cũng có thể diện.

Về phần lầu ba này thì mấy tiểu nhị lại càng ghê gớm, chẳng những diện mạo xuất chúng biết ăn nói, còn có một tay tài nghệ giỏi, được xưng có thể làm khách nhân có phục vụ thoải mái nhất. Ninh Vân Tấn trước kia còn không cảm thấy được, bây giờ trở về nhớ tới, Nghênh Tân lâu này trong phục vụ đạt vượt mức quy định, làm hẳn có chút hoài nghi lão bản này sẽ không cũng là xuyên qua đến đây đi!

Hắn miên man suy nghĩ, đột nhiên ngoài nhã gian có người gõ cửa. Ninh Vân Đình hướng tiểu nhị gạt đầu, mở cửa ra, một nam tử một thân y phục bình thường màu xanh đứng ở bên ngoài.

“Ninh Nhị công tử, lão gia nhà ta nói cùng người quen biết, tức là hữu duyên ở Nghênh Tân lâu lại gặp gỡ, muốn mời người qua nhã gian cách vách ôn chuyện.”

Ninh Vân Tấn chớp mắt một cái, “Lão gia nhà người là ai, ta nhận thức sao?”

Nam tử biểu tình quái dị mà nhìn Ninh Vân Tấn nói, “Lão gia nhà ta nói là di phu người...”

“À, vậy ngược lại nhất định đến bá kiến!” Ninh Vân Tấn vội vàng đứng lên, thuận tay nín Ninh Vân Đình thần tình nghi vấn, cùng nhau hướng cửa đi đến.

Nam tử kia vội vàng ngăn lại hai người, “Lão gia nhà ta chỉ mời một mình Ninh gia Nhị công tử.” Hai chữ cuối cùng hẳn đọc đặc biệt nhấn.

Ninh Vân Tấn thần tình khó hiểu mà nhìn hẩn, “Đã là di phu ta, tự nhiên cũng là di phu ca ca ta, hai huynh đệ ta đương nhiên phải cùng đi bái kiến trưởng bối.”

Nam tử không biết nên làm sao khuyên can, đành phải nhìn hẩn kéo Ninh Vân Đình đi vào nhã gian cách vách.

Ninh Vân Đình đầu tiên nhìn thấy chính là Lý Đức Minh ngồi ở cạnh cửa, cho dù mặc y phục bình thường, khí chất Thái giám vẫn là rất nhận rõ. Phải biết rằng vương phủ bình thường cũng không thể sắp xếp Thái giám, hẩn mặc dù một người thành thật, nhưng cũng không ngốc, ở trong lòng đem tỷ muội xuất giá của mẫu thân dạo qua một vòng, lập tức đã nghĩ tới người nổi danh nhất kia.

Miệng đen, đây không phải di phu, là Hoàng thượng đó!

Ninh Vân Đình chỉ cảm thấy tâm can nhỏ run lên ba cái, tiếp theo thì thấy được một màn càng làm cho hẩn đầu choáng mắt hoa, đệ đệ to gan lớn mật kia của mình cứ nhiên hành qua lễ sau đó đã bắt đầu chen vào nói đùa vung động tác nói hứu nói vượn!

“Di phu, hôm nay ngài thật đúng là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, so trước đó vài ngày càng nét mặt tỏa sáng một chút. Hôm nay thật sự là đúng lúc, nếu không phải sinh nhật đại ca của ta, còn gặp không được ngài!”

Vừa nói Ninh Vân Tấn đáp đáp chạy đến bên người Ninh Vân Đình ngồi đứng ở cửa, một tay bắt lấy hẩn túm tới trước mặt Văn Chân, “Đây là ca ca ta, ngài gặp qua chưa? Ca ca ngốc, còn không nhanh cho di phu thỉnh an. Thật là một ngốc tử.”

Ninh Vân Đình nhìn Hoàng thượng biểu tình tựa tiểu phi tiểu, nội tâm nhin không được hết rầm lên, Tiểu nhị, người đây là muốn làm gì, Hoàng hậu chính là vừa mới băng hà, người còn khen Hoàng thượng nét mặt ửng sáng...Phụ thân, ta rất xin lỗi người, rất xin lỗi Ninh gia, cứ nhiên không quản được Tiểu nhị, hu hu

22. Chương 22

Văn Chân hôm nay đầu đội quan bạch ngọc, trên tay cầm quạt khung ngọc, mặc một thân bào tử trắng tuyết, trên mặt bào dùng hoa văn ngân tuyến thêu phức tạp, hẩn một thân bên ngoài đã không tầm thường, đóng vai này tự nhiên làm cho hẩn phá lệ anh tuấn xuất chúng, nhìn có khí phách xa hoa ngẫm.

Chỉ là nhìn sắc mặt tất nhiên nhìn không ra Văn Chân có chỗ nào không thích hợp, bất quá so với trước đó vài ngày lúc đến trang tử Ninh gia nhìn vẫn là gầy một chút.

Văn Chân nhìn chăm chăm tiểu bàng hài ước chừng mười giây không nói gì, nhìn hẩn biểu tình như trước một bộ bộ đáng ngáy thơ khờ dại, lúc này mới thuyết phục mình là đa nghi.

Hẩn tin tưởng Ninh Kính Hiền tính tình cẩn thận như vậy sẽ không đem thân phận của mình nói cho tiểu bàng hài, dù sao bị tiểu bàng hài khoe ra ngoài cũng không phải chuyện tốt. Hẩn đối với loại ánh mắt đánh giá người khác của mình lại tin tưởng mười phần, mà ngay cả mấy quan viên điện thánh cũng chống đỡ không được mười giây, lại càng không cần nói đến một hài tử.

Ninh Vân Đình thấy Hoàng thượng nhìn chăm chăm tiểu đệ thật lâu không nói lời nào, hẩn tiến lên thỉnh an cũng không được, bất động cũng không được, bị không khí quý dị kia kinh động đến cả người lông tơ đều dựng thẳng lên.

Cuối cùng Hoàng thượng đột nhiên đem chiếc quạt khung ngọc cầm trong tay xòe ra, trên mặt lộ ra một nụ cười như thường, Ninh Vân Tấn biết đây là cảnh báo giải trừ, vội vàng nơm nớp lo sợ mà tiến lên hành lễ.

“Đệ tử Ninh Vân Đình cho...ngài thỉnh an!” Ninh Vân Đình cũng không có lá gan lớn như tiểu đệ trực tiếp gọi di phu, lại không dám bại lộ thân phận của Hoàng thượng, nên hàm hồ lướt nhanh qua.

Thừa dịp lực chú ý của Văn Chân bị động tác thỉnh an của đại ca hấp dẫn, Ninh Vân Tấn trộm mà hạ mi, muốn gạt ta cũng không dễ như thế, một không có mặc vào một thân long bào, hai không có thêm tình trạng nghi thức cùng đại diện hoàng cung, chính là mười giây mà thôi hẩn là sẽ không lộ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là sau khi trải qua Hoàng đến bốn mươi tuổi, lại nhìn thấy hai mươi tuổi này cảm giác quả thật hòa ái dễ gần hơn!

Hắn đang oán thầm, sau khi bên Văn Chân nhận lễ Ninh Vân Đình, đã làm cho hắn đứng dậy, “Là một người hiểu chuyện, thấy người làm việc rất có phong phạm của cha người, cũng không giống đệ đệ người giống như không quy củ.”

Ninh Vân Đình trán mồ hôi lạnh đều xông ra, nói lắp mà vì tiểu đệ biện giải nói, “Đệ đệ còn nhỏ không hiểu chuyện, thỉnh ngài thứ tội.”

“Ta...Xác thật còn có thể cùng hắn một tiểu hài tử so đo sao, hôm nay là sinh nhật người, lại là lần đầu tiên gặp mặt, thứ này liền đưa cho người, tạm thời làm lễ gặp mặt đi!” Nói xong Văn Chân cười ra một chuỗi ngọc phật châu, hướng Ninh Vân Đình đưa qua.

Ninh Vân Đình vừa mừng vừa sợ, hai tay nâng chuỗi hạt châu kia liên thanh nói lời cảm tạ.

Văn Chân liếc tiểu bàng hài một bên, phát hiện hắn đang trông mong mà nhìn chuỗi hạt châu trên tay Ninh Vân Đình kia, nhất thời vui vẻ, “Thế nào, người cũng muốn có sao? Di phu lần trước đã cho người lễ gặp mặt rồi.”

Ninh Vân Tấn nhìn như ý chí kiên định mà lắc đầu, “Mới không có đâu! Vân Tấn cũng không phải người lòng tham, di phu không thể nói bừa nha!”

Văn Chân thấy hắn mắt mang khát vọng nhìn lễ vật trong tay ca ca, nhiều ý hứng thú mà cảm dỗ nói, “Nói thật di phu có thưởng!”

Ninh Vân Tấn ai oán mà thở dài, mang theo mấy phần phiền não nói, “Phụ thân nói, Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo*, không thể tham không thuộc về mình. Vân Tấn thật sự không muốn, chỉ là nhìn xem mà thôi.”

*Người quân tử thích tiền của, để dùng nó cho việc đạo

Văn Chân có chút giật mình, ở trong mật chiết Ninh phủ, tiểu tử này cũng không phải là loại người thích đồ trắng vàng bình thường, không nghĩ tới tuổi còn nhỏ cư nhiên thật sự vượt qua được cám dỗ, có thể thấy được Ninh phủ giáo dục cũng không tệ lắm – hắn còn không nghĩ qua tiểu hài tử năm tuổi có thể có được hành động ảnh đế siêu việt, còn chính là mình tương lai rèn luyện mà ra!

Hắn mỉm cười đối với Ninh Vân Tấn gật đầu, hai ngón tay mang theo một chuỗi hạt khác cười nói, “Vây xem ra phần thưởng này của ta có thể tiết kiệm rồi!”

Ninh Vân Tấn tròn mắt đi theo tay hắn dạo qua một vòng, thẳng đến tay cầm hạt châu lùi về tay áo, trên mặt đan xen mà hiện lên khát vọng, ảo não, tiếp theo nhăn nhó mà bẻ tay, nhỏ tiếng nói quanh co, “Kỳ thật phụ thân còn nói qua, trưởng giả ban thưởng, không dám từ. Di phu thật muốn thưởng cho tiểu tử, Vân Tấn cũng không dám từ chối!”

Hắn bộ dáng nhỏ này làm cho bọn thị vệ trong phòng cũng nhin không được nở nụ cười, Văn Chân lại trong kinh ngạc sau đó lộ ra tiếng cười thoải mái nhất gần đây.

Chỉ có Ninh Vân Đình nhìn đệ đệ cùng người cùng nhau cười ngây ngô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép rất nhiều, trong lòng thật lạnh thật lạnh, phụ thân biết nhất định sẽ nổi giận, đất chính là mắt mặt ném đến trước mặt Hoàng thượng.

“Nếu muốn được thưởng cũng dễ.” Văn Chân lại đem ngọc phật châu kia lấy ra lần nữa ở trước mặt Ninh Vân Tấn quơ, “Nghe nói người gần đây bắt đầu học nhận thức chữ, vừa lúc hôm nay cũng là sinh nhật ca ca người, nếu người có thể một hơi nói ra mười thành ngữ chúc thị, chuỗi hạt này liền thưởng người!” Hắn vừa mới xem qua chiết tử về Ninh phủ, tự nhiên rất rõ ràng một trong sở thích gần đây của Ninh Vân Tấn.

Ninh Vân Tấn vui rạo rức nói, “Nếu là di phu khảo giáo, tiểu tử tự nhiên không dám từ chối.” Nói xong, hắn quàng tay sau lưng học tư thế cổ giả, bước chân chữ bát () chậm chậm mà đi đến trước mặt Ninh Vân Đình, hai tay ôm quyền hành lễ nói.

Hắn hành động này tự nhiên lại chọc một trận tiếng cười trong phòng, Ninh Vân Tấn lại tựa hồ không có phát hiện, đầu mày khê cau, chờ hắn đứng thẳng thân thể, mới hé ra một chuỗi thành ngữ liền đi ra, “Chúc

đại ca Phúc như Đông Hải, Vạn sự như ý, Tâm tưởng sự thành, Tiểu khẩu thường khai, Thân thể kiện khang...Tử tôn mãn đường...Thập toàn thập mỹ...Tùng hạc trường xuân...”

“Thọ bĩ nam sơn, xuân thu bất lão!”

Năm câu trước đều rất có thứ tự, càng đi về sau lại càng kẹt, hắn nói một câu bẻ một ngón tay, chờ Ninh Vân Tấn nói xong câu cuối cùng trong phòng đã muốn một mảnh tiếng cười vang, mà tiểu thọ tinh được chúc thọ lại mặt đều đỏ lên – là quẫn cùng là giận, ai kêu hắn không như đệ đệ nhà mình da mặt dày như vậy chứ!

Văn Chân vui vẻ, chỉ cảm thấy hôm nay ra cung vì là nụ cười này lập tức không mệt! Hắn thật sự xác định hồn tiểu tử này không phải nhằm vào mình, hài tử này chính là người ba hoa lại hài hước, chỉ cần đối tượng xui xẻo không phải là mình, thật đúng quả là người hài hước.

Ôm hiểu lắm tốt đẹp, Văn Chân đem chuỗi hạt châu kia nhét vào trong tay Ninh Vân Tấn, cười nói, “Tốt lắm, xem như ngươi qua cửa, chuỗi hạt này liền thưởng ngươi. Bất quá lần sau cũng không thể kém cỏi như thế, về sau di phụ còn muốn khảo giáo ngươi. Trở về để cho phụ thân ngươi dạy ngươi nhiều một ít học vấn!”

“Đa tạ di phụ!” Ninh Vân Tấn bắt hạt châu, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến xạn lạn, ngửa đầu ánh mắt lóe tỏa sáng, “Di phụ, một hồi thọ tinh ca ca đây muốn mời ăn văn yến, ngài muốn hay không vui lòng đến dự, theo chúng ta cùng nhau...”

Cùng Hoàng thượng dùng bữa!!!!

Ninh Vân Đình cả kinh cũng sắp nhảy dựng lên, may mắn Văn Chân khoát tay áo cự tuyệt nói, “Không được, các người chơi đi, di phụ phải về...nhà rồi!”

Nói xong Văn Chân phe phẩy quạt hương môn khẩu đi đến, Ninh Vân Tấn cùng Ninh Vân Đình đi theo phía sau cung tiễn hắn.

Mới ra cửa nhĩ gian, hắn xoay người hòa ái dễ gần mà ở trên đầu Ninh Vân Tấn xoa xoa, “Không cần tiễn, các người nhanh đi đi!”

Thấy hắn bóng dáng tiêu điều tự tại dần dần xuống lầu, Ninh Vân Tấn đỡ bó tóc khóc không ra nước mắt, kiểu tóc hắn vẫn là rồi!

23. Chương 23

Văn Chân tâm tình thư sướng mà rời đi, Ninh Vân Tấn trong lòng cũng đắc ý. Hắn biết Văn Chân ghét nhất chính là cái loại người cao to trên dưới cả người là lễ giáo tông pháp, dùng thần tử thích nhất chính là người có nhược điểm, mình từ nhỏ để lại cho hắn hình tượng tham tài lại từ chối lấy vì việc đạo, đối với ngày sau làm quan chỉ biết có lợi!

Hắn đối với mình hôm nay diện thánh biểu diễn hết sức hài lòng – trừ bỏ tóc bị làm loạn chút tỳ vết ấy ra, không chút khách khí mà cho mình một phần thỏa mãn.

Ninh Vân Tấn cũng biết mình không có khả năng vẫn luôn như thế đối với Văn Chân lắm mồm tiếp, hiện tại Văn Chân chẳng qua là thấy mình tuổi nhỏ, không cùng mình so đo mà thôi!

Nhưng vừa nghĩ đến có thể không hề kiêng kị như thế cùng Văn Chân nói chuyện, ngẫu nhiên còn có thể trộm châm chọc hắn hai câu, cũng chỉ là một vài năm thời gian tốt đẹp mà thôi. Đợi cho mình tròn sáu tuổi nếu dám làm như vậy, cho dù Ninh Kính Hiền yên thương mình đi nữa, chỉ sợ cũng phải lên gia pháp!

Tưởng tượng như vậy hắn liền có một loại không chỗ dùng ưu thế được hưởng, cảm thấy bị vương bát đản kia cấm sừng, vậy cũng quá chịu thiệt – cũng không phải tác phong của mình!

Thẳng đến không nhìn thấy thân ảnh của Văn Chân, Ninh Vân Đình mới hưng hăng mà thả khẩu khí, hắn ở trên vai Ninh Vân Tấn chụp một phen, suy yếu mà nói, “Ai da, làm ta sợ muốn chết, vừa rồi cùng vị kia nói chuyện sau đó chân đều nhũn.”

“Có gì phải sợ?” Ninh Vân Tấn hê hê cười nói.

“Người...Hừ, quên đi, không nói cho người, xú tiểu tử không cai sữa!” Ninh Vân Tấn thấy hần bộ dáng cột nhả không sao cả thì nổi giận, hần uy hiếp nói, “Dù sao việc làm hôm nay của người, buổi tối sẽ ta sẽ nói cho phụ thân.”

“Xí! Ta mới không sợ đâu.” Ninh Vân Tấn không thèm quan tâm, hần hướng tới Ninh Vân Đình ngoắc ngón tay, “Cúi đầu, ta cho người biết một bí mật.”

Ninh Vân Đình rất muốn không để ý tới hần, chính là nhịn không được tò mò bí mật hần nói là gì, trong lòng một phen giãy dụa, cuối cùng vẫn là cong hạ thất lưng.

“Đại ca người rất ngốc.” Ninh Vân Tấn ghé vào lỗ tai hần nhỏ tiếng nói, nhìn thấy Ninh Vân Đình biến sắc sẽ đối với mình động thủ, lại vội vàng ở trên lưng hần bắt giữ một phen, nhỏ tiếng nói, “Hần nói là di phụ, chúng ta coi như hần là di phụ, có gì phải sợ.”

Ninh Vân Đình đứng thẳng thân, sắc mặt cổ quái mà liếc hần một cái. Nhẫn nhịn, hần rút cuộc vẫn là nhịn không được vươn hai tay, bắt lấy bím gió xoáy của Ninh Vân Tấn vốn là bị Văn Chân làm loạn kéo ra ngoài, “Đúng là người đại tiểu quý.”

“Đau đau đau, buông tay a đại ca!”

Cứ giày vò như thế, kiểu tóc Ninh Vân Tấn trước khi xuất môn tỉ mỉ buộc ra rốt cục hoàn toàn không thể gặp người.

Bao sương bọn hần sắp xếp bốn tiểu nhị chuyên môn phục vụ, nghe thấy Ninh Vân Tấn gọi người hỗ trợ chải đầu, một người trong đó lập tức đã đi tìm lược gỗ cùng gương.

Ninh Vân Tấn suy nghĩ một chút, cảm thấy ở nhĩ gian này chải đầu vẫn là không tốt, bằng hữu đại ca cũng sắp tới rồi, nếu vào cửa thấy mình đang chải đầu có vẻ quá mức thất lễ.

Hần đành phải tức giận mà trừng mắt nhìn Ninh Vân Đình một cái, đến gian nghỉ ngơi của nhóm tiểu nhị ca tìm người hỗ trợ chải đầu.

Dẫn Ninh Vân Tấn đi chải đầu chính là áo lam lúc trước vì bọn họ châm trà, hần có phần xin lỗi nói, “Tiểu gia, chỗ các nô tài có chút loạn, ngài đừng để ý.”

Ninh Vân Tấn trông mắt vừa chuyển đem tình trạng phòng thu vào đáy mắt, gian nghỉ ngơi này ước chừng ba mét vuông, bên trong đặt bàn sơ trang cùng mấy ghế ngồi, hần là chính là để cho tiểu nhị lầu hai chính đón dung nhan cùng nghỉ ngơi một chút.

Hiện tại chính là thời điểm tửu lâu bận rộn, bên trong một người cũng không có.

Gian này so với trong tưởng tượng hần tốt hơn nhiều, Ninh Vân Tấn liền trực tiếp ngồi xuống ghế bàn sơ trang, cười nói, “Ở đây cũng không tệ, lão bản các người ngược lại chăm sóc các người. Đúng rồi, người tên là gì?”

“Hồi bẩm gia, ta gọi là Thanh Y, có thể vào lầu hai đều ban thưởng chữ Thanh.” Thanh Y vừa lấy ra một lược gỗ đàn hương, vừa nói, “Lão bản chúng ta là người tốt lắm, còn làm cho người ta dạy chúng ta luyện chữ.” Dừng một chút, hần hỏi nói, “Gia, ngài muốn chải thành kiểu gì?”

Ninh Vân Tấn đối diện gương trái phải nhìn nhìn, cũng không nghĩ ra kiểu tóc gì, liền phân phó nói, “Chính là bộ kiểu lúc trước, người biết chứ?”

Thanh Y gật đầu, trước giúp hần tháo dây buộc, sau đó nắm lên một luồng tóc nhẹ tay nhẹ chân chải.

Ninh Vân Tấn chú ý tới ngón tay của hần thon dài trắng nõn, chỉ chứa lại hạt gạo móng tay, nhìn sạch sẽ, mặt trên cư nhiên ngay cả vết chai cũng không có, đây không phải tay của người nhà nghèo.

Thanh Y xem ra rất giỏi hầu hạ người, động tác của hần mềm nhẹ thuần thực, ngược lại so ra cũng không kém Thúy Hương trong phủ, rất nhanh đã chải cho Ninh Vân Tấn kiểu lúc trước.

Ninh Vân Tấn như có điều suy nghĩ mà liếc mắt ngăn kéo dưới bàn sơ trang, đứng lên rời phòng. Hần chú ý tới, vào thời điểm đóng cửa, Thanh Y ở trên cửa khảy một chút, phát ra tiếng cơ quan khép lại cực kỳ nhỏ,

nếu không phải Ninh Vân Tấn thần công thành công, gần đây càng tỏ ra tai thính mắt tinh, thiếu chút nữa nghe không được.

Hắn lúc trở lại nhả gian, phát hiện bên trong đã gần bắt đầu náo nhiệt, bốn bàn lớn cũng ngồi không ít người.

Ninh Vân Đình ngồi bàn bên trái cạnh cửa sổ, đang cao hứng mà cùng người bên cạnh nói chuyện, bàn hắn đã ngồi chín người, chỉ có vị trí bên cạnh hắn là trống.

Chủ nhân ngồi xuống, cửa nhả gian lại đứng một thiếu niên so với đại ca nhà mình lớn hơn vài tuổi hỗ trợ đón khách.

Thiếu niên kia bộ dáng vô cùng tuấn tú nho nhã, khóe miệng hơi hơi hàm chứa một mặt tươi cười bình thành, nhưng làm cho người ta cảm giác nụ cười lại không rơi vào trong lòng, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp đời sau người này thuộc loại hoa mỹ nam u buồn.

Thiếu niên mặc một kiện bào tử màu chàm mới bảy phần, tóc dùng một cây trâm gỗ đào cố định, nếu chỉ nhìn bề ngoài một cách đơn thuần hắn cùng thư sinh bình thường không có gì khác nhau, Ninh Vân Tấn lại phát hiện dưới góc bào hắn lộ ra giày vải cũng là nửa cũ, thậm chí có nhiều chỗ trở nên trắng.

U buồn, trong nhà điều kiện không tốt, lại có thể học ở thư viện Bạch Lộc, Ninh Vân Tấn trong lòng nắm chắc, ước chừng biết người kia là ai.

Thiếu niên thấy Ninh Vân Tấn đến sau đó biểu tình có chút giật mình, nhưng một mặt giật mình kia che giấu thật sự nhanh. Hắn ân cần mà đi đến bên người Ninh Vân Tấn, ngồi xổm người xuống hỏi nói, “Ngài là Nhị thiếu gia đi, không nghĩ tới Đại thiếu gia hôm nay đem ngài cũng mang đến, nhanh nhanh bên này thỉnh.”

Hắn sau khi ngồi xổm xuống tầm mắt cơ hồ cùng Ninh Vân Tấn song song, làm cho hắn có thể rõ ràng nhìn thấy một đôi mắt quá mức sâu thẳm trầm tĩnh. Ninh Vân Tấn đỡ cằm, không nhìn hắn đưa qua muốn dặt tay mình, bước nhanh đi đến bên người Ninh Vân Đình.

Hắn ở trên lưng Ninh Vân Đình đang ba hoa khoác lác hung hăng mà đánh một chút, “Đại ca!”

Ninh Vân Đình đau đến nhe răng, “Người này xú tiểu tử, là đang trả thù ta sao!”

Người trên bàn nhìn thấy vẻ mặt này của hắn đều cười vang, một người mặc bào trắng cạnh tay phải Ninh Vân Đình, phe phẩy quạt, tự cho là thiếu niên phong lưu triêu chọc nói, “Vân Đình, đây là đệ đệ bảo bối nhà người à, rốt cuộc nhìn thấy người bỏ được dẫn hắn ra nha! Nhìn là một người có phúc nha!”

Hắn vừa nói xong những người khác trên bàn đều hướng Ninh Vân Tấn liếc mắt, mập mập, tròn tròn, cũng không phải là có phúc!

“Đa tạ vị ca ca này khích lệ!” Ninh Vân Tấn cũng không nổi giận, đối với thiếu niên kia chấp tay chào, sau đó cười hì hì nói, “Có phúc khí cũng vô dụng nha, sao so được vị ca ca này.”

Một người ồn ào hỏi nói, “Tại sao?”

“Có phúc khí nhưng không được làm mỹ nhân.” Ninh Vân Tấn vẻ mặt đau khổ nói.

Lại một người cười hỏi, “Vậy người cảm thấy được vị ca ca này là mỹ nhân á?”

Ninh Vân Tấn hì hì cười, thấy mọi người trên bàn chờ hắn trả lời, cũng không ra sức cài then, “Đương nhiên rồi!”

Thiếu niên kia đắc ý đem quạt trong tay, hướng trong lòng bàn tay vỗ, “Nhỏ như thế đã thật tinh mắt, không tệ, không tệ.”

Ninh Vân Tấn đem tầm mắt chuyển qua trên eo hắn, nói tiếp, “Đều nói mỹ nhân eo nhỏ nha, vị ca ca này tự nhiên là mỹ nhân!”

Hắn thốt ra lời này xong, thiếu niên kia ngây người, sau đó khuôn mặt nhỏ nhất thời có hồng có trắng, người khác thì lại lớn tiếng cười vang lên, trong đó thiếu niên có chút mập ngồi tay dưới, còn thỉnh thoảng hô, “Mỹ nhân, tiểu mỹ nhân!”

“Không lẽ phép!” Ninh Vân Đình nghen cười ở trán Ninh Vân Tấn gõ một cái, giáo huấn nói, “Còn không cho Sở Linh ca ca người giải thích.”

“Giải thích?” Ninh Vân Tấn chớp chớp mắt, trên mặt tràn đầy ủy khuất, “Ta đâu nói sai?”

“Chỗ nào không sai!”

“Đúng, đừng nghe ca ca người.”

Sở Linh kia cũng tác phong trở lại bình thường, bắt qua có chút dở khóc dở cười, chính là hối hận không nên trêu tiểu đệu đình.

Nhắc tới trên bàn tướng mạo xấu thật đúng là không có mấy người, nhưng bộ dáng tốt nhất chính là Sở Linh này. Hắn đáng người gầy yếu, thất lưng so với nữ nhân còn mảnh hơn, cổ tình tên này lại gọi Sở Linh, trong ngày thường thư viện đã có người lấy tên hắn trêu ghẹo, nói là cổ có Sở Linh vương thích eo nhỏ, nay có Sở Linh eo nhỏ.

Hắn tự nhiên không tin Ninh Vân Tấn nhỏ như vậy đã biết điển cổ Sở vương thích eo nhỏ, lại còn biết tính danh của mình, chỉ cho là trùng hợp thôi, một hơi giận chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Trong tiếng cười đùa Ninh Vân Đình đem từng bằng hữu trên bàn giới thiệu cho Ninh Vân Tấn, Ninh Vân Tấn trong đó nhớ rõ nhất chính là thiếu niên có chút mập tên là Mục Đan Thư, một người khác âm ỉ dữ nhất tên Hoắc Cẩm Mẫn. Đương nhiên người trên bàn sau khi giới thiệu xong, Ninh Vân Đình mới nhắc tới thiếu niên Ninh Vân Bằng vừa mới dẫn hắn tới.

Vào lúc bọn họ tiến hành giới thiệu, Ninh Vân Bằng cứ vân đạm phong khinh lẳng lẳng đứng một bên, rất có một phen khí độ, nhưng Ninh Vân Tấn để nhiều vài phần tâm tư chú ý hắn, cũng đã bắt giữ được oán giận cùng không cam lòng trên mặt hắn chợt lóe mà qua.

Ninh Vân Đình sau khi vì hắn giới thiệu xong bàn bằng hữu này, lại mang theo Ninh Vân Tấn đi ba bàn khác dạo qua một vòng. Chỉ là nghe tên các thiếu niên, Ninh Vân Tấn đã phát hiện người bốn bàn này là phân chia như thế nào!

Bàn chỗ Ninh Vân Đình là mấy bằng hữu hắn ở thư viện Bạch Lộc chơi rất tốt, hợp rơ nhau, bàn khác cạnh cửa sổ thì lại là con cháu chín họ nhỏ trong Kỳ trong, mà hai bàn còn lại là bằng hữu Kỳ khác cùng thân thích trong gia học.

Chút điểm này, từ hai bàn kia đã muốn ngồi chật, chỉ có bàn chín họ nhỏ kia còn có chỗ trống có thể nhìn ra được – dù sao địa vị càng thấp là vĩnh viễn dùng chung quy củ.

Thừa dịp lại có hai thiếu niên tiến vào nhà gian khoảnh khắc Ninh Vân Bằng tiến lên nghênh đón, Ninh Vân Tấn kéo Ninh Vân Đình làm cho hắn xoay người, nhỏ tiếng nói, “Đại ca, người tại sao không tự đi nghênh đón vậy?”

“Đều là huynh đệ bằng hữu, không cần khách khí như thế.” Ninh Vân Đình tùy tiện nói, “Hơn nữa còn có Vân Bằng giúp ta mà!”

“Vậy chỗ ngồi đều là hắn hỗ trợ sắp xếp?” Ninh Vân Tấn híp mắt hỏi.

“Ừ.” Ninh Vân Đình hồn nhiên không phát giác quái dị trong giọng nói đệ đệ, “Phải nói vẫn là Vân Bằng lợi hại, ta cũng không cố ý nói, đã an bài đến hợp ý lòng ta như thế.”

Ninh Vân Tấn thở phào một cái, nhin không được nở nụ cười, “Như vậy xem ra hắn còn có chút ý tứ?”

Ninh Vân Đình bị đệ đệ mờ ám linh tinh biến thành không hiểu ra sao, bắt quá Ninh Vân Tấn cũng không thêm để ý đến hắn.

Vừa đúng lúc này, lại có một thiếu niên mang theo hai tùy tùng đi đến. Người này hai huynh đệ trái lại đều biết, là biểu huynh đệ của hai người – Trưởng tôn Cẩn thân vương Tông Chính Hồng Huy.

Đều là thân thích cũng không cần phải khách sáo, ba người sau khi thân mật gặp qua lễ, Ninh Vân Đình chỉ lo cùng Hồng Huy nói chuyện. Ninh Vân Bằng liền tận trách dẫn hai người bọn họ hướng tới chỗ ngồi đi đến.

Ninh Vân Tấn thấy đại ca gốc nhà mình hoàn toàn không phát hiện Hồng Huy sắp sửa bị mang đến bên cạnh bàn chín họ nhỏ kia, hần đầu răng như nứt ra nói, một phen nắm tay Hồng Huy nói, “Đại biểu ca một đường đến một mỗi ha, ca ta cũng thật là, một chút cũng không biết chăm sóc, mau mời ngồi.”

Hồng Huy năm nay mười một, trong nhà sủng cực kỳ, cũng là người ngây thơ, bị Ninh Vân Tấn kéo liền cũng cười hì hì thuận theo, thuận thể ngồi ở vị trí trống bên tay trái Ninh Vân Đình.

Ninh Vân Đình chỉ cảm thấy chỗ nào không đúng, đã thấy đệ đệ ngồi lên chỗ trống trên bàn bên cạnh, ở trong lòng hần hai người đều là đệ đệ, đều là thân nhân thì cũng không có nhiều lời, vui vẻ tiếp nhận chúc phúc của các bằng hữu.

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Văn yến (tiệc tối) lần này của Ninh Vân Đình có thể nói là xem như ở nhà, trên tất cả bàn đều đủ đầy, bạn đến bọn tiểu nhị hầu hạ mang thức ăn lên trong nháy mắt gian bọn hần cả người là mồ hôi.

Khai vị có hoa quả khô mứt quả loại bánh trái thì có bánh nhân hạt đào¹, hạt điều rang muối, hạnh nhân hồ phác² trong, mật đường tơ vàng, nhựa hạt dẻ, Bánh đường mật³, Nước hạt dẻ, Bánh bơ giòn, Bánh nướng Hoàng Kiều⁴, Bánh đào mừng thọ. Món đầu có năm vị, San hô cải trắng⁵, Dưa leo năm dây⁶, Tôm miếng cánh bướm⁷, Thịt thỏ Trần Bì⁸, Thịt ngỗng kho⁹.

Trong đó món chính đều là món chiêu bài của Nghênh Tân lâu, có Bào ngư Côn Luân, Bắp hươu nhất phẩm, Tổ yến nấm Khẩu Bắc lát vịt, Phì kê mổ chân giò, Vây cá Phật thủ¹⁰; cũng như có Sò tú cầu¹¹, Hoẵng núi ngỗng, Heo tứ hỉ¹², Râu rồng xào¹³ mấy món rau.

Hiển nhiên người Ninh phủ gọi món đều là một đám tiểu tử choai choai, chẳng những sức chiến đấu mạnh, cũng đều là thích ăn thịt, chọn món cực kỳ hợp ý, ăn đến miệng bóng trơn, đợi lúc hại vị điểm tâm tuổi cùng cho Bánh ngô nhỏ¹⁴ cùng Đậu phụ hoàng¹⁵ đi lên, cũng đã một đám ôm bụng dứt khoát kêu gào ăn không vô.

Trên tửu yến mỗi người đều được phân một chén rượu nhỏ – ngay cả Ninh Vân Tấn cũng không ngoại lệ.

Rượu này cũng không phải rượu tầm thường, là rượu Bích Đào nổi danh nhất Nghênh Tân lâu. Rượu này nồng độ không lớn, thích hợp cho người thiếu niên cùng nữ tử uống nhất, muốn Ninh Vân Tấn nói chính là rượu gạo tương đối đậm, nhưng mà không ngăn được tiếng tăm lớn của nó.

Dù sao năm đó rượu này chính là được Đường Thái Tông ban thưởng một câu thơ: Nhu lục thắng lan sinh, thúy đào qua ngọc giới. Thiên nhật túy bất tỉnh, thập niên vị bất bại.*

*Đại ý: Câu đầu miêu tả quá trình ngâm rượu. Câu sau là tác dụng của nó.

Một đám tiểu tử uống chút rượu cũng đã đem quy củ ngày thường tạm thời gác một bên, rất có tinh thần mà ăm ỉ, thậm chí còn học đòi văn vẻ chơi phạt rượu.

Đợi cho bọn họ ăn xong bữa cơm này ước chừng dùng gần hai canh giờ, ngoại trừ Ninh Vân Tấn ra, mỗi người đều có chút say rượu, là bị tùy tùng của mỗi người nâng ra Nghênh Tân lâu.

Lần tửu yến này xem như Ninh Vân Đình lần đầu tiên lấy danh nghĩa của mình tiến hành xã giao, nhìn ra được Ninh Kính Hiền là cho hần mặt mũi, trên đường trở về hần còn trên đường hè hè người ngây ngô, bắt lấy Ninh Vân Tấn nói tâm tình hưng phấn của mình.

Hai huynh đệ mới vào đại môn, Phúc An canh giữ môn khẩu đợi liền tiến lên đón.

Vừa nghe Phúc An nói Ninh Kính Hiền muốn bọn họ hồi phủ trực tiếp đến thư phòng gặp hần, Ninh Vân Đình cũng có chút đầu óc phát mộng, hần là dạng nhi tử truyền thống của Trung Quốc, đối với gặp phụ thân luôn giống như chuột thấy mèo.

Đi qua hành lang trong phủ, gió đêm nhẹ phất, Ninh Vân Đình rượu cũng tỉnh không ít, hần có chút bất an mà núm lấy đệ đệ nói, “Người nói phụ thân vội vàng như vậy gặp chúng ta là vì sao? Nếu không chúng ta trước đổi thân quần áo đi, tràn đầy mùi rượu gặp phụ thân tóm lại là thất lễ.”

Ninh Vân Tấn chỉ uống vài chén rượu mà thôi, so với thọ tinh bị rút thanh tỉnh hơn. Hần sớm biết mục đích của Ninh Kính Hiền, lại ý xấu mà cố ý không nói, một phen núm lấy Ninh Vân Đình nói, “Phụ thân kêu chúng ta đi thì đi thôi, người lo lắng cái gì.”

Hai người bọn họ lúc đến thư phòng, Ninh Kính Hiền đang luyện chữ, nhìn thấy nhi tử đã đến, hần dường như chưa phát giác. Thẳng đến hai người thỉnh an xong, hành lễ qua, chữ dưới ngòi bút hần vừa vận viết xong, mới đặt bút xuống.

“Thế nào, an bài hôm nay có vừa lòng không?” Ninh Kính Hiền trước nhìn phía đại nhi tử, “Đây là uống không ít rượu?”

“Đa tạ phụ thân an bài, khiến ngài lo lắng!” Ninh Vân Đình hưng phấn mặt càng đỏ hơn, có chút ngượng ngùng nói, “Bọn hần nói hôm nay là sinh nhật con mỗi người đều rót cho con, bất quá hài nhi ghi nhớ phụ thân nói qua, quân tử uống rượu cần thẳng thắn suy tính rõ ràng, không thể say mềm mất đức hạnh. Hài nhi thấy bữa tiệc có người đã uống quá chén, liền kêu ngừng.”

“Thấy con mồm miệng, cũng xem như rõ ràng, xác nhận còn nhớ rõ vì phụ dạy bảo.” Ninh Kính Hiền gật đầu nói, trên thực tế hần cũng không lo đại nhi tử không nghe lời, có lẽ Ninh Vân Đình không đủ khéo đưa đẩy, nhưng lời mình nói qua cũng là không dám ngỗ nghịch.

Hần lại nhìn phía tiểu nhi tử ngoan ngoãn đứng một bên, cười hỏi, “Con nói phải giúp vi phụ đi xem xét bằng hữu Ninh Vân Đình, cũng nói nói xem cảm tưởng hôm nay đi?”

Ninh Vân Đình vừa nghe ánh mắt đều tròn tròn, thất bại nhìn đệ đệ miệng nói không ra lời, nguyên lai nhiệm vụ tiểu tử này nói cư nhiên là đây!

“Phụ thân, trước khi đáp lời hài nhi còn muốn hỏi đại ca mấy vấn đề.” Ninh Vân Tấn đối với Ninh Kính Hiền ngọt ngào cười, thấy hần còn gật đầu đã biết mình chiếm được cho phép.

Ninh Vân Tấn nhìn phía Ninh Vân Đình, nghiêm trang hỏi, “Đại ca, xin hỏi hôm nay Vân Bằng giúp người tiếp khách, là chính người muốn hần hỗ trợ, hay là hần chủ động đề cập?”

Ninh Vân Đình tức giận trừng mắt nhìn hần một cái, bất quá với uy áp bức bách của phụ thân, nghĩ nghĩ thành thật trả lời, “Hình như là tự mình nói muốn hần hỗ trợ.”

Ninh Vân Tấn hí híp mắt, “Lúc ấy người nói như thế nào?”

Ninh Vân Đình nhớ lại một chút thuận tiện nói, “Ngày ấy sau khi tan học ta đang viết thiệp mời, Vân Bằng thấy ta gấp chẳng qua đến liền tới hỗ trợ, còn hỏi ta tìm người hỗ trợ tiếp khách không, ta liền chủ động mời hần giúp ta...”

Cảm giác được phụ thân cùng đệ đệ ném ánh mắt tới, âm thanh của hần càng ngày càng nhỏ.

Ninh Vân Tấn lại hỏi, “Vậy chuyện đại biểu ca muốn tới, Vân Bằng biết không?”

“Hần đương nhiên biết.” Ninh Vân Đình khẳng định nói, “Cho Hồng Huy thiệp mời vẫn là hần giúp ta viết mà!”

Thấy đệ đệ thần tình không tán thành mà nhìn mình, hần nhỏ tiếng mà nói úp mở, “Dù sao cũng là phải đưa thân vương phủ thiệp mời, Vân Bằng chữ viết đẹp hơn ta...”

Ninh Vân Tấn thở dài, nhìn phía Ninh Kính Hiền, “Phụ thân, hài nhi hỏi xong.”

Ninh Kính Hiền chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trừng mắt nhìn Ninh Vân Đình một cái, rồi mới hướng hần nói, “Vậy thì nói xem cái nhìn của con đối với đêm nay đi!”

“Bằng hữu ca ca này trừ bỏ Sở Linh kia, Mục Đan Thư, những thứ khác đều là có thể lui tới nhưng không quá thâm giao, nhất là Hoắc Cẩm Mẫn kia, đại ca tốt nhất là có thể xa hần một chút...”

“Dựa vào cái gì!” Ninh Vân Đình vừa nghe tiểu đệ nói xấu hảo hữu, cũng không để ý Ninh Kính Hiền ở đây, nổi giận dùng đũa mà đánh gậy.

Ninh Kính Hiền đối với hắn bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Tiểu nhị, lời với đại ca con thận trọng một chút đi!”

Thấy Ninh Vân Đình trợn tròn mắt hơi nước mũi mịt, Ninh Vân Tấn thật đúng là không muốn đem mình làm người xấu, nhưng chính là cần phải nói, “Sở Linh kia mặc dù nhìn như tự cho mình siêu phàm, như là người lỗ mãng, nhưng mà hắn cho dù bị lúng túng, bị người đùa giỡn cũng không ghi hận, nói lên hắn lòng dạ vô cùng rộng rãi, đối với bằng hữu cũng chân thành, là một người ngay thẳng.”

Thấy Ninh Vân Đình cảm xúc chậm giãn một chút, Ninh Vân Tấn lại nói, “Mục Đan Thư kia mặc dù là thích ồn ào, nhưng không có nhắm vào ai, trong lời nói cũng không nói gì có tính vũ nhục, nói lên người này xem như trước sau như một, chẳng qua là thiên tính như thế. Hơn nữa bản thân ngồi trừ bỏ biểu ca Hồng Huy thân phận cao nhất, bị Vân Bằng an bài đến chỗ ngồi thấp cũng không nổi giận, xem ra cũng là đem ca ca người trở thành bằng hữu.”

“Con để cho hắn ngồi chỗ cuối!” Ninh Kính Hiền hít vào một hơi, như là đau răng mà nhe răng.

Mục Đan Thư này trong nhà cũng không phải người bình thường, gia gia của Mục Cấp Thác ban đầu mặc dù chỉ là bắt đầu từ nhất phẩm, nhưng là Cửu Môn Đề Đốc được Hoàng thượng tín nhiệm nhất. Lão gia tử sau khi qua đời, phụ thân Mục Đan Thư thành lĩnh thị vệ nội đại thần, chính nhất phẩm, đồng dạng là cận thân thiên tử, lại nói tiếp Mục gia so với Ninh gia còn muốn hiển hách hơn một chút.

Ninh Vân Đình bị hắn trừng đến có chút chột dạ, rụt lui cổ, nói quanh co rồi lại nói không nên lời một nguyên nhân. Cuối cùng nhỏ tiếng nói, “Đều là bằng hữu, ngồi ở chỗ cuối cũng không sao mà!”

“Đại ca nếu là muốn cùng ta ngồi cùng bàn, chỗ cuối hắn là ta ngồi.” Ninh Vân Tấn lắc đầu nói, hắn biết Mục Đan Thư tiểu bối tròn kia chỉ sợ là bị hình thể liên lụy, trước kia hắn cũng không thiếu bị loại kỳ thị này, đào tâm đào phế đối với người tốt, người khác vẫn là xa mình, nghĩ như vậy không khỏi dâng lên một cổ đối với huynh đệ bé nhỏ này cảm giác đồng mệnh tương liên.

Ninh Kính Hiền vừa nghe đối với Ninh Vân Đình lại hung ác liếc mắt một cái, tức giận nói, “Hắn còn làm gì!”

Ninh Vân Tấn bất đắc dĩ thở dài nói, “Đại ca đem vị trí chủ khách lưu cho con, biểu ca Hồng Huy thiếu chút nữa bị Vân Bằng dẫn tới bàn bên đó.”

Lời hắn mới vừa nói xong, Ninh Kính Hiền ở trên bàn hung hăng mà vỗ một cái. Hắn cả giận nói, “Trong ngày thường không dạy con việc này sao?”

Rầm một tiếng thật lớn, sợ tới mức Ninh Vân Đình không tự giác mà hướng tới Ninh Vân Tấn đến gần vài bước, ủy khuất nói, “Con cũng biết chủ khách thứ khách này đó, cũng biết Hồng Huy thân phận tôn quý, chỉ là hôm nay là thật nhất thời không nghĩ ra mà thôi. Con chỉ là nghĩ, hôm nay đến đều là huynh đệ bằng hữu chơi được, bọn hắn sẽ không để ý điều này.”

“Đại lát nữa lại thu thập con!” Ninh Kính Hiền hừ một tiếng, nhìn Ninh Vân Tấn nói, “Con tiếp tục nói.”

“Những hảo bằng hữu khác bàn của ca ca...” Ninh Vân Tấn cường điệu một chữ “Hảo”, mới nói tiếp, “Bọn hắn nhìn đều vô cùng sáng sủa hoạt bát, người như thế quả thật dễ giao hảo, đều dễ trôi xuôi ra bên ngoài. Toàn bộ buổi tối vài người bọn hắn đều tụ bên nhau, cho dù có người bàn khác đến mời rượu, cũng đều mang vẻ kiêu ngạo, đối với người trong gia học lại hồ hững, đặc biệt là Hoắc Cẩm Mẫn kia, hắn chẳng những đối với người mình nói hà khắc, đối với những người khác lại quá phận.”

“Hắn đó là khôi hài...” Ninh Vân Đình không cam lòng mà nhỏ tiếng phản bác nói, nhưng ở dưới tầm mắt bình tĩnh của Ninh Vân Tấn mà dần dần lại chột dạ. Hắn nhận không được cắn cắn môi dưới nói, “Người chỉ là cùng bọn hắn ở chung thời gian ngắn mà thôi, lại hiểu gì chứ!”

Ninh Vân Tấn ngửa đầu nói, “Ca ca rõ ràng đã dạy ta, Tử viết, Quân tử chu nhi bất tử, tiểu nhân tử nhi bất chu*. Bọn hắn nhìn thân phận dưới đĩa, kết nhóm gặp gỡ quan hệ, chính là tiểu nhân tử nhi bất chu.”

*Đại ý: Quân tử cùng người kết giao tuy rằng rộng khắp, nhưng đều lấy công nghĩa đối xử với mọi người, không hề có tâm tư lợi; tiểu nhân cùng người kết giao tuy rằng thân mật, nhưng đều lấy tư lợi đối với người

ngoài, không hề có tâm công nghĩa.

Ninh Vân Đình bị hấn chặn đến nghẹn lời, đành phải ủ rũ nhìn hấn.

Ninh Kính Hiền hai tay khép lại trầm tư một lát, lúc này mới nhìn Ninh Vân Tấn hỏi, “Vây con cảm thấy Vân Bằng thế nào!?”

“Người này có chút ý tứ!”

Ninh Vân Tấn nhin không được cười híp mắt, biết phụ thân từ lời nói lúc trước của mình đã nghe ra vấn đề. Hấn thận trọng nói, “Người này đối với Ninh gia hấn chính là cái gọi là dao hai mặt, Ninh gia dùng được có thể bởi vì hấn lại có một chi đặt được huy hoàng, dùng không tốt chỉ sợ Ninh gia sẽ vì hấn sinh họa.”

“Nói cụ thể xem.” Ninh Kính Hiền nói.

Ninh Vân Tấn nghĩ nghĩ nói, “Người này tương đối có phần vị đạo vinh nhục không kinh sợ, làm việc cũng coi như ổn trọng, chỉ là nhìn hấn làm việc đã có một chút ý tứ. Hấn đối với ca ca chỉ sợ là tâm tình có chút mâu thuẫn, một bên tận tâm tận lực hỗ trợ, một bên lại không chế không được chính mình dùng gắng chân.”

“Tiểu đệ ngươi đừng nói vậy!” Ninh Vân Đình cái này rất nổi giận, “Vân Bằng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn giúp ta, lần đến đến thư viện Bạch Lộc cũng là hấn dẫn ta quen thuộc hoàn cảnh. Người còn như vậy, đại ca cũng thật nổi giận!”

Ninh Vân Tấn bĩu môi nói, “Vây người nói hấn vì sao biết rõ biểu ca Hồng Huy cùng Mục Đan Thư thân phận tôn quý còn muốn an bài như vậy?! Người cũng biết, hôm nay nếu thật để cho biểu ca ngồi vào bàn bên, trở về Cẩn vương phủ còn không biết nhìn chúng ta ra sao, cửa thân thích này còn muốn hay không?”

Hấn nhăn mặt mũi nói, “May mắn lúc ấy người giữ cho ta chính là vị trí bên trái, để ta đem đại biểu ca kéo đến chỗ ngồi chủ khách kia, nếu không có thể phiền toái lớn!”

Ninh Vân Đình khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, “Có lẽ là Vân Bằng nhất thời không chú ý mà thôi!”

“Lừa tiểu hài tử sao!” Ninh Vân Tấn hướng hấn le lưỡi, “Trước kia lúc tỷ tỷ học quản gia ta cũng đi theo nghe hết, Phùng Tùng Bách đã nói qua, đem vị trí tiếp khách nhân học thuộc lòng, nhà chủ nhân cũng phải trong lòng hiểu rõ. Người xem hấn hôm lúc giúp người tiếp khách, những người khác đều là quy củ không ra nửa điểm sai lầm, nói lên hấn là biết nên làm như thế nào, làm sao cố tình đến chỗ đại biểu ca thì nổi lên vấn đề?!”

Ninh Vân Đình bị chèn ép đến trợn mắt há mồm, á khẩu không trả lời được, về điểm này cảm giác say đã hoàn toàn biến mất không thấy. Hấn mặc dù là người thành thật, nhưng cũng không ngốc, chỉ là có đôi khi sẽ không nghĩ chuyển biến sâu xa như vậy, lại quá mức một chút tin tưởng Vân Bằng, hiện giờ bị Ninh Vân Tấn một chút đi ra như thế, hấn cũng đã nhận ra một ít cong cong nhiều nhiều trong đó, nhất thời toàn bộ vui vẻ hôm nay cũng không cánh mà bay, chỉ còn lại tràn đầy mất mát.

Thấy đại nhi tử bộ dáng chán chường. Ninh Kính Hiền cũng không muốn bỏ đá xuống giếng, hấn đối với hai người nói, “Hai người các con đi xuống nghỉ ngơi đi! Vân Đình, con trước hảo hảo ngắm lại hôm nay có chỗ nào không đúng, ba ngày sau ta hỏi lại suy nghĩ của con!”

Nghe được hấn đuổi người, hai bé tự nhiên ngoan ngoan hành lễ rồi đi, nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ, Ninh Kính Hiền nhin không được thở dài, hai nhi tử một đứa rất thành thật, một đứa rất tinh quái, cũng không biết nên dạy như thế nào, thật sự là phụ thân khó làm, làm phụ thân tốt càng khó mà!

-
1. Bánh nhân hạt đào
 2. Hạnh nhân hổ phách
 3. Bánh đường mật
 4. Bánh nướng Hoàng Kiêu
 5. San hô cải trắng

6. Dưa leo năm dây
7. Tôm miếng cánh bướm
8. Thịt thỏ Trần Bì
9. Thịt nguội kho
10. Vây cá Phật thủ: Loại quả hình dạng như bàn tay Phật
11. Sò tú cầu
12. Heo tứ hỉ
13. Râu rồng xào
14. Bánh ngô nhỏ
15. Đậu phụ hoàng

25. Chương 25

Ninh Vân Đình gần đây rất buồn bực, phải nói là từ sau khi sinh nhật hấn cũng không vui vẻ qua.

Trầm mặc mà thu thập xong túi sách của mình, hấn đối với Sở Linh cùng Mục Thư Đan đang thân thiết nhìn mình lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, liền rời khỏi lớp học.

Mục Thư Đan vẫn chưa yên tâm mà ở phía sau hấn hỏi, “Vân Đình, người thế nào hai ngày nay cũng không bộ dáng vui vẻ, có phải hay không ngày đó uống rượu cha người giáo huấn người?”

“Không có. Phụ thân mới sẽ không bởi vì chuyện đó nói ta đâu.” Ninh Vân Đình cười khổ nói, uống rượu tính là gì, mình chính là làm chuyện làm cho phụ thân càng căm tức, nghĩ đến ngày mai chính là hạn ba ngày hấn liền càng phiền muộn.

“Vậy là tốt rồi, ta về nhà chính là bị mẫu thân hung hăng lải nhải một phen.” Mục Đan Thư buồn rầu mà vỗ đầu, một bộ bộ dáng chịu không nổi, “Nói cái gì không nên nhỏ như vậy đã học đại nhân uống rượu, sau khi say thương thân vân vân, lỡ ta ta đều sắp bị niệm đến đóng kén, cuối cùng vẫn là cha ta trở về phòng lúc này mới cứu ta một mạng.”

“Nương người cũng là quan tâm người.” Ninh Vân Đình vỗ vỗ bờ vai hấn, trong mắt lại hiện lên một mặt hâm mộ. Phụ thân đối xử với mình cho dù tốt nhưng cũng là nghiêm khắc, một khi làm sai chuyện xử phạt cũng nghiêm trọng, nếu mẫu thân ôn nhu còn sống hấn là cũng sẽ giống nương của Đan Thư hấn vậy vì mình lo lắng đi!

Mục Đan Thư mặc dù lỗ mãng nhưng cũng không ngốc, vừa thấy bộ dáng của hấn đã biết mình nói sai, vội vàng mím môi chớp chớp mắt nhìn hấn.

“Ta là đang suy nghĩ việc khác, các người không cần lo lắng.” Ninh Vân Đình đối với hai bằng hữu nói.

Cảm giác được chân thành của hai người, nguyên bản hấn còn muốn cùng bọn hấn nói vài câu, chỉ là vừa nhìn thấy Ninh Vân Bằng từ đằng xa đi tới, Ninh Vân Đình đã vội vàng nói, “Ta hôm nay có việc đi trước, chúng ta ngày mai nói sau.”

Sở Linh cùng Mục Đan Thư thấy hấn bóng dáng như là chạy trốn, có chút mờ mịt, mà ngày cả Ninh Vân Bằng liên tục hai ngày phủ phục không được ánh mắt lại sâu thẳm.

Ra đại môn thư viện, Ninh Vân Đình đem túi sách gia cho tùy tùng Lý Trình chờ ở một bên, mặt không chút thay đổi mà lên xe ngựa.

Hấn tuyệt đối không thừa nhận mình là đang tránh né Vân Bằng, chẳng qua là sau khi nghe xong những lời đó của đệ đệ, trong lòng khó tránh khỏi có chút ghét ứng phó mà thôi!

Mình đối với Vân Bằng vẫn luôn chân thành đối đãi với nhau, từ nhỏ đến lớn có ăn ngon chơi vui cũng sẽ không quên hấn một phần, thậm chí đem hấn trở thành tồn tại như ca ca của mình, còn muốn đem một ít

tâm tư giấu ở đáy lòng đều nói cùng hần nghe, chỉ là không nghĩ tới Vân Bằng đối với mình căn bản không phải thật tình, khó trách mỗi lần cũng chỉ là mình nói, hần đang nghe mà thôi.

Có lẽ Vân Bằng trong lòng căn bản là khinh thường một bằng hữu như hần đi!

Mình đọc sách không thông minh như hần, cũng không như đệ đệ thông minh hiểu chuyện như vậy...Cảm giác bị bằng hữu tốt nhất phản bội Ninh Vân Đình không nghĩ qua là đi vào chỗ bế tắc, nhất là gần hai ngày nay hần yên lặng quan sát đồng bạn nguyên bản thường xuyên chơi với nhau này, lại phát hiện quả thật cùng tiểu đệ nói giống nhau.

Mấy người kia chính mình cho là hảo bằng hữu đối với người cùng học thân phận địa vị so với bọn hần kém hơn thì cao ngạo mà hồ hững, đối với người nhà điều kiện không tốt thì mặc ý ăn hiếp vũ nhục, giống như địa thế tự nhiên hình thành một vòng nhỏ hẹp mang tính loại trừ, diện mạo xấu xí đến kinh người, Ninh Vân Đình vừa nghĩ tới mình nếu cùng bọn họ chơi lâu có lẽ sẽ biến thành người như vậy, thì không rét mà run.

Sự thật kinh người này làm cho Ninh Vân Đình trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác bị thất bại, mình cũng là đại nhân mười hai tuổi cư nhiên còn so ra kém hơn tiểu đệ năm tuổi. Rõ ràng đệ đệ chỉ là gặp bọn hần một lần mà thôi, có thể nhìn ra nhiều chuyện như vậy, chính là mình cùng bọn hần sớm chiều ở chung cư nhiên vẫn không cảm giác được, lẽ nào thật sự là ngu bại bẩm sinh sao?!

Ninh Vân Đình nhịn không được tim thủy tinh!

Trong lòng hần rối bời, đường hồi đi qua đường nhỏ hoa viên, thấy tiểu đệ đang cùng tỷ tỷ ở trong đình bạn rộn mấy thứ gì, vì thế nhắc chân thói quen tính tiến lên mà muốn đến chào hỏi.

Trong đình Ninh Xảo Hân không biết nói với Ninh Vân Tấn câu gì, Ninh Vân Tấn ngẩng đầu khẽ mỉm cười, tươi cười tinh thuần thấu triệt, rồi lại mang theo chỉ của riêng hần chính là giáo hoạt.

Ninh Vân Đình nhất thời lại nhớ đến mình ngày đó đối với tiểu đệ ác ngôn ác ngữ, trong lòng không tự giác mà cảm thấy ngượng ngùng, tiểu đệ chính là vì tốt cho mình, chỉ là mình cư nhiên đối với hần như vậy...Tưởng tượng như vậy, mới vừa bước chân ra lại rụt trở về, quay đầu hướng viện mình bước nhanh đi.

“Vân Đình tại sao chào hỏi cũng không đã đi!” Ninh Xảo Hân nghi hoặc nói, nàng vừa rồi đã phát hiện Ninh Vân Đình, lúc này mới kêu Ninh Vân Tấn một tiếng, chuẩn bị nghênh đón hần.

Ninh Vân Tấn nào biết tồn tại của mình cho một thiếu niên đáng thương mà ‘Thành thật’ tạo thành bóng ma cùng phiền não, mờ mịt mà lắc đầu.

Ninh Xảo Hân buông đồ thêu trong tay, thật lòng hỏi, “Hai người các ngươi cãi nhau?”

“Không có ạ.” Ninh Vân Tấn vội vàng phủ nhận, “Ca ca mỗi ngày phải đi học, ta đâu ra thời gian cùng hần cãi nhau.”

Ninh Xảo Hân suy nghĩ một chút, lẩm bẩm, “Vậy ngược lại cũng đúng! Kỳ quái, làm sao cảm thấy Vân Đình hai ngày nay là lạ.”

Ninh Vân Tấn ở trong lòng cân nhắc một lát, có chút trệ độn mà nhận ra tâm tư Ninh Vân Đình không được tự nhiên.

Phải chăng là sau đêm đó mình ở trước mặt phụ thân nói những lời này, đại ca cảm thấy ngượng ngùng khi thấy mình đi?! Hần có chút đỡ khốc đỡ cười, cũng lo lắng Ninh Kính Hiền lại nóng vội, dù sao tâm cơ cũng không phải lập tức có thể học được, giống Ninh Vân Bằng toàn thân là người tâm nhãn như thế suy cho cùng là số ít.

Người không ăn nhiều lắm vài lần một luôn sẽ không học được lớn lên, chính mình đời trước cũng là bị hồ vô số lần mới học được hoa chiêu nhỏ như thế nào đối đãi với mấy tầng tầng lớp lớp kia. Mà Ninh Vân Đình từ nhỏ ở trong hoàn cảnh đơn thuần lớn lên, trong Ninh phủ được quản giáo rất nghiêm, không có quá nhiều bát nháo hậu trạch riêng tư, càng không có chuyện ghê tởm thứ thứ chi tranh làm ra này đó.

Ninh Vân Đình hoàn cảnh đọc sách lại vẫn luôn là ở trong gia học, trong gia học này đệ tử đọc sách là lệ thuộc vào hài tử của gia chủ, đối với Trưởng tử Ninh phủ này nịnh hót cũng không kịp, làm sao lại sẽ đi đắc

tội hấn, nếu ở trong hoàn cảnh đơn thuần như thế hấn còn có thể lách dài mới gọi kỳ ba.

Ninh Vân Đình lớn lên như thế lại vừa mới đến thư viện Bạch Lộc một tháng, ở trong đại hoàn cảnh dạng kia, có chút thích ứng bất lương hoặc là ăn chút mệt là chuyện rất bình thường.

Ninh Vân Tấn đã muốn loáng thoáng nắm chắc một ít suy nghĩ của Ninh Kính Hiền, phải biết rằng có một số nhà giàu tiểu hài tử người ta đọc xong vỡ lòng đã bị đưa đi thư viện Bạch Lộc, chính là vì để cho con cháu học được cùng đủ loại người giao tế, nhưng mà Ninh Kính Hiền lại không có ý đưa hấn đi giữ đến mười hai tuổi mới đưa đi học, hấn là chính là vì duy trì hấn một mảnh lòng son.

Ninh Đào Húc nhập các sắp đến, mà Ninh Kính Hiền chỉ cần không khinh suất, thân là tâm phúc của Văn Chân hấn nhất định đường quan thẳng tiến, như vậy Ninh gia ít nhất phải hiển hách vài thập niên.

Đối với một người căn cơ không sâu, gia tộc nhân số không nhiều lắm mà nói, con cháu quá mức bừa bãi ương ngạnh ngược lại sẽ gây họa, vì suy nghĩ kéo dài gia tộc, Ninh Vân Đình là người thừa kế tiếp theo cần giữ gìn cái đang có.

Vừa lúc Ninh Vân Đình bản tính thẳng thắn thành thật, là người được chọn tốt nhất, tính cách như vậy sau khi vào triều, cho dù không ra màu, nhưng cũng không dễ đắc tội với người, chỉ cần chỉ dạy hấn tránh né các loại đả kích ngầm ngầm hay công khai, có thể bảo vệ Ninh gia rất tốt.

Chỉ là Ninh Kính Hiền đời trước khẳng định tính sót một Ninh Vân Bằng, càng không nghĩ tới Ninh Vân Đình bởi vì từ nhỏ quen đối với hấn vô cùng tin phục, đợi cho lúc hấn phát hiện đã bị cuốn vào trong cuộc chiến tranh đoạt, đem Ninh gia kéo vào trong vũng bùn.

So với một ca ca giáo hoạt, Ninh Vân Tấn tự nhiên thích người hiền tại này mặc dù có chút đơn thuần, nhưng bản tính tinh khiết thiện lương, ít nhất bên cạnh người như vậy cảm giác an tâm hơn. Hơn nữa mình một người làm đệ đệ cũng không tốt bày ra giáo dục ca ca, nếu phụ thân đã phát hiện ra vấn đề trên tính cách của ca ca, tự nhiên sẽ quản giáo hấn, hơn nữa mình lại nhỏ nhỏ ly gián một chút cảm tình của đại ca cùng Ninh Vân Bằng, hấn là sẽ không xuất hiện cục diện như đời trước Ninh Vân Bằng nói nhất định nghe theo!

Ninh Xảo Hân cũng không biết được chuyện hấn đang nghĩ ngợi trong lòng, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ múp míp cầm dao lên một phen chuyển lướt khắc lên gỗ mềm, một thời gian sau ở trong lòng bàn tay của hấn đã có một đóa hoa giống tường vi như đúc, nòng trong mắt nhìn không được hiện lên một phần kinh diễm.

Muốn nói ở Ninh phủ ai khéo léo nhất, tuyệt đối không phải nữ tử nào, mà là Ninh Vân Tấn còn nhỏ tuổi! Hấn tựa hồ từ nhỏ đã đối với việc điêu khắc này vô cùng để bụng, gặp được dịp hấn đã cầm tiểu dao gọt dưa và trái cây, đợi cho lớn lên một chút thì bắt đầu ở trên dưa và trái cây khắc hoa.

Ninh Xảo Hân rất rõ ràng tiểu đệ là hai ngày này mới bắt đầu học khắc gỗ mềm, không nghĩ tới nhanh như vậy lại đã có thể khắc ra thành phẩm tinh mỹ.

Cảm giác tầm mắt của tỷ tỷ vẫn luôn dừng ở trên bông hoa trong lòng bàn tay, Ninh Vân Tấn cho là nàng muốn có. Trước kia hấn người nhỏ khí lực nhỏ, cũng không dám ở trên mảnh gỗ thử tay nghề, nhưng là gần đây cảm giác tùy thời có thể đột phá đến tầng thứ hai, cho nên mới thử dùng gỗ mềm thử xem, hoa hình này hấn đã sắp lần này đến lần khác lặp lại luyện tập qua hơn trăm ngàn lần, nhắm mắt lại cũng có thể nhanh chóng khắc ra, cho dù thất thần cũng khắc ra được.

Ninh Vân Tấn ở trong giỏ của Ninh Xảo Hân tìm kiếm dây trang trí một chút, tìm ra một sợi dây màu đỏ, cẩn thận mà ở phần đuôi tường vi gỗ buộc vào, ra vẻ tiêu sái dâng lên đưa đến trước mặt Ninh Xảo Hân, “Hoa tươi tặng giai nhân, vị tiểu mỹ nhân này có hay không hân hạnh diện bởi tiểu sinh cùng dạo hoa viên.”

Ninh Xảo Hân bị hấn chọc cười cho khanh khách, vươn ngón tay ngọc xanh mướt ở giữa mi hấn xấu hổ buồn bực mà điểm một cái, “Người nha, tuổi còn nhỏ đã miệng lưỡi trơn tru, cũng không biết ngày sau nữ tử nào sẽ thu tâm của ngươi.”

Hai người đang cười đùa, Thúy Hương lúc trước bị Ninh Vân Tấn sai đi lấy dưa leo mang theo Mai Hương đã đi tới Ninh Vân Tấn thấy nàng thần sắc có chút không đúng, liền thuận miệng hỏi một câu.

“Sao vậy, thần sắc ảm đạm như vậy, còn có ai lại bắt nạt ngươi sao?”

“Gia nói đùa, trong phủ này ai sẽ khi dễ Thúy Hương chứ!” Mai Hương nguyên bản cũng là nha đầu bên người Ninh Vân Tấn, biết vị tiểu gia này trong ngày thường đối với hạ nhân vô cùng hiền lành, liền cười khanh khách nói, “Chính là chúng ta vừa mới nghe nói thái thái công đạo, sau Trung thu thì chuẩn bị chuyển nhà, năm nay ai cũng không cho phép tùy ý xuấy môn. Thúy Hương tỷ tỷ nguyên bản muốn đi miếu, thế này đi sao được, nên cũng không vui vẻ nổi!”

“Không cho phép xuất môn!” Ninh Xảo Hân cả kinh nói, đầu mày nhện không được đều nhíu lại.

Thúy Hương thấy bộ dáng này, vội vàng an ủi, “Có lẽ thái thái chỉ là không cho phép chúng ta đi ra ngoài, tiểu thư hẳn là có thể đi ra xem một chút đó!”

“Ai.” Ninh Xảo Hân thở dài, “Nếu thái thái nói như vậy, khẳng định nữ quyến cả nhà cũng không được ra.”

Cho dù biết là phải chuẩn bị chuyển nhà ngênh đón lão thái thái, tâm tình của nàng cũng nhện không được hạ xuống. Nàng hâm mộ nhéo nhéo khuôn mặt của tiểu đệ, “Vẫn là thân nam nhi tốt, may mắn Tiểu nhị của chúng ta biết đầu thai, không cần giống như tỷ tỷ chỉ có thể quanh năm suốt tháng vây hãm ở bên trong thế giới nhỏ này.”

Ninh Vân Tấn lo lắng mà nhìn nàng, “Tỷ tỷ!”

Ninh Xảo Hân không nói nữa, chỉ là thần sắc lại vô cùng giảm sút, lại ngồi một hồi thì cáo từ trở về phòng.

26. Chương 26

Ninh Vân Tấn trở lại trong viện nghĩ nghĩ đến biểu tình của tỷ tỷ, thì để cho Thúy Hương lại đi đem chuyện này hỏi thăm rõ ràng một chút, chính hẳn thì lại đùa nghịch thành phẩm mình gần đây khắc ra.

Chưa qua nửa canh giờ, Thúy Hương đã mang theo tin tức trở lại.

Nói là thái thái một hồi đến chỗ lão gia xin chỉ thị hẳn, việc này liền xem như chính đại qua đường. Thái thái nói thời gian chuyển nhà quá ngắn, chuyện trong phủ quá nhiều, không thích hợp xuất môn, tránh cho đến lúc đó vội vội vàng vàng mà ra sự cố, lão gia liền đồng ý đề nghị của thái thái.

Trong kinh có tập tục bái nguyệt, nguyên bản trong phủ là định xong rồi năm nay đến thôn trang trên núi thưởng nguyệt, sau đó người một nhà ở nơi đó ở một đêm lại hồi phủ.

Ngày đó nếu chủ nhân không ở trong phủ, bọn nha đầu trong phủ thì có thể thừa dịp cơ hội khó có được xuất môn ở trong miếu bái lạy hoặc là cùng người nhà đoàn viên, đều rất chờ mong!

Có một Thúy Hương am hiểu hỏi thăm ở bên người, Ninh Vân Tấn ở trong phủ tin tức vô cùng linh thông, bởi vậy hẳn cũng biết chuyện phát sinh hai ngày trước.

Bội Hoa này làm sao sợ chuyển nhà sẽ xảy ra vấn đề, rõ ràng chính là bởi vì ba di nương lúc trước hướng phụ thân xin chỉ thị muốn đến miếu Quan Âm bái tế, sau khi thăm thính được phụ thân đồng ý đã dùng ra ám chiêu.

Biết lão thái thái muốn về kinh ở, nhóm di nương này tâm tư cũng liền lung lay, dù sao một đời nữ nhân này dựa vào chính là trượng phu nhi tử, các nàng tuổi cũng không lớn, thế nào cũng vẫn muốn có cơ hội sinh một hài tử ở bên mình.

Mặc dù biết rõ Bội Hoa là vì chính trị mấy di nương muốn đi cầu con kia, nhưng nhằm lẫn âm dương mà làm cho Ninh Xảo Hân bị liên lụy, thật sự là tai vạ gió bay.

Phải nói nữ tử cổ đại thật sự là đáng thương, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có Thượng Nguyên, Thanh Minh, Trung Thu vài ngày này có thể xuất môn một lần, còn có chính là người trong phủ trải qua sinh nhật có thể mời gánh hát náo nhiệt một chút, cả đời phạm vi sinh hoạt cũng chỉ có một chút mảnh đất tắc vuông trong phủ, cho dù lập gia đình cũng chỉ là từ một viện tiến vào một viện xa lạ mà thôi.

Năm nay bởi vì Ninh Vân Đình ‘Tự tiện chủ trương’ không ở trong phủ làm sinh nhật, đã muốn làm cho Ninh Xảo Hân thiếu một lần cơ hội náo nhiệt, lần này hủy bỏ đến thông trang, thì lại ít đi một lần cơ hội xuất môn, so với tự do của nữ tử đời sau, nữ tử ở cổ đại thật sự là đáng thương.

Nghĩ đến tỷ tỷ sang năm có thể sẽ lập gia đình, sau khi tới nhà chồng rồi phải giúp chồng dạy con, hầu hạ cha mẹ chồng, xuất môn kháng định lại càng không tự do, Ninh Vân Tấn liền nhin không được đối với tỷ tỷ nổi lên đau lòng!

Đều nói trường tỷ như mẹ, Ninh Xảo Hân đối với hần chính là tốt đến không còn gì để nói, ăn chưa bao giờ quên mình một phần, từ nhỏ mũ giày mặc đều là nàng tự tay khâu, trước khi Bội Hoa chưa gả về đây, y phục của mình cũng đều là nàng tự mình chọn kiểu dáng, vừa nghĩ tới biểu tình ảm đạm kia của tỷ tỷ, hần liền có chút ngồi không yên.

Chỉ là đây dù sao cũng là hoàn cảnh xã hội, cho dù đau lòng tỷ tỷ Ninh Vân Tấn cũng không có biện pháp giải quyết, cùng với nghĩ chuyện không tìm giới hạn, không bằng nghĩ biện pháp làm cho tỷ tỷ vui vẻ một chút.

Ninh Vân Tấn vắt hết óc mà nghĩ biện pháp có thể làm cho Ninh Xảo Hân vui vẻ, đột nhiên nhìn tượng gỗ tiểu lâu thưởng thức trên tay trong lòng có chủ ý, khoe miệng hần có chút cong, chuẩn bị đưa nàng một phần lễ vật Trung thu độc đáo

Hần đầu tiên là dành cả thời gian đem vẽ ra bản thiết kế sơ lược, ngày hôm sau thì từ trong tiểu kim khố của mình lấy ra một ít ngân lượng, để cho người ta đi mua tài liệu.

Ninh Vân Đình lúc đi vào viện hần, bị một đồng lớn khúc gỗ trên mặt đất dọa một cái. Tiểu đệ mình lại rạp ở trên mặt đất kiểm tra, không khỏi tò mò hỏi, “Người đây là đang bận gì vậy?”

Ninh Vân Tấn đứng lên đối với hần hành lễ, cũng cẩn thận quan sát ánh mắt hần một chút.

So với hai ngày trước bộ dáng ủ rũ kia, hiện tại Ninh Vân Đình rõ ràng lại khôi phục nguyên trạng, chính là trong ánh mắt tựa hồ hơn một ít kiên định. Hần không khỏi nổi lên tò mò, rốt cục phụ thân cùng ca ca nói những điều gì, cư nhiên thần kỳ như thế có thể làm cho hần cảnh tỉnh.

Phát hiện đệ đệ nhìn mình chằm chằm, Ninh Vân Đình không khỏi có chút ngượng ngùng cùng áy náy, hần sờ mũi, lớn tiếng nói, “Tiểu đệ, ngày đó ca ca không đúng, không nên không tin người.”

Ninh Vân Tấn bị hần kinh sợ, tiểu tử này cư nhiên ở trước sân đầy hạ nhân nói ra như vậy – cũng quá thành thật đi! Hần là sợ người khác không biết hai huynh đệ từng có khắc khẩu sao?!

Hần đem hạ nhân hầu hạ trong viện đều nhìn lướt qua, hoàn hảo đều là mấy người đã từng sai bảo.

“Đại ca nghiêm trọng, ta ngày đó cũng không nên vọng ngôn như thế. Hoàn hảo ca ca không có trách tội ta!”

“Không không không, người nói đều rất đúng.” Ninh Vân Đình nói. “Là ta tự mình nhìn người không rõ.”

Ninh Vân Tấn thở phào cười một tiếng, “Thôi đi đại ca, vốn đã không phải chuyện lớn, người còn thật lòng như vậy tiểu đệ ta lại gánh không nổi!”

Ninh Vân Đình cũng hì hì cười theo, nụ cười này đem chút xa cách cùng xấu hổ hai ngày trước sinh ra lập tức đã giải trừ, xem như lại hòa hảo như lúc ban đầu.

Ninh Vân Đình bị gián đoạn đã quên hỏi hần mua nhiều vật liệu gỗ là để làm gì, hần việc học cũng nhiều, càng có Ninh Kính Hiền bổ trí thêm vào nhiệm vụ quá mức cho hần, cùng đệ đệ nói mấy câu đã về phòng mình cố gắng học tập.

Thấy hần vội vàng trở về, Ninh Vân Tấn mới hậu tri hậu giác phát hiện chỉ sợ đại ca là đặc biệt tới giải thích với mình.

Mặc dù hiếu kỳ Ninh Kính Hiền dự định làm sao dạy Ninh Vân Đình, nhưng hần cũng không tiện trực tiếp hỏi, tránh cho lại tổn thương lòng tự trọng của ca ca, dù sao tiểu hài tử mười hai mười ba tuổi vẫn là rất miễn cảm.

Ninh Vân Tấn thì đem chuyện này trước gác một bên, dù sao ngày sau tự nhiên sẽ nhìn ra manh mối, liền chuyên tâm mà bắt đầu cho Ninh Xảo Hân lễ vật, hy vọng có thể ở trước Trung thu làm xong đưa cho nàng.

Xét thấy nữ tử khuê các giải trí thật sự không nhiều lắm, Ninh Vân Tấn chuẩn bị đưa một bộ bàn trò chơi tự mình điêu khắc cho nàng, đề tài lựa chọn chính là đại phú ông (cờ tỷ phú).

Món đồ chơi đại phú ông này thật sự là già trẻ đều thích hợp, năm đó từng phổ biến một thời, vào những năm lúc hắn còn đi học, người nếu nói không chơi vì xấu hổ vậy cũng nói lên người đã từng chơi nó.

Đương nhiên Ninh Vân Tấn không có khả năng một mạch rập khuôn cờ đại phú ông đời sau, trừ bỏ trụ cột quy tắc ra, bố trí bàn cờ vân vân toàn bộ đều phải thay đổi, nếu không làm sao dạy tỷ tỷ phổ cập khoa học cái gì là xe máy, cái gì là cổ phiếu, cái gì là xổ số giải thưởng lớn đều là vấn đề lớn.

Hắn thiết kế đem bàn cờ thay đổi thành kinh thành, sau đó đem một số kiến trúc danh tiếng trong kinh dùng tượng gỗ chế ra, cứ như vậy đã có thể cho tỷ tỷ không ra cửa xem đến nghiệm, cũng có thể có nhiều cách giải trí.

Dù sao đây là suy nghĩ đột phát của hắn, cách Trung thu cũng chưa đến vài ngày, Ninh Vân Tấn liền đem phần lớn thời gian đều ở lại trong phòng chế tác bàn trò chơi.

Điêu khắc trên thực tế là chuyện cực kỳ hao phí tâm lực hạng nhất, đồng thời cũng sẽ rèn luyện nhãn lực cùng lực khống chế thân thể, Ninh Vân Tấn lại lựa chọn từ nhỏ luyện tập thứ này, một mặt chính là sở thích của hắn, mặt khác cũng là vì có thể rèn luyện mình cho thật tốt.

Có lẽ là nguyên nhân quá mức nhập tâm, Ninh Vân Tấn thậm chí còn chưa cảm giác gì, nguyên bản phần bình cảnh trở ngại hắn thăng cấp kia đột nhiên tại một ngày nào đó bị đánh phá, giống như nước chảy thành sông, khi hắn khắc xong kiến trúc bằng gỗ lớn nhất trên bàn cờ, vòng danh thần công của hắn cũng tới tầng thứ hai rồi.

Hắn từng có một lần trải qua đột phá, biết công pháp thần kỳ này cho tới bây giờ đều không có gì kinh thiên nghia địa, luôn luôn đều là thực chất trôi chảy như không tiếng động, bởi vậy cũng không cảm giác được kỳ quái.

Tầng thứ hai tên là luyện thể. Một chữ luyện ở trong tự điển có ý nghĩa làm cho vật chất tinh thuần, cô lọc khiến nó tinh luyện. Tên như ý nghĩa, khi thời điểm luyện đến tầng này, ở dưới sự ảnh hưởng của nội lực thần bí kia, cơ thể con người sẽ bắt đầu phát sinh biến hóa lớn.

Ninh Vân Tấn không yên bất an mà xem xét thân thể mình biến hóa, đời trước hắn chính là vô cùng không hay ho sau khi đột phá từ thanh niên béo biến thành kẻ cơ bắp bọc thép, một thân thịt béo toàn bộ biến thành bắp thịt, chắc nịch đến làm cho lòng người chưa xót.

Làm cho hắn kinh hãi chính là lúc này đây hiển nhiên không có phát sinh bị kịch lần đó!

Có lẽ nguyên nhân là dựa theo yêu cầu trên sách tu luyện, cùng đời trước bất đồng, Ninh Vân Tấn phát hiện lần này phát sinh trước thay đổi lớn nhất chính là xương cốt, khung xương hắn tựa hồ bắt đầu trở nên rất dẻo dai, càng thêm rắn chắc.

Thử làm hạ thất lưng, động tác giạng chân mức độ khó, thậm chí học làm vài động tác yoga đời trước ngẫu nhiên nhìn thấy, hắn phát hiện trước kia căn bản làm không được vài động tác này, mình ở trong một buổi cư nhiên không cần luyện tập có thể làm được, hơn nữa độ dẻo dai như vậy theo tu luyện của mình tựa hồ còn có thể gia tăng.

Lấy tình huống như vậy để xem, nếu tu luyện tới đỉnh tầng thứ hai, chỉ sợ mình so với mấy diễn viên từ nhỏ luyện tập diễn xiếc còn mềm mại linh hoạt hơn.

Ninh Vân Tấn cũng không phải Lăng Đầu Thanh*, hắn biết xương cốt như thế mới là tư chất tốt nhất tu luyện võ học thượng đẳng. Từ xưa đến nay chân chính giỏi võ nghệ đều là vừa mềm vừa dẻo, một số môn phái lớn thu đồ đệ vì sao phải đi lần mò xương, chính là bởi vì xương cốt đối với thành tựu của người tu luyện ngày sau ảnh hưởng vô cùng lớn.

*Không có đầu óc, không biết suy nghĩ, chuyên làm việc xảy ra hậu quả nghiêm trọng...

Không chút nào khách khí mà nói nếu với tình huống hiện tại của hắn nếu như đi bá sự, chỉ sợ lập tức sẽ bị người đội lên cái mũ ‘Cốt cách thanh kỳ’(xương cốt hiếm thấy), sau đó bị người đoạt thu đồ đệ.

Tiếp theo Ninh Vân Tấn vui rạo rức phát hiện trên người mình biến hóa thứ hai – hẳn rồi cuộc bắt đầu cao ồm! Không cần ăn uống điều độ, không cần tập luyện, thật trên người nguyên bản làm sao cũng giảm không được đột nhiên bắt đầu thả ra, mặc dù biến hóa lui giảm dùng mất thường cơ hồ nhìn không ra, nhưng Ninh Vân Tấn vẫn luôn chú ý cơ thể của mình làm sao lại không phát hiện được chứ!

Đời trước hẳn sau khi đột phá tầng thứ hai là chuyển biến cơ thể trước, đợi cho lúc sắp đến đỉnh xương cốt mới bắt đầu biến hóa một chút, nhưng khi đó đã có một thân cơ thể cứng rắn, cho dù học những chiêu thức cao thâm khác cũng luyện không được đáng về mềm mại yêu cầu, chung quy làm cho người ta có loại cảm giác người thô lỗ, cùng hình tượng quân tử chỉ có ôn văn nho nhã, phong độ khác biệt xa.

Đối với biến hóa thứ hai này hẳn quả thật là thích quan sát, điều này có ý nghĩa công lực của mình sâu sắc thêm, hoặc là sau khi lên cao sẽ tự nhiên mà ẩn xuống, tuyệt đối sẽ không lại phát sinh bị kịch đời trước!

Hai tin tốt này làm cho Ninh Vân Tấn cuối cùng vững quyết tâm, khẳng định bản vô danh thần công này tuyệt đối là thứ tốt, nên hẳn cũng tạm thời không đi quản một ít biến hóa nhỏ những thứ khác trên người của, chuyên tâm bắt đầu muốn làm lễ vật tặng cho Ninh Xảo Hân.

Trong Ninh phủ đang bận rộn chuẩn bị qua lễ Trung thu, còn phải đem một số đồ không thường dùng đóng gói trước thu dọn tốt, toàn thể cả nhà đều bận không ngừng, hẳn mỗi ngày trốn ở nhà ngược lại không có khiến cho chú ý cái gì, chỉ là Ninh Kính Hiền ngẫu nhiên sẽ cảm thấy được gần đây cạnh mình im lặng quá, cũng không có chuyện gì làm cho mình đau đầu phải thu thập, trải qua vài ngày rất yên tĩnh.

Nguyên bản Ninh Vân Tấn điều khắc tốc độ cũng nhanh, dù sao chạm trở hẳn trước kia đã có trụ cột, sau khi đột phá tầng thứ hai nội lực cũng sâu thêm rất nhiều, hơn nữa làm thuận tay sau đó quen tay hay việc, cuối cùng vào trước một ngày lễ Trung thu hẳn đem bộ cờ đại phú ông bản Đại Hạ này làm ra.

27. Chương 27

Lễ Trung thu Thiên Thụ năm thứ mười một.

Tuy rằng không có biện pháp đến thôn trang lên núi ngắm trăng, nhưng trong phủ nên có tể nguyệt lại là cũng không thể thiếu. Hiếm khi ngày lễ Ninh Xảo Hân cũng không muốn suy nghĩ chuyện không vui.

Mấy ngày nay nàng đặc biệt tự tay cuộn hơn mười chiến đèn lồng, chuẩn bị đưa đến viện phụ thân cùng các đệ đệ thêm chút vui vẻ.

Cúc Hương giơ mấy chiến đèn lồng đẹp nhất khen suốt, “Tiểu thư, tay ngươi thật là càng ngày càng khéo léo, đèn hình con cá này thật đúng là làm rất đẹp!”

“Chiếc này chính là giữ riêng cho đệ đệ.” Ninh Xảo Hân trái nhìn một cái phải nhìn một cái, đem đèn lồng phân tốt, mỗi viện hai chiếc, còn lại là lúc buổi tối ngắm trăng trên lên cao.

Ninh Vân Tấn lúc đi vào sân nàng đứng lúc nghe được, vui rạo rức mà sáp lại gần từ trong tay Cúc Hương lấy qua chiến đèn lồng hình cá kia, “Ta chính là nghe được, đây là tỷ tỷ làm cho ta. Quả nhiên vẫn là tỷ tỷ thương ta.”

“Chẳng lẽ ta vẫn không thương ngươi sao?”

Lời của hẳn nói xong, Ninh Vân Đình cư nhiên xuất hiện, hẳn đi vào sân ở trên đầu Ninh Vân Tấn gõ một cái, “Một ta còn đặc biệt từ Đạo Hương Thôn mua cho ngươi bánh Trung thu chiêu bài của bọn hẳn thưởng món ngon mà!”

“Các ngươi đây là hẹn tốt rồi sao! Tại sao đều đột nhiên tới chỗ của ta.” Ninh Xảo Hân mím môi miệng vui vẻ cười rộ lên, nhìn hai đệ đệ cười đùa.

“Ta là đến đưa đồ ăn cho tỷ tỷ ngươi.” Ninh Vân Đình quay đầu nhìn thoáng qua, phía sau hẳn Lý Trình liền tiến lên đưa gói giấy dầu trên tay cho Mai Hương một bên.

Hai người đem tầm mắt nhìn phía Ninh Vân Tấn, đặc biệt là tiểu tư phía sau hẳn nâng hai hộp gỗ, Ninh Vân Đình tò mò hỏi, “Tiểu đệ, ngươi đem theo gì đó?”

“Đồ tốt!” Ninh Vân Tấn đắc ý ngửa cằm lên, đối với Ninh Xảo Hân nói, “Đây chính là lễ vật Trung thu ta làm ra đưa cho tỷ tỷ.”

“Lễ vật? Là đồ tốt gì?” Ninh Xảo Hân kinh hỉ nói.

Thúy Hương thông minh mà tiến lên đem bàn đá trong sân thu dọn sạch sẽ, cười nói, “Đây chính là Nhị thiếu gia mất nhiều công phu làm đó, chúng ta hỏi hân còn giữ bí mật, chúng ta cũng đều muốn biết là cái gì!”

“Ngồi xuống nói.” Ninh Vân Tấn nói. Nói xong hân ngồi xuống trước, chỉ thị hai tiểu tư đem hộp gỗ đặt bàn lên.

Ninh Xảo Hân cùng Ninh Vân Đình đối với hân hành động thần bí hề hề cảm thấy vô cùng tò mò, liền cũng đi theo ngồi xuống.

Ninh Vân Tấn đầu tiên là đem một cái hộp gỗ đặt ở trên ghế đá, mở ra một hộp khác. Trong hộp gỗ là tám miếng tấm ván gỗ, mặt trên có cấu tạo lắp ráp, hân đem mấy miếng kia gắn vào nhau, rất nhanh tám miếng tấm ván gỗ biến thành một miếng tấm ván gỗ hoàn chỉnh, cư nhiên so với bàn đá còn lớn hơn.

“Ô vuông nhỏ này có tác dụng gì?” Ninh Xảo Hân phát hiện sau khi tám ván gỗ hợp lại xong quả thật không chèn vào đâu được, mặt trên khắc mấy ô vuông nhỏ tạo thành khung bất quy tắc, uốn uốn loạn loạn giống như bản đồ cơ hồ chiếm đầy tám ván gỗ, chỉ ở vị trí trung tâm nhất giữ lại một không gian hình vuông.

Có năm cái ô vuông nhỏ được tô thành một loại màu sắc, mặt trên còn có một có lỗ nhỏ. Nàng còn đang nghi hoặc tác dụng của lỗ nhỏ này, thì nhìn thấy Ninh Vân Tấn mở ra một cái hộp khác, từ bên trong lấy ra một cái tượng cung điện gỗ.

Dưới cung điện kia có ba cây que gỗ, Ninh Vân Tấn đem que gỗ kia nhắm ngay ba lỗ ở trung tâm ván gỗ nhất, Ninh Xảo Hân thế mới biết đó là tác dụng cố định.

Theo động tác của Ninh Vân Tấn, rất nhanh ở vị trí trung tâm ván gỗ đã xuất hiện một tòa kiến trúc như hoàng thành, có tường cung, có đài sông ngọc, có quảng trường, có một cụm kiến trúc hình thành một bộ ba lớn bốn nhỏ, sống động chính là bản thu nhỏ của hoàng cung.

“Đây là...bản mô hình?” Ninh Vân Đình không xác định hỏi.

“Khôn phải, đợi sẽ biết.” Ninh Vân Tấn vẫn là duy trì thần bí, lại đem tượng gỗ ở trên năm ô vuông lớn hơn một chút.

Lần này năm tượng gỗ là từng tòa kết cấu tiểu lâu, bắt quá ở trên nhóc nhà lại phân biệt có khắc hiệu cầm đồ, tiền trang, y quán, nha môn, tiệm đổi tiền.

“A, nhìn tựa hồ có chút quen mắt nha!” Ninh Vân Đình dù sao cũng là thường xuyên ra ngoài, nhìn ra một số kỳ lạ, hình dáng tiền trang kia rất rõ ràng như là tiền trang phủ Nội vụ lo liệu thông tiền, nha môn thì lại có phần như là Đại Lý Tự.

Vừa nhìn thấy trên y quán kia hình dạng mái hiên độc đáo hân liền vui vẻ, đối với Ninh Xảo Hân cười nói, “Tiểu nhị tựa hồ là dựa theo kiến trúc nổi danh trong kinh khắc, thật đúng là làm rất giống mà!”

Ninh Xảo Hân tò mò mà vuốt tổ hợp tượng gỗ hoàng cung chính là vừa thấy kia, chủ thể kiến trúc đều là dùng gỗ hạch đào tốt khắc, không có tô màu, đại môn đại điện kia là mở rộng, thậm chí có thể nhìn thấy bên trong bài trí tinh xảo khéo léo.

“Tiểu đệ, đây là tiêu tốn không ít công phu để điêu khắc đi! Điêu khắc xinh đẹp như thế thật là muốn tặng cho ta?”

“Còn có thể giả hay sao, những thứ này là từ mô phỏng kiến trúc nổi danh trong kinh khắc ra, tỷ tỷ tự mình nhìn lại một đám người chậm rãi nhìn.” Ninh Vân Tấn chỉ vào mấy tượng gỗ nhỏ đã dọn xong trên mặt tám ván gỗ, lại để cho hai người nhìn thoáng qua hộp gỗ bên trong, bên trong cũng có không ít mấy tiểu lâu nhỏ điêu khắc ra.

“Người làm thứ này có ích lợi gì? Cho tỷ tỷ xem làm sao không quét sơn lên biến thành đẹp một chút, thật sự là lãng phí chạm trổ này.” Ninh Vân Đình khó hiểu hỏi.

Ninh Vân Tấn lấy ra hai viên xúc xắc gỗ ném tới phía trên quảng trường hoàng cung, thần bí cười nói, “Bởi vì tác dụng lớn nhất kỳ thật là chơi, quét nước sơn rất dễ phai màu!”

“Chơi?!” Hai người trăm miệng một lời kêu sợ hãi, tiếp theo Ninh Vân Tấn liền ở trong ánh mắt chờ mong của hai người giăng giải quy tắc đi.

Đại phú ông trước khi trở thành trò chơi máy tính nguyên bản chính là bàn trò chơi, Ninh Vân Tấn chỉ là đem thành đặc sắc của Đại Hạ mà thôi. Tỷ như đem ngân hàng nguyên bản bỏ đi thành hiệu cầm đồ cùng tiền trang, đem nhà tù đổi thành nha môn, đem cửa hàng đạo cụ đổi thành hiệu đổi tiền, cũng đem một ít cạc đạo cụ sửa để cho cổ nhân dễ hiểu hơn một chút mà thôi.

Dựa theo Ninh Vân Tấn đặt ra mỗi người lúc ban đầu có thể nhận đến chín trăm chín mươi chín hai quỹ khởi động, đương nhiên ngân lượng này cũng là dùng gỗ khắc ra tiểu nguyên bảo cùng tiền bạc. Đơn giản sau khi đem một vài hạng mục công việc cần chú ý nói xong, hần nhân tiện nói, “Không bằng vừa chơi vừa học, xem ai lợi hại nhất.”

“Tiểu đệ ngươi thật đúng là không làm việc đàng hoàng, phụ thân hai ngày trước còn nói ngươi biến ngoan, kết quả ngươi cư nhiên là mãi chơi đùa trò chơi này.” Trò chơi này vừa nghe chính là cùng loại kinh thương, Ninh Vân Đình trong ngữ khí khó tránh khỏi có chứa một tia xem thường, không có biện pháp, sĩ nông công thương, ai kêu thương nhân chức nghiệp này ở hiện tại là hèn mọn nhất chứ!

Trò chơi lúc bắt đầu mấy vòng ban đầu tự nhiên là gặp đất phải mua, vừa mới bắt đầu cũng nhìn đoán không ra ưu thế. Ninh Vân Tấn vận khí rất tốt, ở lần đầu tiên lúc đi qua hiệu hồi tiền mua được một ‘Thẻ đầm lầy’, thẻ này sau khi sử dụng ở hiệp ba kế tiếp vô luận ném bao nhiêu điểm cũng chỉ có thể đi một bước.

Bởi vì không có máy tính máy móc đi theo, lúc đi ngang quá hiệu đổi tiền quy định mỗi người có thể rút thăm ba lượt, giới hạn mua sắm.

Ít nhất ba miếng đất cùng màu mới có thể sửa xây khách điểm cao nhất – ô vuông nhỏ không xây được kiến trúc lớn.

Ninh Vân Tấn rất nhanh đã đem thẻ đầm lầy dùng, mua ba miếng đất cùng màu, sau đó một hơi lên tới cao nhất, bạc trong tay hần lập tức ít rất nhiều.

Ba người đùa nói cạnh tranh cũng không tính quá kịch liệt, sau khi chơi mấy vòng, bạc trong tay vào vào ra ra, luôn luôn lần mò quy tắc Ninh Vân Đình cùng Ninh Xảo Hân cũng dần dần chơi ra hứng thú – dù sao không ai không thích cảm giác kiếm tiền!

Rất nhanh trên bàn cờ cờ hiệu phân minh, đất Ninh Vân Đình nhiều nhất nhưng mà phân tán rất nhiều, Ninh Xảo Hân tiêu tiền có chút cẩn thận, sau khi mua đất đối với khách điểm cao cấp nhất hứng thú không lớn, chỉ có Ninh Vân Tấn lợi dụng hết thủy tài nguyên mua đất nối liền bên nhau, hơn nữa đều ở trên xây lên kiến trúc cần lộ phí lớn mua.

Sau khi đất trống đều bán hết, kế tiếp chính là so đấu năng lực hãm hại đối thủ!

Ninh Vân Tấn luyện tiếu chảnh tỷ tỷ, tự nhiên liều mạng gây sức ép Ninh Vân Đình, một hồi làm cho hần vào y quán, một hồi làm cho hần vào nha môn. Vào hai chỗ này là phải tổn thất một bộ tiền mặt, vừa mới bắt đầu Ninh Vân Đình còn mang theo toàn bộ bạc chạy, sau lại bị chinh sợ, cũng học bắt đầu đem bạc tập trung ở bên trong tiền trang.

Nhưng Ninh Vân Tấn nhiều quấy phá a, bắt được ‘Dây cản ngựa’ ‘Thẻ đầm lầy’ đạo cụ như vậy khiến cho hần mất phí lúc đi qua địa bàn mình, khi tiền mặt không đủ sẽ bị cưỡng chế bán đấu giá, biến thành Ninh Vân Đình không nghĩ qua là đã tổn thất vài miếng đất, đây quả thật là họa vô đơn chí, rất nhanh hần đành phải tuyên bố phá sản.

Cuộc đấu giữa Ninh Vân Tấn cùng Ninh Xảo Hân giằng co một thời gian ngắn, bị bắt bị loại Ninh Vân Đình luôn luôn bày mưu tính kế cho tỷ tỷ, hơn nữa Ninh Vân Tấn hơi chút thả nước, sau một thời gian ngắn giằng co, với thắng lợi của Ninh Xảo Hân chấm dứt.

“Thứ này thật đúng là chơi thật khá!” Ngay từ đầu còn xem thường trò chơi này Ninh Vân Đình thấy tiểu đệ bị chinh sau khi phá sản, vui vẻ đến như là mình thắng.

Ninh Xảo Hân lại thấy được chỗ tốt khác, “Thứ tốt này thật đúng là tiêu hết thời gian, chúng ta vừa mới chơi cứ nhiên đã gần một canh giờ.”

Đồ tốt như vậy Ninh Xảo Hân tự nhiên là vui vẻ nhận, nhân hạ thì để cho a đầu hoặc là đệ đệ cùng chơi một ván đã cảm thấy ngày qua quá nhanh.

Ninh Vân Đình so với nàng hoàn toàn nghiện hơn, nếu không phải hần thời gian rảnh rỗi quá ít, hơn nữa việc học bận rộn, quả thật hận không thể mỗi ngày đều muốn chơi mấy ván.

Cho dù là như thế có đôi khi gặp được thư viện tan học sớm, hần liền hẹn Sở Linh cùng Mục Đan Thư hoặc là hảo bằng hữu chơi được khác cùng nhau đến trong phủ, tìm Ninh Xảo Hân đem bàn cờ mượn để chơi. Vì thế hần hoàn toàn đối với Ninh Vân Tấn hung hăng oán giận một phen, nói sinh nhật mình cũng chỉ tặng đồ rửa bút, vậy mà đưa lễ vật Trung thu cho tỷ tỷ thì là đồ chơi hay tinh xảo như vậy.

Ninh Kính Hiền chỉ biết là mấy tử nữ gần đây trầm mê với một loại trò chơi chính bọn hần chơi đùa mãi, cũng không quá phận chú ý. Thẳng đến ngày hai đầu tháng chín, trước một ngày chuẩn bị chuyển nhà, hần đột nhiên bị Văn Chân cho triệu vào trong cung.

“Nghe nói Tiểu nhị nhà ngươi làm ra trò chơi mới mẻ?” Sau khi làm cho hần bình thân Văn Chân đi thẳng vấn đề hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, không phải đồ vật kỳ lạ gì, là Tiểu nhị nhà ta luyện điêu khắc thì tiện tay làm ra một ít vật nhỏ.” Ninh Kính Hiền cẩn thận mà trả lời.

“Trẫm nghe nói là một đồ chơi chơi tốt lắm! Hai tiểu tử Mục gia cùng Sở gia sau khi chơi về, chính là càng không ngừng khen, biến thành Thái tử cũng ngứa tâm.” Văn Chân ý vị thâm trường nói, “Bất quá trẫm còn nghe nói trò chơi này là phải ở trên quảng trường điện Thái Hòa của trẫm đổ xúc xúc, Tiểu nhị nhà ngươi quả thật là rất có sáng ý a!”

Ninh Kính Hiền vừa nghe sợ tới mức sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng dập đầu thỉnh tội, “Thỉnh Hoàng thượng chuộc tội. Vì thần hồi phủ sẽ hảo hảo giáo dục hần. Thỉnh Hoàng thượng niệm tình khuyến tử tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, bỏ qua cho hần lần này.”

Văn Chân nhún mày phân phó nói, “Ngày mai đem Tiểu nhị nhà ngươi, còn có trò chơi kia đều đưa trong cung cho trẫm nhìn một cái.”

28. Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trở lại trong phủ Ninh Kính Hiền sắc mặt âm trầm giống như nước đọng, hần để cho Phúc Mãn đi tìm Ninh Vân Tấn, lại làm cho Phúc An đi đến viện Ninh Xảo Hân đem ‘Tiểu ngoạn ý’ gì kia mang tới, mình thì lại ngồi ở trong thư phòng chờ.

Hần thật sự không nghĩ qua bất quá nửa tháng không quản tiểu nhi tử mà thôi, xú tiểu tử này liền chọc một rắc rối lớn như vậy.

Tại quảng trường điện Thái Hòa ném xúc xúc!

Nghe xem, có nhiều sáng ý, có nhiều ý tưởng mà! Thiên hạ này có bao nhiêu người nghĩ cũng không dám nghĩ chuyện này, cố tình hồn tiểu tử này cứ nhiên làm ra được!

Rất nhanh Ninh Vân Tấn đã đi theo Phúc Mãn đến thư phòng, Ninh Kính Hiền trừng mắt hần, cũng không nói chuyện, trước đặt qua một bên.

Phúc An động tác cũng không chậm, hần mỗi tay mang theo một cái hộp gỗ, ở dưới ý bảo của Ninh Kính Hiền, đem đồ vật đặt ở trên thư trác.

Ninh Vân Tấn nguyên bản không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy cha mình mình biểu tình rất nghiêm khắc, vừa thấy hai hộp này, hẳn liền biết chỉ sợ là cùng đại phú ông này có liên quan.

Bất quá là một bàn trò chơi mà thôi, dù biểu tình đáng sợ vậy sao?

“Đều đi xuống đi!” Ninh Kính Hiền sau khi dọn xong, liền mặt không chút thay đổi mà đánh giá tiểu nhi tử thần tình vô tội.

Không ai ở đây Ninh Vân Tấn trong lòng trước liền nhẹ nhàng thở ra, hẳn tính tình cũng không phải là ngồi chờ chết, ba bước cũng còn hai bước đi đến bên người Ninh Kính Hiền, đáng thương mà nhìn hẳn, trong mắt hiện lên khó hiểu cùng nghi hoặc.

Bị đôi mắt mạnh vậy nhìn chăm chăm, Ninh Kính Hiền lửa giận trong lòng trước đã mất vài phần, hẳn nghiêm mặt đối với hộp gỗ kia chỉ chỉ, “Đem đồ con làm ra ghép lại cho ta xem.”

“Dạ!” Ninh Vân Tấn nhu thuận mà chớp mắt, mở ra hộp bắt đầu ghép lại.

Thấy giữa bàn cờ bằng gỗ là cụm kiến trúc cùng hoàng cung giống nhau, Ninh Kính Hiền mi đầu đã nhúu lại, chỉ vào chỗ trống quảng trường rộng rãi nói, “Đây là chỗ đổ xúc sắc?”

“Đúng ạ!” Ninh Vân Tấn thành thật mà gật đầu, “Đặc biệt giữ chỗ trống ra đó!”

“Đặc biệt giữ chỗ trống!” Ninh Kính Hiền nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Dùng quảng trường điện Thái Hòa đổ xúc sắc, con thật sự là ngại mệnh dài đứng không!”

“Hả?”

Ninh Kính Hiền cả giận nói, “Con có biết Hoàng thượng đã biết con làm ra chuyện tốt này! Đây chính là đại bất kính đó!”

Hắn đem hai chữ chuyện tốt nói đến vô cùng nặng, Ninh Vân Tấn tâm niệm vừa động đã đoán được nguyên nhân hẳn tức giận.

Ở niên đại này hoàng quyền trong mắt người bình thường là vô cùng thần thánh, đại biểu kiến trúc hoàng gia tự nhiên cũng có địa vị cao thượng, đặc biệt là quảng trường cùng điện Thái Hòa cử hành loại nghi thức lớn hoặc là thi đình, ở trong mắt đám quan viên đây chính là cao quý không thể xâm phạm, giống như đem dùng trong trò chơi của trò chơi trẻ con, thậm chí đổ xúc sắc gặp nhân so đo thật đúng là dễ bị trở thành đối với Hoàng thượng đại bất kính.

Người đối với Hoàng đế bất kính loại chuyện này từ trước đến nay là vừa nhiều vừa ít, gặp được Hoàng thượng rộng lượng rộng lượng thì có thể cười mà qua, gặp phải hẹp hòi thậm chí sẽ trở thành sai lầm lớn gây họa cho người trong nhà – cổ đại chính là đặc biệt có một tội danh tên là đại bất kính, khó trách Ninh Kính Hiền biểu tình khó coi như thế.

Bất quá hoàn hảo Ninh Vân Tấn cũng không phải Lăng Đầu Thanh, lúc trước khi chế tác tỷ phú đã để lại đường lui, hẳn thần tình vô tội nói, “Phụ thân, đây là hoàng cung con tưởng tượng ra mà thôi, cũng không phải hoàng cung của Hoàng thượng, nhiều nhất chỉ là giống mà thôi, Hoàng thượng anh minh như thế, hẳn là sẽ không trách tội đâu!”

Bị hẳn vừa nói như vậy, Ninh Kính Hiền lại càng thêm đánh giá cẩn thận một chút, phát hiện tượng gỗ kia tuy rằng khắc đến giống như đúc, nhưng cùng điện Thái Hòa chân chính vẫn là có chút khác nhau, quan trọng hơn là trên nhóc nhà không có mười Phi thiềm tẩu thú!

Phi thiềm tẩu thú là đặc điểm trang trí quan trọng nhất của cung điện cùng miếu thờ, là đại biểu kiến trúc cấp bậc cao nhất thiên hạ, trên điện Thái Hòa dùng mười con, đại biểu thập toàn thập mỹ, thiên hạ không hai.

Ninh Kính Hiền nhẹ nhàng thở ra, hỏi nói, “Đây là con tưởng tượng ra?”

“Dạ!” Ninh Vân Tấn cúi thấp đầu, nhỏ tiếng nói, “Con chưa từng đến hoàng cung, đây là con lục lọi một ít tranh sau đó tưởng tượng ra. Tỷ tỷ thật đáng thương, không được ra cửa, con muốn làm cho nàng cũng có thể nhìn nhiều cảnh sắc bên ngoài, cho nên đã làm trò chơi này cho nàng.”

Hắn ủy khuất mà kéo vạt áo Ninh Kính Hiền, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn cố ý dùng tiếng nói mềm nhẹ hỏi nói, “Phụ thân, hài nhi làm sai sao?”

Thấy tiểu nhi tử bán manh không giới hạn, Ninh Kính Hiền lại làm sao nói ra được lời nói nặng, cho dù biết tiểu tử quỷ ranh mãnh nàu chỉ sợ có bầy phần là giả vờ đáng thương, nhưng mà so với dự tính ban đầu của hắn chung quy cũng tốt hơn!

Hắn bất đắc dĩ mà thở dài, sờ sờ đầu Ninh Vân Tấn nói, “Ngày mai phụ thân mang con đến hoàng cung, thấy Hoàng thượng sau đó nếu là bị hỏi, con đáp giống như vừa rồi. Vào thời điểm khác, không cho phép nói lung tung, có nghe hay không!”

Ninh Vân Tấn vội vàng gật đầu, trong lòng lại lộp bộp một tiếng, không nghĩ tới việc nhỏ như thế cũng có thể nhanh như thế kinh động Văn Chân, hoàn hảo lúc ấy xuất phát từ cẩn thận không có chân chính dựa theo vẻ ngoài diện Thái Hòa điều khắc.

Dù sao mình lại chưa đến hoàng cung, thật muốn nguyên trạng điều khắc ra, cũng không tiện giải thích, lại bởi vì Phi thiềm tẩu thú rất dễ bị hư bèn không khắc ra, điều này có thể giải thích qua.

Ngày hôm sau không cần vào triều sớm, Ninh Kính Hiền đã mang theo Ninh Vân Tấn trực tiếp đến giao bài tử Hoàng cung. Dọc theo đường đi hắn có vẻ dị thường trầm mặc, thần sắc cũng có chút uể oải, trên thực tế tối hôm qua hắn đã không thể ngủ, trong lòng vẫn luôn phỏng đoán Hoàng thượng đối với chuyện này xử lý, cùng với mình làm sao ứng đối, nếu phát sinh tình huống xấu nhất, lại nên làm sao bảo trụ Tiểu nhị, làm sao bảo trụ Ninh gia.

Hai phụ tử khi tiến vào hoàng cung đã gần trưa, ngày thường lúc này Văn Chân đã ở nam thư phòng xử lý chuyện cần làm buổi sáng, trở lại Càn Thanh cung chuẩn bị dùng bữa, hoặc là bớt thời gian tiếp kiến một số thần tử. Bất quá Văn Chân hiển nhiên còn chưa chuẩn bị gặp hai người, sai công công kêu Hoàng Cầm kia mang hai phụ tử đến một nơi chờ đợi, liền đem bàn trò chơi sắp xếp Đại Hạ kia đầu tiên đem lấy đi.

Lúc hai phụ tử một người bụng đầy lo lắng, một người vô tâm vô phé đánh giá hoàng cung, một đôi phụ tử tôn quý nhất thiên hạ lại bắt đầu trò chơi.

Văn Chân đã sớm rõ quy tắc chơi đại phú ông, nói là Thái tử có hứng thú, trên thực tế là chính hắn tò mò mà thôi. Lần mò đem bàn cờ hợp lại tốt, lại đem tượng gỗ kiến trúc khéo léo đặt ở trên bàn cờ, Văn Chân cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau khi lại dạy Thái tử quy tắc, hai người đã bắt đầu chơi.

Phải nói trò chơi đại phú ông này quy tắc kỳ thật cũng không khó, nhưng lại là rất khảo nghiệm tâm cơ con người, càng am hiểu lợi dụng đạo cụ, thì càng dễ thắng. Người thành thật lúc chơi thông thường dùng nhiều thẻ hồng, ít hãm hại người khác, trừ phi vận khí đặc biệt tốt, nếu không đại đa số người chơi đều chơi chỉ vì am hiểu hại người.

Với cẩn thận của Văn Chân, tiểu Thái tử làm sao là đối thủ của hắn, nửa canh giờ chưa đến, cũng chỉ có thể khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu mày tuyên cáo phá sản!

“Chơi rất vui sao?” Thấy nhi tử ha mắt long lanh, Văn Chân cười hỏi.

“Dạ.” Hồng Minh liên tục gật đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ở trong lòng hắn càng cao hứng kỳ thật có thể cùng phụ hoàng cùng nhau chơi trò chơi. Hắn cẩn thận mà nhìn Văn Chân một cái, thấp giọng thỉnh cầu nói, “Phụ hoàng, còn có thể chơi một ván nữa không?”

“Không được. Người nên trở về thượng thư phòng đọc sách.” Văn Chân kiên định cự tuyệt nói.

Hồng Minh khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp xuống, hiếm khi phụ hoàng đem mình từ thượng thư phòng kêu đến, còn tưởng rằng hôm nay có thể tranh thủ thời gian một lần chứ, không nghĩ tới buổi chiều vẫn là phải đi đọc sách.

Văn Chân cũng sẽ không quản hắn, ở phương diện đọc sách hắn luôn luôn được quản nghiêm. Tầm mắt thay đổi đến trên bàn cờ tinh xảo kia, hắn lại dâng lên vài phần hứng thú, muốn hắn nói trò chơi này kêu đại phú ông cũng hoàn toàn chính xác, tiểu hài tử nếu là chơi nhiều, ở việc học lợi dụng ưu thế của mình nói không chừng còn có thể có vài phần tiến bộ.

Lại nhìn kiến trúc điêu khắc giống như đúc này, ai có thể đoán được đồ chơi tinh xảo như thế chính là xuất phát từ tay một tri đồng (nhi đồng) chưa đến năm tuổi.

“Thứ này cư nhiên là một hài tử so với người hơn vài ngày làm, thật đúng là bất khả tư nghị!”

Hồng Minh kinh ngạc mà tròn tròn mắt, “Ai ạ?”

“Nhị tử Ninh gia.” Văn Chân gầy kiến trúc cùng điện Thái Hòa có vài phần tương tự, cười nói, “Hắn ở ngay trong cung, Hồng Minh muốn gặp hay không?”

Vừa nghe đến hài tử nhà người khác kia – người mình chán ghét đứng đầu danh sách, Hồng Minh lập tức ngạo khí nói, “Không gặp. Thứ này kỳ thật cũng không chơi vui như thế.”

“Không gặp thì không gặp, người đi xuống đi!” Văn Chân đem Thái tử miệng nói chơi không vui, ánh mắt lại lưu luyến không rời mà nhìn chăm chăm bàn cờ đuổi đi, rồi sai người truyền phụ tử Ninh Kính Hiền.

Ninh Vân Tấn cúi đầu đi theo phía sau Ninh Kính Hiền, quy củ mà hành lễ, dập đầu, cho dù sau khi kêu đứng dậy cũng không dám ánh mắt ngẩng loạn.

Văn Chân thêm vào hứng thú đánh giá tiểu bàng hài rất có ý tứ này!

Tiểu hài tử dần lớn thật là đúng là một ngày một vẻ, Văn Chân phát hiện chẳng qua là hơn một tháng không gặp mà thôi, tiểu tử này bộ dáng đã thay đổi thật lớn. Nhìn qua như là cao lên một tí, lại không lộ vẻ béo, mặc dù cảm giác vẫn là thịt ừ ừ, bất quá rõ ràng bộ dáng càng thêm tinh xảo một chút.

Cũng không phải nói tiểu bàng hài nguyên bản không đáng yêu, nhưng hôm nay vừa thấy, trên người hắn như là cảm giác nhiều hơn gì đó.

Nếu như nói trước kia hắn là một tiểu oa nhi phần điều ngọc mài, hiện tại nhìn ngọc oa oa (búp bê ngọc) này giống như là được người cẩn thận bảo dưỡng qua, hơn vài phần linh tính cùng trơn bóng, thể nước màu sáng hoàn toàn cùng ngọc mới không phải một cấp bậc.

Nhìn bộ dáng làn da ánh nước bóng loáng, cả người trong trắng lộ hồng, như là có thể nhéo một phen có thể nhỏ nước, chọc đến Văn Chân nhin không được mà ngứa tay ngón tay vuốt nhẹ nhẹ một chút.

“Dịch Thành a, tiểu hầu tử nhà ngươi hôm nay làm sao ngoan đến cùng con chim cú giống nhau, bình thường không phải miệng lưỡi bén nhọn chửi người không tha sao!” Văn Chân hiền hòa mà cười hỏi.

Ninh Kính Hiền thấy hắn tâm tình tự hồ không tệ, vội vàng nói, “Hoàng thượng, hắn biết phạm sai lầm, đây là đến tạ lỗi.”

“Một khi đã vậy thì ngừng đầu lên, nói cho trẫm người phạm vào tội gì.” Văn Chân nhìn Ninh Vân Tấn, cười tủm tỉm hỏi.

Giả vờ, không không giả vờ sẽ chết sao!

Ninh Vân Tấn ở trong lòng phun tào, lại nhút nhát mà ngừng đầu nhìn phía mặt rồng, tiếp theo trên khuôn mặt nhỏ non nớt của hắn kia xuất hiện khiếp sợ, biểu tình nghi hoặc, cả người như là ngây người giống nhau, mắt mở trong, cái miệng nhỏ khê héch, chỉ ngây ngốc mà hô nhỏ một tiếng, “Di phụ...?”

Tựa hồ bộ dáng ngốc của hắn lấy lòng Văn Chân, Hoàng đế trẻ tuổi trên long ỷ vui sướng mà cười ha ha.

Ninh Vân Tấn lại khẳng định hành động vừa rồi của mình tuyệt đối là cấp bậc ảnh đế siêu việt, hắn không ngừng cố gắng giả bộ một bộ biểu tình kinh hoảng bắt lấy tay Ninh Kính Hiền một bên, nói năng lộn xộn nói, “Phụ thân, di phụ...Làm sao lại biến thành Hoàng thượng...”

“...” Ninh Kính Hiền nhìn tiểu nhi tử hành động cẩn thận yên lặng phiền muộn, Vân Đình nói qua hồn tiểu tử này đã sớm biết thân phận Hoàng thượng, còn ở chỗ này giả bộ như thật sự là bị kinh hách.

Người đây là muốn nháo cái gì?!

1. Phi thiềm tẩu thú: Thú chạy trên mái cong

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Văn Chân trên thực tế cũng không dự định đem Ninh Vân Tấn làm gì, lại bị hấn một trận giả ngu bán manh như thế, chỉ cảm thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt tiểu tử kia đã đáng giá chuộc về, trước vài lần bởi vì tiểu tử này chịu đựng đến móp mép thoáng cái đều bằng phẳng lại.

Hắn buồn cười mà nhìn Ninh Vân Tấn uể oải hỏi nói, “Đến, nói cho trăm xem người phạm vào cái sai gì!”

Ninh Vân Tấn bấu môi đầy bụng ủy khuất mà nhìn bàn cờ đại phú ông kia, cúi đầu, “Phụ thân nói ta không nên ở trên bàn cờ làm một hoàng cung...” Dừng một chút, hắn bẻ ngón tay nhỏ tiếng nói, “Lại càng không nên đem hoàng cung dùng làm chỗ đỗ xúc xắc, đây là đối với Hoàng thượng ngài đại bất kính.”

“Đều là phụ thân nói...” Văn Chân ý vị thâm trường mà liếc liếc Ninh Kính Hiền thần tình khấn trương bên cạnh hắn, “Xem ra ngươi là không biết người sai rồi?”

“Đó cũng không phải điện Thái Hòa.” Ninh Vân Tấn thừa dịp nói, “Ta là dựa theo kiến thức thay đổi tự điều khắc, đều là mái hiên nhọn đuôi, chỉ là làm lớn một chút thôi.”

Văn Chân trong lòng buồn cười nhưng cũng không vạch trần tranh cãi của hắn, phải nói cụm kiến trúc cổ của Trung Quốc thật đúng là khó phân biệt, mái hiên nhọn đuôi ở trên rất nhiều ở miếu thờ cũng vận dụng, mà điện Thái Hòa chẳng qua là một tòa lớn nhất khí phái nhất mà thôi, sau khi thu nhỏ lại thành gỗ khắc kỳ thật cũng rất khó phân biệt, miễn cưỡng muốn một mực chắc chắn đây là chùa miếu với hắn cũng không phải không có cách, dù sao trên cung điện kia một không khắc lên hoành phi, hai không có Phi thiềm tẩu thú đại biểu thân phận địa vị.

Thấy Ninh Kính Hiền một bộ bộ đáng phải thỉnh tội, Văn Chân đối với hắn khoát tay áo, tiếp tục đối với Ninh Vân Tấn nói, “Cho dù ngươi có lý! Nói thử xem, ngươi vì sao phải phí nhiều tâm tư như thế làm trò chơi này tặng cho tỷ tỷ ngươi?”

“Bởi vì ta cảm thấy tỷ tỷ thật đáng thương, thân là nữ tử không thể tùy ý xuất môn, trong kinh nhiều cảnh đẹp cùng kiến trúc xinh đẹp cũng thấy không được, cho nên ta đã nghĩ biện pháp này...” Ninh Vân Tấn chớp chớp mắt nói.

Văn Chân nui vẻ, “Nhìn đoán không ra ngươi lại tiết hương xót ngọc. Được, thấy trò chơi này cũng rất có ý tứ, trăm cũng không truy cứu, ngươi đem bộ này cho trăm thế nào?”

Ninh Vân Tấn mím môi, lại thần tình không vui. Thấy hai người đều nhìn mình chằm chằm chờ đáp án, hắn nói quanh co nghẹn ra mấy chữ, “Quân tử không đoạt yêu thích của người khác...Đồ này ta đã đưa cho tỷ tỷ!”

Ninh Kính Hiền không nghĩ tới tiểu tử này lá gan lớn như vậy, biết trước mặt chính là Hoàng thượng còn dám như thế, hận không thể quất hắn một chút là tốt rồi.

May mắn lúc này Văn Chân cười ha ha lên, “Vậy thì cho trăm mượn ba ngày mô phỏng một bộ được chứ?”

Ngươi cũng khai kim khâu (nói lời vàng) sơn trại đòi, ai còn dám ngăn cản sao?!

Ninh Vân Tấn trong lòng oán thầm, ở mặt ngoài lại vội gật đầu không ngừng.

“Dịch Thành a, nhi tử này của ngươi rất ghê gớm.” Đùa qua Ninh tiểu béo, Văn Chân lúc này mới thu liễm tươi cười cùng Ninh Kính Hiền nói chuyện.

Đó là nhi tử tốt người sinh, từ nhỏ đã gây sức ép người khác đó! Hoàng thượng!!

Ninh Kính Hiền buồn bực mà nghĩ, trên mặt lại là lộ vẻ hết cách, trong giọng nói mang theo sùng nịch nói, “Hắn tính tình này thật đúng là không biết giống ai, thật sự là tóc đều vì lo cho hắn mà trắng, suốt ngày đi theo phía sau hắn thu thập cục diện rồi rấm.”

Văn Chân thấy Ninh tiểu béo một bộ bộ dáng nhỏ giặn mà không dám nói, nú vạt áo cha hần, nhin không được nở nụ cười, “Người đây cũng chỉ có khiêm tốn, hần mới lớn chút thể này, đã làm ra nhiều thành tựu như thế, ngày sau chắc chắn là một người có tiền đồ!”

Quân thần lại đối đáp vài câu khiêm tốn, Văn Chân phát hiện Ninh Vân Tấn thỉnh thoảng lại trộm ngấm mình một cái, sau đó lại vô cùng phiền muộn mà cúi thấp đầu. Theo lý thuyết không có thánh ý nhìn trộm thánh nhan chính là tội đại bất kính, nặng thì đem chém, nhưng một tiểu hài tử ngọc tuyết đáng yêu làm ra động tác như thế tự nhiên hiệu quả bất đồng, Văn Chân chính là tò mò hần rồi rấm những gì.

Hần nhìn phía Ninh Vân Tấn hỏi nói, “Người làm gì nhìn trộm trẫm rồi lộ ra biểu tình như thế.”

Ninh Vân Tấn thần tình sau khi bị chộp bộ dáng giặt mình, lại trộm liếc mắt Ninh Kính Hiền, một bộ biểu tình không dám nói.

Hần một phen làm bộ làm tịch như thế ngược lại làm cho Văn Chân càng hiếu kỳ, “Nam tử hán đại trượng phu có gì ngại ngùng, có trẫm ở đây, cha người chẳng lẽ còn sẽ đánh người được sao?”

“Cha ta có thể về nhà đánh...” Ninh Vân Tấn nói xong mộ bộ bộ dáng muốn cắn lưỡi thu hồi, tiếp theo thì giống như bất cứ giá nào nhìn Văn Chân nói, “Ta chỉ là đang nghĩ, di phụ làm sao lại đột nhiên biến thành Hoàng thượng chứ!”

“Trẫm vừa không thể là Hoàng thượng, vừa là di phụ người sao?”

Ninh Vân Tấn phiền muộn nói, “Đó không giống nhau nha! Hoàng thượng ngài cực kỳ tôn quý, lễ mừng năm mới lại không thể đi thân thích.”

Văn Chân sững sốt một chút, tâm tư rẽ mấy vòng, nhất thời hiểu được Ninh tiểu béo biểu tình thịt đau là vì sao.

“Không ngờ người như thế là nhớ thương tiền mừng tuổi lễ mừng năm mới!”

Tuy là nghi vấn, Văn Chân lại nói đến khẳng định, Ninh Vân Tấn đối với hần ngược ngùng cười, làm cho Ninh Kính Hiền một bên nhìn chán nản.

Văn Chân vui vẻ, chỉ cảm thấy tiểu tử đại tiểu quý này cũng quá đáng yêu, dừng một chút, “Thôi thôi, người tiểu tham tiền này, trẫm di phụ này lại cũng không thể keo kiệt, lễ mừng năm mới chắc chắn cho người một bao đồ phẩm!”

Bên ngày ba người còn nói cười trong chốc lát, Lý Đức Minh đã đến xin chỉ thị có hay không truyền lệnh, dù sao đây chính là đại sự, không thể để Hoàng thượng đói bụng đến long thể.

Văn Chân buổi chiều còn có chuyện phải bận, cũng không dự định giữ lại hai gia Ninh gia dùng cơm, liền để cho bọn họ quay an.

Sau khi diện thánh xong, đại phú ông bản Đại Hạ này xem như ở trước mặt Hoàng đế treo hiệu, người bình thường cũng không dám lấy việc này đối với Ninh gia dâng tấu nữa, cũng xem như chuyện tốt!

Hai gia bọn họ bụng đói kêu vang hướng phủ chạy, trên đường chính là để cho Phúc An đến cửa hàng điểm tâm mua chút điểm tâm.

Trở lại trong phủ tất cả mọi người chờ Ninh Kính Hiền vị đại lão gia này khai kim khẩu, chuẩn bị tốt chuyển nhà đó!

Mặc dù hôm nay đã có chút chậm, nhưng mà ngày này quả thật là ngày gần nhất duy nhất thích hợp để chuyển dời, bỏ lỡ còn phải chờ nửa tháng, khi đó lão thái thái cũng hồi kinh.

Rất nhiều đồ vật cần chuyển cũng đã thu dọn xong đặt ở trên xe ngựa, Ninh Kính Hiền ra lệnh một tiếng, đoàn xe từng chiếc chậm rãi chậm rãi hướng tới Ninh phủ mới chạy tới.

Ninh phủ mới tọa lạc ở nội thành, chiếm diện tích rất rộng, chia làm ba khu vực Đông Tây Trung tâm.

Ninh Kính Hiền là đương gia đương nhiệm, tự nhiên ở tại khu vực trung tâm. Khu Đông đầu và cuối là từ một cụm tứ tiến viện¹(sân bốn cửa), cùng với hai tiểu khóa viện¹(viện bắt ngang) bắt ngang tạo thành, lão

thái thái muốn về kinh ở, lão thái gia cũng không biết khi nào sẽ điều nhiệm, tam tiến viện² của Đông viện kia tất nhiên là lưu cho hai lão, phía sau gần hoa viên Tây khóa viện thì Ninh Xảo Hân ở.

Khu Tây đáng vẻ so với khu Đông kém hơn một chút, đồng dạng là từ một lớn hai nhỏ tứ hợp viện³ tạo thành, hai tiểu viện tạo thành Đông Tây khóa viện, Ninh Vân Đình Trưởng tử này tất nhiên phân tới tứ hợp viện lớn nhất rồi.

Nguyên bản Ninh Vân Tấn bất mãn thuộc loại tiểu hài tử sáu tuổi, hẳn là để cho hắn ở tại chỗ ở bên trong, nhưng Ninh Kính Hiền nghĩ tiểu nhi tử này từ nhỏ đã có chủ kiến, liền để cho hắn ở tại Tây khóa viện của khu Tây.

Tới Ninh phủ mới rồi Ninh Vân tấn cũng bất chấp nhìn Ninh Kính Hiền mặt đen – cha hắn đang bận rộn đãi khách cũng không rảnh quản hắn, đầu tiên đã vọt vào trong tiểu viện của mình, đi thăm dò xem một mẫu ba phân đất tương lai của mình kia.

Hắn kinh hỉ phát hiện Tây khóa viện này của mình quả thật là lớn gấp hai tiểu viện trước kia, nhà giữa có ba gian, trái phải đều mang nhĩ phòng, còn có sương phòng đông tây đều có ba gian, mà tiểu viện kia lại gặp một hoa viên nhỏ, chỗ trống bên cạnh xếp đặt một vài dụng cụ tập luyện, một bên thì lại xếp đặt bàn đá ghế đá tinh xảo.

Miệng nói là hủ bại, xa xỉ, Ninh Vân Tấn trong lòng thì lại bắt đầu tính toán làm sao vận dụng phòng này. Thư phòng nhất định phải một gian, phòng điêu khắc phòng làm việc phải một gian, thu dọn một gian ngày sau đãi khách dùng, thừa lại hẳn còn một chút thật sự nghĩ không ra có công dụng gì.

Lưu lại Thúy Hương mang theo một đám tiểu nha đầu nhanh chóng đem ngọa phòng sửa sang lại, Ninh Vân Tấn thì chạy tới chỗ Ninh Vân Đình đi thăm. Tứ hợp viện của Ninh Vân Đình so với hắn lớn hơn, nhà giữa chừng năm gian, đông tây sương phòng đồng dạng có ba gian, trong đại viện cũng giống như cái sân bóng rổ. Bên này đồng dạng cũng là lộn xộn, bất quá Ninh Vân Đình còn ở thư viện chưa trở về, hai mắt nhìn hắn liền đi chỗ khác đi thăm.

Làm cho hắn vừa lòng nhất tất nhiên là khu đại hoa viên phần sau khu trung tâm, bên trong chẳng những đào một ao xây nhà thủy tạ⁴, bên cạnh còn dựng năm gian đại hí lâu⁴, bên trong hoa viên chính là sắc màu rực rỡ, có một tòa núi giả đá chồng, trên núi giả còn xây một tòa lương đình. Sau hí lâu còn có một loạt năm gian phòng chính để tiếp khách, sau nữa đồng dạng là năm gian phòng, làm từ đường.

Giữa kiến trúc tự có hành lang khoan tay⁴ tương liên, đường cong thông u, mặc dù đáng vẻ hơi kém vương phủ, nhưng mức độ hoa lệ cùng tinh mỹ này vượt qua tòa nhà của Ninh Vân Tấn năm đó.

Nghĩ đến một tòa nhà kiểu đẹp như thế, Ninh gia cư nhiên đem bỏ trống nhiều năm như thế, thật sự là vô lực phun tào, thật sâu cảm giác được vách đá cheo leo giữa hắn tử ăn no không biết hắn tử đói khát!

Toàn bộ buổi chiều trước cửa Ninh phủ liền vẫn luôn pháo không ngừng, một số bằng hữu cùng Ninh Kính Hiền thân cận trực tiếp đăng môn bái phỏng, hàng xóm xung quanh cũng có đưa lên bái thiếp, ước chừng xã giao hai ngày, Ninh phủ lại nhận được một phong gia thư, nói là lão thái gia cùng lão thái thái năm ngày sau sẽ đến kinh thành.

Ninh Đào Húc lần này hồi kinh báo cáo công tác, sau khi diện thánh thì trực tiếp đến Trực Lệ nhậm chức.

Phụ mẫu đều muốn hồi kinh, Ninh Kính Hiền làm nhi tử tất nhiên không có khả năng ở trong kinh chờ, trùng hợp ngày ấy chính là gặp hưu mộc, hắn để đại nhi tử ở thư viện xin nghỉ, buổi tối trước một ngày thì mang theo hai nhi tử chạy tới trạm dịch bên cạnh Thông Châu.

Điều kiện trạm dịch tự nhiên cùng trong nhà so sánh không được, cho dù dịch thừa (quan trạm dịch) thu dọn cho bọn hắn hai gian phòng hảo hạng, hoàn cảnh kia cũng chính là hơi chút tốt một chút mà thôi.

Ninh Vân Đình đời này vẫn là lần đầu tiên ở chỗ kém như thế, nhìn tiểu đệ bên người vù vù ngủ trong lòng hắn không ngừng hâm mộ, mặc dù buồn ngủ muốn chết, nhưng mà nhắm mắt lại hắn chung quy nghe được tiếng ruồi muỗi vờn quanh ở bên tai, làn da cũng lại không tự giác ngứa, chung quy cảm thấy sẽ có con rắn nhảy lên người, cuối cùng vẫn luôn chịu đựng đến trời sắp sáng hắn mới mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát.

Nhìn tơ mắt trong mắt hấn, Ninh Kính Hiền híp mắt, biểu tình trở nên phá lệ nghiêm túc, nhưng lại cái gì cũng chưa nói.

Ninh Vân Tấn nhìn sắc mặt của hấn trong lòng nhột nhột, gần đây cha nhà mình nhìn đại ca chính là một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc nhìn mình thì liền trở nên phá lệ thâm trầm, biến thành hấn thật sự có chút chột dạ, nhịn không được kiểm điểm một phen, mình gần đây rõ ràng không mắc chuyện sai gì nha?!

-
1. Tứ tiến viện + Khóa viện.
 2. Tam tiến viện.
 3. Tứ hợp viện
 4. Nhà thủy tạ + Hành lang khoan tay + Hí lâu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-thien-ha>